Çizgili Pijamalı Çocuk'un yazarından

2. BASKI

Zirvenin Dibindeki Çocuk

JOHN BOYNE

tudem

Zirvenin Dibindeki Çocuk

JOHN BOYNE

Türkçeleştiren: Emili İlemre

Kendini zirvede sanırken en dipte bulan,
sevgi dolu, masum bir çocuğun
güç hırsı ve yanlış seçimlerle parçalanan
yaşam hikâyesi...

Çizgili Pijamalı Çocuk'un yazarı John Boyne'dan,
masumiyetin nasıl da yozlaşabildiğini irdeleyen,
İkinci Dünya Savaşı'nın gölgesinde geçen,
tansiyonu yüksek, unutamayacağınız bir roman.

"Erdemler üzerine
dokunaklı bir hikâye..."
Daily Mail

ISBN: 978-605-9493-66-6
9 786059 493666

www.tudem.com

JOHN BOYNE

Zirvenin Dibindeki Çocuk

ZİRVENİN DİBİNDEKİ ÇOCUK

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2015, John Boyne

İlk baskı 2015 yılında, İngiltere'de *The Boy at the Top of the Mountain* adı ile Penguin Random House tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne
TÜRKÇELEŞTİREN: Emili İlemre
EDİTÖR: Şirin Etik
SON OKUMA: Burhan Düzçay

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2017 (3000 adet)
İkinci Baskı: Haziran 2017 (5000 adet)

ISBN: 978-605-9493-66-6
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Çizgili Pijamalı Çocuk'un yazarından

Zirvenin Dibindeki Çocuk

JOHN BOYNE

Türkçeleştiren: Emili İlemre

tudem

JOHN BOYNE

1971 yılında İrlanda'da doğmuş, İngiliz Edebiyatı ve Yaratıcı Yazarlık eğitimi görmüştür. Romanları tüm dünyada 51 dile çevrilen Boyne, aynı zamanda *New York Times*'ın çok satanlar listesinde zirveye çıkan, 2008'de filme uyarlanan *Çizgili Pijamalı Çocuk* adlı kitabın yazarıdır. Yetişkinler için 9, gençler ve çocuklar için 5 romanı bulunan yazar, Curtis Brown Ödülü, Gustav Heinemann Barış Ödülü gibi, birçok ödüle layık görülmüştür.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Çizgili Pijamalı Çocuk *(roman)*
Ormanın Kalbindeki Çocuk *(roman)*
Yanlışlıkla Dünyanın Öbür Ucuna Uçan Çocuk *(roman)*
Olduğun Yerde Kal *(roman)*
Zirvenin Dibindeki Çocuk *(roman)*

Yeğenlerim Martin ve Kevin'e

BİRİNCİ BÖLÜM

1936

1

Mendildeki Üç Kırmızı Nokta

Pierrot Fischer'ın babası Büyük Savaş'ta ölmemiş olsa bile, annesi Emilie onu öldürenin savaş olduğuna inanırdı.

Pierrot yedi yaşındaydı ve Paris'te yalnızca annesiyle veya babasıyla yaşayan tek çocuk değildi. Okulda önünde oturan çocuk, annesi dört sene önce bir ansiklopedi satıcısıyla kaçtığından beri, onu görmemişti; Pierrot'yu çok küçük bulduğu için ona "ufaklık" diyen sınıfın zorbası da büyükannesi ve büyükbabasının Motte-Picquet Bulvarı'ndaki tütün dükkânının üst katında yaşıyor, zamanının çoğunu aşağıdan geçenlerin kafasına içi su dolu balonlar atıp sonra da onunla hiçbir alakası olmadığını iddia ederek geçiriyordu.

Charles-Floquet Bulvarı'nın yakınında, kendi yaşadığı apartmanın zemin katında ise Pierrot'nun en yakın arkadaşı Anshel Bronstein ve annesi Madam Bronstein yaşıyordu; Anshel'in babası iki yıl önce Manş Denizi'ni yüzerek geçmeyi denerken başarısız olmuş, boğularak ölmüştü.

Birbirlerinden iki hafta arayla doğmuş olan Pierrot ile Anshel neredeyse kardeş gibi büyümüşlerdi; annelerden birinin

biraz uzanmaya ihtiyacı olduğunda, diğeri iki bebekle birden ilgilenirdi. Ama gerçek kardeşlerin aksine Pierrot ile Anshel hiç kavga etmezlerdi. Anshel doğuştan sağırdı. Bu yüzden, iki arkadaş daha erken yaşlarda, kolaylıkla iletişim kurabilecekleri bir işaret dili geliştirmişlerdi; böylece, marifetli parmaklarıyla söylemeleri gereken her şeyi ifade ediyorlardı. Hatta isimleri yerine, birbirleri için kullandıkları özel işaretler bile vardı. Anshel, arkadaşının hem iyi kalpli hem sadık olduğunu düşündüğünden köpek işaretini seçmişti; Pierrot ise, sınıfın en akıllısı olduğu söylenen Anshel için tilki işaretini seçmişti.

Zamanlarının çoğunu beraber Champ de Mars Caddesi'nde top oynayarak ve aynı kitapları okuyarak geçirirlerdi. O kadar yakınlardı ki, Anshel'in geceleri odasında yazdığı hikâyeleri okumasına izin verdiği tek kişi Pierrot'ydu. Oğlunun yazar olmak istediğinden Madam Bronstein'in bile haberi yoktu.

Bu güzel, diye işaret etti Pierrot, bir tomar kâğıdı geri verirken parmakları havada dalgalandı. *Atın olduğu kısmı ve altının tabutta saklı olduğunu keşfettikleri yeri beğendim. Bu o kadar iyi değil,* diye devam etti ikinci bir tomarı uzatırken. *Çünkü el yazın çok kötü ve bazı kısımları okuyamadım... Ve bu*, diye ekledi sanki bir geçit törenindeymiş gibi elindeki bir deste kâğıdı sallayarak. *Bu hiç mantıklı değil. Senin yerinde olsam bunu çöpe atardım.*

Deneysel bir hikâye, diye işaret etti Anshel, eleştirilmekten rahatsız olmazdı ama arada bir arkadaşının pek hoşlanmadığı hikâyeler konusunda savunmaya geçebiliyordu.

Hayır, diye işaret etti Pierrot başını iki yana sallayarak. *Hiç mantığı yok. Kimsenin bunu okumasına izin vermemelisin. Aklını kaçırdığını düşünebilirler.*

Hikâye yazma fikri Pierrot'nun da hoşuna gidiyordu ama kelimeleri kâğıda dökecek kadar asla uzun süre sabit duramazdı. Onun yerine arkadaşının karşısındaki sandalyeye oturup okulda bulaştığı bir macerayı işaretlerle anlatmaya başlardı ve Anshel de daha sonra yazmak üzere onu dikkatle izlerdi.

Yani bunu ben mi yazdım? diye sordu Pierrot, sayfalardan birini alıp okuduktan sonra.

Hayır; ben yazdım, diye cevapladı Anshel başını iki yana sallayarak. *Ama senin hikâyen.*

Annesi Emilie babasından artık çok nadiren bahsediyordu ama Pierrot, hâlâ sürekli onu düşünüyordu. Wilhelm Fischer üç sene öncesine kadar karısı ve oğluyla yaşıyordu. 1933 yılının yazında, oğlunun dördüncü yaş gününden birkaç ay sonra Paris'ten ayrılmıştı. Pierrot babasını şöyle hatırlıyordu: Kendisini geniş omuzlarında, sokaklarda taşırken at gibi kişneyen ve arada bir beklenmedik bir şekilde dörtnala koşup Pierrot'ya daima keyifle çığlık attıran uzun boylu bir adam. Oğluna köklerini unutmaması için Almanca öğretmişti, ayrıca piyanoda basit şarkılar çalmayı öğrenmesi için elinden geleni yapmıştı ama Pierrot hiçbir zaman babası kadar başarılı olamayacağını biliyordu. Babasının çaldığı halk şarkıları misafirlerin gözlerini doldururdu, özellikle de hatıralardan ve pişmanlıktan bahseden şarkılara o yumuşak ama güçlü sesiyle eşlik ettiğinde. Pierrot müzik konusunda o kadar yetenekli olmasa da, dil yeteneğiyle arayı kapatıyordu; babasıyla Almanca annesiyle Fransızca konuşurken hiçbir zorluk çekmeden, iki dil arasında hızlıca geçiş yapabiliyordu. Davetlerde yapmaktan çok hoşlandığı bir numarası vardı: Fransız milli marşı *La*

Marseillaise'i Almanca, Alman milli marşı *Das Deutschlandlied*'i Fransızca söylemek. Bu yeteneği bazen akşam yemeğine gelen misafirleri rahatsız ediyordu.

Bir akşam, yapmış olduğu bu gösteri komşular arasında hafif bir tartışma çıkardıktan sonra annesi, "Artık bunu yapmanı istemiyorum, Pierrot," dedi. "Gösteriş yapmak istiyorsan başka bir şey öğren. Jonglörlük yap. Sihirbazlık yap. Başının üstünde dur. Almanca şarkı söylemek dışında her şey olabilir."

"Almancanın nesi var ki?" diye sordu Pierrot.

"Evet Emilie," dedi Pierrot'nun babası, akşamın çoğunu şarap içerek geçirdiği köşedeki sandalyeden; böyle yaptığı zamanlar peşini bırakmayan kötü hatıralarına dalardı. "Almancanın nesi var?"

"Bu kadar yetmez mi, Wilhelm?" diye sordu annesi, ellerini beline koyarak.

"Ne bu kadar yetmez mi? Arkadaşlarının benim ülkemi aşağılamaları mı?"

"Aşağılamıyorlardı," dedi annesi. "Sadece savaşı unutmakta zorlanıyorlar, o kadar. Özellikle de siperlerde sevdiklerini kaybedenler."

"Ama nedense benim evime gelip benim yemeğimi yiyip şarabımı içmekten hiç rahatsız olmuyorlar."

Babası, Pierrot'yu kucağına alıp kolunu beline dolamadan önce karsının mutfağa dönmesini bekledi. "Bir gün bizim olanı geri alacağız," dedi, çocuğun gözlerine doğrudan bakarak. "Ve bu olduğu zaman, kimin tarafında olduğunu unutma. Fransa'da doğmuş, Paris'te yaşıyor olabilirsin ama tepeden tırnağa Almansın, tıpkı benim gibi. Bunu unutma Pierrot."

Bazen babası gecenin bir yarısı uyanır, çığlıkları evlerinin boş, karanlık koridorlarında yankılanırdı; ardından Pierrot'nun köpeği Dartanyan korkuyla sepetinden fırlar, sahibinin yatağına atlayıp yorganın altında titrerdi. Pierrot yorganı çenesine kadar çeker, ince duvarların arkasından annesinin fısıltıyla evde, ailesinin yanında, güvende olduğunu ve sadece kötü bir rüya gördüğünü söyleyerek babasını sakinleştirmesini dinlerdi.

Babasının bir kez, "Rüya değildi," dediğini duymuştu, sesi acı içinde titriyordu. "Daha beteri... Bir anıydı."

Ara sıra Pierrot tuvalete gitme ihtiyacıyla uyandığında, babasını, başı mutfak masasına düşmüş, yanında boş bir şişeyle kendi kendine mırıldanırken bulurdu. Buna ne zaman şahit olsa, çıplak ayaklarıyla aşağıya koşar, annesinin ertesi gün fark etmemesi için şişeyi arka bahçedeki çöpe atardı. Ve yukarı döndüğünde, babası ayılmış ve her nasılsa yatağa giden yolu bulmuş olurdu genellikle.

Baba da, oğlu da ertesi gün bunların hiçbirinden bahsetmezdi.

Ne var ki, bir keresinde Pierrot bu gece görevlerinden birinde dışarı çıkarken ıslak merdivende kayıp düşmüştü –yaralanacak kadar olmasa da elindeki şişeyi kıracak kadar kötü düşmüştü ve ayağa kalkarken, bir parça cam sol ayağının altına saplanmıştı. Yüzünü buruşturarak camı çekti, yoğun bir kan yarılmış deriden hızlıca sızmaya başladı. Topallayarak eve dönüp yara bandı ararken babası uyanmış ve neye sebep olduğunu görmüştü. Yarayı temizleyip sıkıca sardığından emin olduktan sonra, çocuğu karşısına oturtup içki içtiği için özür

dilemişti. Gözyaşlarını silerken, Pierrot'ya onu ne kadar sevdiğini söylemiş ve bir daha onu tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmayacağına söz vermişti.

"Ben de seni seviyorum baba," demişti Pierrot. "Ama en çok da beni omuzlarında taşıyıp at taklidi yaptığında seviyorum. Sandalyede oturup benimle ya da annemle konuşmadığın zamanları sevmiyorum."

"O zamanları ben de sevmiyorum," diye yanıtlamıştı babası sessizce. "Ama bazen sanki tepeme karanlık bir bulut çöküyor ve onu hareket ettiremiyorum. O yüzden içiyorum. Unutmama yardım ediyor."

"Neyi unutmana?"

"Savaşı. Gördüğüm şeyleri." Gözlerini kapatarak fısıldadı, "Yaptığım şeyleri..."

Pierrot yutkundu, bu soruyu sormaktan neredeyse korkuyordu. "Ne yaptın?"

Gülümseyerek, "Her ne yaptıysam ülkem için yaptım," dedi. "Anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Evet baba," demişti Pierrot, babasının ne demek istediğinden emin değildi ama yine de yaptıkları kulağa cesurca geliyordu. "Benimle gurur duymanı sağlayacaksa, ben de asker olurum."

Wilhelm oğluna bakıp elini onun omzuna koymuştu. "Sadece doğru tarafı seçtiğinden emin ol."

Bu olaydan sonraki birkaç hafta içki içmeyi bıraktı. Ama sonra birdenbire, sanki vazgeçmiş gibi, bahsettiği karanlık bulut geri dönmüş ve yeniden başlamıştı.

Pierrot'nun babası yakındaki bir restoranda garson olarak çalışıyordu; her sabah on gibi ortadan kaybolur, üçte geri gelir sonra akşam yemeği servisi için altıda yine çıkardı. Bir keresinde eve sinirli gelmiş, Joffre Baba adında birinin öğlen yemeğinde restorana gelip onun masalarından birine oturduğunu anlatmıştı; Wilhelm ona servis yapmayı reddetmişti ama patronu Mösyö Abrahams, servis yapmazsa, evine gidip bir daha geri dönmemesini söylemişti.

Bu adı daha önce hiç duymamış olan Pierrot, "Joffre Baba kim?" diye sormuştu.

"Savaşta çok büyük bir generaldi," dedi annesi, bir çamaşır yığınını sepetten çıkarıp ütü masasına koyarken. "Halkımız için bir kahramandır."

"*Senin* halkın için," dedi babası.

"Bir Fransız kadınıyla evlendiğini unutma," dedi annesi, sinirle ona dönerken.

"Onu sevdiğim için evlendim," diye cevap verdi babası. "Pierrot, sana anneni ilk gördüğüm anı anlatmış mıydım? Büyük Savaş bittikten birkaç sene sonraydı: Öğle arasında kız kardeşim Beatrix'le buluşmak için sözleşmiştik ama çalıştığı mağazaya vardığımda onu yeni asistanlardan biriyle konuşurken buldum, çalışmaya daha o hafta başlamış utangaç bir şeydi. Ona bakar bakmaz evleneceğim kadın olduğunu anlamıştım."

Pierrot gülümsedi, babasının böyle hikâyeler anlatmasına bayılırdı.

"Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime bulamadım. Sanki beynim uykuya dalmış gibiydi. Ben de orada öylece durup hiçbir şey söylemeden ona baktım."

"Bir sıkıntısı var sanmıştım," dedi annesi, bu hatıra onu gülümsetmişti.

"Beatrix beni omuzlarımdan tutup sarsmak zorunda kalmıştı," dedi babası kendi şapşallığına gülerek.

"Beatrix olmasaydı seninle çıkmayı asla kabul etmezdim," diye ekledi annesi. "Sana bir şans vermemi, göründüğün kadar şaşkın olmadığını söylemişti."

"Neden Beatrix halayı hiç görmüyoruz?" diye sordu Pierrot, onun adını yıllar içinde birkaç defa duymuştu ama tanışmamışlardı. Hiç ziyarete gelmemiş ya da mektup yazmamıştı.

"Çünkü görmüyoruz," dedi babası, gülümsemesi silinmiş, ifadesi değişmişti.

"Ama neden?"

"Boş ver, Pierrot," dedi.

"Evet, boş ver Pierrot," diye tekrarladı annesi, şimdi onun yüzünde de bulutlar vardı. "Çünkü biz böyle yaparız. Sevdiğimiz insanları kendimizden uzaklaştırırız, önemli şeyler hakkında konuşmayız ve kimsenin bize yardım etmesine izin vermeyiz."

Ve işte böyle, mutlu bir sohbet mahvolmuştu.

Birkaç dakika sonra babası çömelip Pierrot'nun gözlerinin içine bakarak, "Domuz gibi yemek yiyor," dedi, parmaklarını pençe gibi kıvırmıştı. "Joffre Baba yani. Mısır koçanını çiğneyerek ilerleyen bir fare gibi."

Babası haftalarca maaşının ne kadar düşük olduğu, Mösyö ve Madam Abrahams'ın onu nasıl küçük gördüğü ve Parislilerin bahşişler konusunda nasıl da gitgide cimrileştiği hakkında

söylendi durdu. "İşte bu yüzden bizim hiç paramız olmuyor," diye homurdandı. "Hepsinin eli çok sıkı. Özellikle de Yahudilerin, onlar en beteri. Ve sürekli restorandalar, çünkü onların meşhur balık köfteleri ve patates mücverlerini bütün Batı Avrupa'da en güzel yapan kişinin Madam Abrahams olduğunu söylüyorlar."

"Anshel de Yahudi," dedi Pierrot sessizce, çünkü arada sırada arkadaşını sinagoga giderken görürdü.

"Anshel iyilerinden biri," diye homurdandı babası. "Her taze elma çuvalında bir tane çürük elma olduğunu söylerler. Tersi de geçerli–"

"Hiçbir zaman paramız olmuyor," dedi annesi sözünü keserek, "çünkü kazandığının çoğunu şaraba harcıyorsun. Ve komşularımız hakkında böyle konuşmamalısın. Onların nasıl–"

"Bunu satın aldığımı mı sanıyorsun?" diye sordu, şişeyi alıp etiketini göstermek için çevirdi; çalıştığı restoranın kullandığı şaraptı. Pierrot'ya bakıp Almanca konuşarak, "Annen bazen çok saf olabiliyor," diye ekledi.

Her şeye rağmen Pierrot, babasıyla vakit geçirmeyi çok severdi. Babası onu ayda bir Tuileries Bahçeleri'ne götürürdü; yürüyüş yollarının kenarlarına sıralanmış değişik ağaç ve bitkilerin adını söyler, her mevsimde nasıl değiştiklerini anlatırdı. Kendi anne babasının çok hırslı bitkibilimciler olduğunu ve toprakla ilgili her şeyi çok sevdiklerini anlatmıştı ona. "Ama her şeylerini kaybettiler, tabii ki," diye eklemişti. "Çiftlikleri ellerinden alındı. Üstünde çalıştıkları her şey yok edildi. Bir daha toparlanamadılar."

Eve dönerken bir seyyar satıcıdan dondurma almışlardı. Pierrot dondurmasını yere düşürünce babası ona kendininkini vermişti.

Evde ne zaman tatsızlık olsa, Pierrot bu anları hatırlamaya çalışırdı. Yalnızca birkaç hafta sonra, bazı komşular (Pierrot'nun *La Marseillaise*'i Almanca söylemesinden rahatsız olanlar değil) siyaset konuşmaya başladılar ve oturma odalarında bir tartışma daha koptu. Sesler yükselmiş, eski kinler ortaya çıkmıştı. Onlar gidince annesiyle babası da çok büyük bir kavgaya tutuşmuştu.

"Şu içki içmeyi bir bıraksan," diye ağladı annesi. "Alkol sana çok kötü şeyler söyletiyor. İnsanları ne kadar üzdüğünü göremiyor musun?"

"Unutmak için içiyorum!" diye bağırdı babası. "Sen benim gördüğüm şeyleri görmedin. Sen sabah akşam kafanda o görüntülerle yaşamıyorsun."

"Ama çok zaman önceydi," dedi annesi, ona doğru bir adım atıp kolunu tutmak için uzandı. "Lütfen Wilhelm, canının ne kadar acıdığını biliyorum ama belki de bu konuyla ilgili makul bir şekilde konuşmayı reddettiğin için böyle oluyor. Belki acını benimle paylaşsan–"

Emilie cümlesinin sonunu getiremedi, o anda Wilhelm çok kötü bir şey yaptı; ilk defa birkaç ay önce yaptığı, bir daha asla yapmayacağına dair yemin ettiği ama o zamandan bu yana, yine de birkaç kere yaptığı bir şey. Ne kadar üzgün olursa olsun, Pierrot'nun annesi onun davranışlarına her zaman bir bahane bulmayı becerirdi; özellikle de tanık olduğu korkunç sahnelerden sonra oğlunu odasında ağlarken bulduğunda.

"Onu suçlamamalısın," dedi annesi.

"Ama sana zarar veriyor," dedi Pierrot, gözlerinde yaşlarla başını kaldırıp ona bakarken. Dartanyan yatakta bir Pierrot'ya, bir annesine bakıyor, zıplıyor, burnuyla sahibinin kucağını eşeliyordu; küçük köpek oğlanın üzgün olduğunu her zaman anlıyordu.

"O hasta," diye cevap verdi Emilie, eliyle yüzünü kapatarak. "Ve sevdiğimiz biri hasta olduğu zaman, iyileşmesi için ona yardım etmek bizim görevimiz. Tabii, izin verirlerse. Eğer vermezlerse..." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Pierrot," dedi. "Taşınsak nasıl hissederdin?"

"Hepimiz mi?"

Annesi başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Sadece sen ve ben."

"Babam ne olacak?"

Annesi iç çekti, Pierrot gözlerinde belirmeye başlayan yaşları görebiliyordu. "Tek bildiğim," dedi, "böyle devam edemeyeceğimiz."

Pierrot babasını en son, ılık bir mayıs akşamında gördü. Dördüncü yaş gününden kısa bir süre sonra, mutfağa yine boş şişeler saçılmış, babası bağırarak elleriyle başının iki yanına vurmaya başlamıştı. Onların içeride olduğunu, hepsinin orada olduğunu ve intikam almaya geldiklerini söylüyordu; Pierrot için bu cümlelerin hiçbir anlamı yoktu. Babası büfeye uzanıp hatırı sayılır miktarda tabağı, çanağı, bardağı yere atarak onları yüzlerce parçaya ayırdı. Annesi, yalvararak öfkesini dindirmek niyetiyle ellerini ona uzattı ama ters tepti; babası

annesinin suratına yumruk attı ve bağırarak o kadar kötü şeyler söylemeye başladı ki Pierrot kulaklarını kapatıp Dartanyan'la beraber odasına kaçtı ve elbise dolabına saklandı. Pierrot korkudan titreyip ağlamamaya çalışırken, her türlü huzursuzluktan nefret eden küçük köpek de hafifçe inleyerek çocuğun yanına kıvrıldı.

Pierrot dolaptan saatlerce çıkmadı; babası annesini yerde hareketsiz, yüzü kanlar içinde, yaralı halde bırakıp ortadan kaybolana ve her şey yeniden sessizleşene kadar... Dartanyan tereddütle yerde yatan kadının yanına yaklaştı, başını eğip onu uyandırmak için durmadan kulağını yaladı. Pierrot gördüklerine inanamadan öylece bakakaldı. Sonra bütün cesaretini toplayıp alt kata, Anshel'in evine koştu ve olanları anlatacak hiçbir kelime bulamadan sadece merdivenleri işaret edebildi. Üst kattaki patırtıları muhtemelen duymuş ama araya giremeyecek kadar ürkek olan Madam Bronstein merdivenleri ikişer üçer çıkarak koştu. Pierrot arkadaşına baktı; konuşamadı.

Birkaç hafta boyunca babasından hiç ses çıkmadı; Pierrot onun dönüşünü hem dört gözle bekliyor hem de çok korkuyordu. Ve bir gün Wilhelm'in, doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği Penzberg'e giderken bir trenin altında kalarak öldüğü haberi geldi Münih'ten. Bunu duyunca Pierrot odasına gitti, kapıyı kilitledi, yatakta uyuyan köpeğine bakıp sakince konuştu.

"Babam artık bizi yukarıdan izliyor Dartanyan," dedi. "Ve bir gün, onun benimle gurur duymasını sağlayacağım."

Sonra Mösyö ve Madam Abrahams garsonluk işini Emilie'ye teklif ettiler, Madam Bronstein ölen kocasının önceden yaptığı işi ona teklif etmelerinin çok uygunsuz olduğunu söyledi. Ama paraya ihtiyaçları olduğunu bilen annesi bu teklifi minnetle kabul etti.

Restoran, evden Pierrot'nun okuluna giden yolun tam ortasındaydı; çalışanların her akşam alt kattaki odaya girip çıktıkları, mola verip müşterilerden konuştukları ve genellikle Pierrot'nun gözünün içine baktıkları sırada, o da bir şeyler okur, resim çizerdi. Madam Abrahams bir kâse dondurmayla birlikte, ona her zaman günün yemeğinden bir tabak getirirdi.

Annesi üst katta müşterilere servis yaparken, Pierrot dört yaşından yedi yaşına kadar her akşamını o odada geçirdi ve annesine hiç bahsetmese de her gün babasını düşündü; o odada durduğunu, üniformasını değiştirdiğini ve günün sonunda bahşişlerini saydığını hayal etti.

Yıllar sonra, Pierrot geçmişe bakıp düşündüğünde karmaşık duygular hissediyordu. Babasının durumu onu çok üzse de bir sürü arkadaşı olmuştu, okul hoşuna gitmişti ve annesiyle beraber mutlu bir yaşantıları vardı. Paris gittikçe güzelleşiyor, sokakları her zaman insanlarla ve enerjiyle vızıldıyordu.

Ama 1936 yılında, Emilie'nin doğum gününde, mutlu olmaları gereken bir gün trajediye dönüştü. Akşam saatlerinde Madam Bronstein ve Anshel, annesinin doğum gününü kutlamak için küçük bir pastayla üst kata gelmişti, Pierrot ve arkadaşı pastanın ikinci dilimine yumulmuşken, annesi beklenmedik bir anda öksürmeye başladı. Pierrot bir lokma pastanın

annesinin boğazında yolunu kaybetmiş olabileceğini düşündü önce ama Emilie'nin öksürmesi normalden çok daha uzun sürdü ve ancak Madam Bronstein ona bir bardak su verince durdu. Ne var ki, kendine geldiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü ve elini acıyla göğsüne bastırdı.

"İyiyim," dedi, nefesi normale dönerken. "Üşütmüşüm sanırım, o kadar."

"Ama hayatım..." dedi Madam Bronstein, Emilie'nin elinde tuttuğu mendili gösterirken yüzü daha da beyazladı. Pierrot o tarafa doğru baktı ve keten kumaşın ortasında üç küçük nokta halinde kan görünce şaşkınlıktan ağzı açıldı. Mendili buruşturup tekrar cebine sokmadan önce, annesi de onlara birkaç saniye bakakaldı. Sonra iki elini de oturduğu sandalyenin kolçaklarına dikkatlice koyup oradan destek alarak ayağa kalktı; elbisesini düzeltip gülümsemeye çalıştı.

"Emilie, iyi olduğuna emin misin?" diye sordu Madam Bronstein de ayağa kalkarak, Pierrot'nun annesi hızlıca kafa salladı.

"Bir şeyim yok," dedi. "Muhtemelen sadece bir boğaz iltihabı ama azıcık yorgunum. Belki de biraz uyusam iyi olur. Pasta için çok teşekkür ederim ama sizin için sakıncası yoksa..."

"Tabii ki, tabii ki," diye cevapladı Madam Bronstein, oğlunun omzuna dokundu ve Pierrot'nun hayatında daha önce hiç görmediği bir aceleyle kapıya doğru ilerledi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ayaklarınızı birkaç kere yere vurun, hemencecik gelirim."

Annesi o gece ya da sonraki birkaç gün hiç öksürmedi ama sonra restoranda bir müşteriye servis yaparken kontrolünü

tamamen kaybedip alt kata, Pierrot'nun garsonlardan biriyle satranç oynadığı odaya getirildi. Bu sefer suratı kül rengiydi ve mendilinde kan lekeleri değil, tamamen kan vardı. Yüzü ter içindeydi ve Doktor Chibaud geldiğinde ona sadece göz ucuyla bakıp ambulans çağırdı. Bir saat sonra annesi Hotel-Dieu de Paris Hastanesi'ne yatırıldı, etrafındaki doktorlar onu muayene edip kendi kendilerine fısıldaşırlarken sesleri endişeliydi.

Pierrot o gece Bronsteinların evinde kaldı, Dartanyan yerde yatmış horlarken Anshel'le beraber onun yatağında dip dibe yattılar. Çok korkmuştu, arkadaşıyla neler olduğunu konuşmak istiyordu ama işaret dilini ne kadar iyi bilse de karanlıkta hiçbir işe yaramazdı.

Bir hafta boyunca her gün annesini ziyaret etti, genç kadın her geçen gün nefes almakta daha da güçlük çekiyor gibiydi. O pazar akşamüstü, yanında bir tek Pierrot varken kadının nefesi tamamen yavaşladı ve oğlunun elini tutan parmakları gevşedi; gözleri hâlâ açık halde, başı yastığın bir tarafına kaydı ve Pierrot onun gittiğini anladı.

Pierrot birkaç dakika hareketsizce oturdu, sonra yatağın etrafındaki perdeyi çekip sandalyesine döndü ve annesinin elini tuttu, onun gitmesine izin vermek istemedi. Sonunda yaşlı bir hemşire gelip ne olduğunu görünce, Emilie'yi cenaze için hazırlanacağı bir yere götürmesi gerektiğini söyledi. Ve Pierrot bu sözlerle, hiç bitmeyeceğini düşündüğü gözyaşlarına boğuldu; hemşire onu teselli etmeye çalışırken annesinin vücudunu sıkı sıkı tuttu. Sakinleşmesi çok uzun sürmüş, sakinleştiğinde ise sanki bütün vücudu içeriden kırılmış gibi hissediyordu. Hayatında hiç böyle bir acı duymamıştı.

"Bunu almasını istiyorum," dedi, cebinden babasının bir fotoğrafını çıkarıp yatağa, annesinin yanına koyarak.

Hemşire başını salladı ve fotoğrafın annesiyle kalacağına söz verdi.

"Ailenden arayabileceğim birileri var mı?" diye sordu hemşire.

"Hayır," dedi Pierrot, başını iki yana sallayarak. Bir acıma duygusu ya da kayıtsızlık görmekten korktuğu için hemşirenin gözlerine bakamıyordu. "Hayır, hiç kimse yok. Sadece ben vanm. Artık yapayalnızım."

2

Dolaptaki Madalya

Birbirlerinden sadece bir yıl arayla doğan Durand kardeşlerin ikisi de hiç evlenmemişti ve birbirlerine benzemeseler de birlikte yaşamaktan gayet memnun görünüyorlardı.

Kız kardeşlerin büyüğü Simone, şaşılacak kadar uzun boyuyla neredeyse erkeklere bile tepeden bakıyordu. Esmer teni ve koyu kahverengi gözleriyle çok güzel bir kadındı, sanatçı ruhluydu, piyanosunun başında saatlerce oturup müziğin içinde kaybolmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Adèle ise, kısa boyu, koca poposu ve soluk teniyle bir ördek gibi paytak paytak yürür ve daha çok kuş türlerini anımsatırdı. Sürekli hareket halindeydi ve sosyaldi ama zihninde tek bir nota bile yoktu.

Kız kardeşler, Paris'in yüz yirmi kilometre kadar güneyindeki Orleans'ta Jeanne D'Arc'ın beş yüz yıl önce kuşatmadan kurtardığı o meşhur şehirde bulunan geniş bir malikânede büyümüşlerdi. Evlerinin üçüncü, dördüncü ve beşinci katlarında bulunan yatakhanelerde (birkaç haftalıktan, on yedi yaşına kadar) en az elli çocuk olduğu için, küçükken Fransa'nın en

büyük ailesine mensup olduklarına inanmışlardı. Çocukların bazıları arkadaş canlısı, bazıları öfkeli, bazıları utangaç, bazıları zorba olsa da hepsinin tek bir ortak noktası vardı, o da yetim olmak. Gece yatmadan önce sohbet ederken, sabahları etrafta koşuşturken ya da çıplak ayakları soğuk mermer zemine değdiğinde çığlık atarken, sesleri ailenin birinci kattaki odalarından duyulurdu. Simone ve Adèle her ne kadar onlarla aynı evi paylaşsa da, büyüyene kadar tam olarak anlamadıkları bir biçimde diğer çocuklardan farklı hissetmişlerdi.

Kızların anne ve babası Mösyö ve Madam Durand, yetimhaneyi evlendikten sonra kurmuşlar ve ölene kadar da orayı, sıkı kurallarla yönetmişlerdi. Onların vefatından sonra kız kardeşler yetimhaneyi devralmış ve kendilerini, bu dünyada tek başına bırakılmış çocukların bakımına ve bazı uygulamaları önemli ölçüde değiştirmeye adamışlardı.

"Kendi başına kalan her çocuğun burada yeri var," diye ilan etmişlerdi. "Rengin, ırkın, mezhebin bizim için hiçbir önemi yok."

Simone ve Adèle birbirlerine oldukça yakındı, her gün çiçek tarhlarını teftiş edip bahçıvana talimatlar vererek yetimhaneyi beraber gezerlerdi. Dış görünüşlerinin dışında kız kardeşleri birbirinden kesinlikle ayıran şey, Adèle'in sabah uyandığı dakikadan gece uyuyakaldığı ana dek neredeyse hiç durmadan konuşmasıydı. Simone nadiren konuşurdu ve sanki nefesi için kullandığı enerji ona ancak yetiyormuşçasına kısa ve net cümleler kurardı.

Pierrot, Durand kardeşlerle annesinin ölümünden neredeyse bir ay sonra, üstünde en güzel kıyafetleri ve Madam

Bronstein'in ona veda hediyesi olarak önceki akşam Galeri Lafayette'den aldığı atkısıyla, Austerlitz Garı'ndan trene bindikten sonra tanıştı. Madam Bronstein, Anshel ve Dartanyan onu yolcu etmek için istasyona gelmişlerdi, attığı her adımda sanki Pierrot'nun kalbi göğüs kafesinin içinde hüsranla biraz daha sıkışıyordu. Çok korkuyordu ve yalnızdı, annesinin gidişinin ardından kederle doluydu ve köpeğiyle birlikte en yakın arkadaşının yanında yaşamak istiyordu. Aslında, cenazeyi takip eden birkaç hafta Anshellerde kalmış, Madam Bronstein ve oğlunun her cumartesi Şabat* için sinagoga gidişlerini izleyip hatta bir keresinde onlarla gidip gidemeyeceğini sormuştu. Ama Madam Bronstein bunun iyi bir fikir olmadığını, onun yerine Dartanyan'ı Champ de Mars'da yürüyüşe çıkarması gerektiğini söylemişti. Günler geçmiş, Madam Bronstein bir gün arkadaşlarından biriyle eve gelmişti. Misafir, Yahudi olmayan bir çocuğu evlat edinen kuzeninden ve çocuğun hemen ailenin bir parçası olduğundan bahsederken Pierrot da dinlemişti.

"Problem onun Yahudi olmayışı değil," demişti Madam Bronstein. "Problem, onu yanımda tutacak kadar paramın olmayışı. Fazla bir şeyim yok, gerçek bu. Levi bana çok az şey bıraktı. Ah, dışarıdan çok iyi görünüyor olabilirim ya da en azından öyle görünmeye çalışıyorum ama bir dulun tek başına geçinmesi hiç de kolay değil. Ve elimde olanlar da Anshel için gerekli."

"Önce kendini düşünmelisin, tabii ki," demişti misafir hanım. "Ama sana yardımcı olabilecek kimse–"

* Yahudilerin dinlenme günü olan cumartesi. [E.N.]

"Denedim. İnan bana, aklıma gelen herkesle konuştum. Sanırım senin de elinden bir şey..."

"Maalesef, üzgünüm. Zor zamanlar geçiriyoruz, kendin de söyledin. Ayrıca Paris'te hayat Yahudiler için gittikçe kötüleşiyor, değil mi? Çocuk, biraz daha kendi ailesine benzeyen bir ailenin yanına gitse daha iyi olur."

"Belki de haklısın. Üzgünüm. Sormamam gerekirdi."

"Tabii ki sorman gerekirdi. Çocuk için elinden geleni yapıyorsun. Sen böyle birisin. *Biz* böyleyiz. Ama bir şey mümkün değilse de değildir. Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Bu akşam, sanırım. Kolay olmayacak."

Pierrot, Anshel'in odasına geri döndü, duydukları kafasını karıştırmıştı; Yahudi olmamanın ne anlama geldiğini ve bunun olanlarla ne ilgisi olduğunu düşündü.

Bir sandalyenin arkasında asılı duran, Anshel'in sinagoga giderken taktığı takkesiyle oynadı, Madam Bronstein onunla konuşmaya geldiğinde takkeyi başına takmıştı.

"Çıkar onu," dedi sinirle, Pierrot'nun başına uzanıp takkeyi öfkeyle çekti ve yine sandalyenin arkasına, çocuğun onu bulduğu yere koydu. Pierrot'yla ilk defa böyle sert konuşmuştu. "Böyle şeylerle oynayamazsın. O oyuncak değil, kutsal bir şey."

Pierrot hiçbir şey demedi ama utançla sıkıntı karışımı bir şey hissetti. İbadethaneye gitmesine izin yoktu, arkadaşının şapkasını giymesine izin yoktu; orada istenmediği çok açıktı. Ve Madam Bronstein, yarın vedalaşacaklarını söylediğinde şüpheye hiç yer kalmamıştı.

Her şeyi anlatmayı bitirdikten sonra, "Çok üzgünüm Pierrot," dedi Madam Bronstein. "Ama bu yetimhaneyle ilgili duy-

duğum her şey iyi. Orada mutlu olacağına eminim. Belki de çok geçmeden harika bir aile seni evlat edinir."

"Ama Dartanyan ne olacak?" diye sordu Pierrot, yerde uyuyan minik köpeğine bakarak.

"Ona bakabiliriz," dedi Madam Bronstein. "Kemikleri seviyor, değil mi?"

"Kemikleri seviyor."

"Neyse ki, Mösyö Abrahams sayesinde bedavadan bir sürü kemik bulabiliyoruz. Her gün birkaç tane almamda hiç sorun olmadığını söyledi. Çünkü o ve eşi, anneni çok seviyordu."

Pierrot hiçbir şey söylemedi; onun yerinde kendi annesi olsa her şeyin farklı olacağını biliyordu. Madam Bronstein'in söylediklerine rağmen, bu durumun Yahudi olmamasıyla bir ilgisi olmalıydı. Şimdilik, dünyada yapayalnız olma fikrinden ödü kopuyordu. Anshel ile Dartanyan bir aradayken, kendisinin yalnız olduğunu düşündükçe içini üzüntü kaplıyordu.

O sabah, Madam Bronstein Pierrot'nun tek gidişlik biletini satın alırken, Pierrot garın bekleme salonunda Anshel'e işaret diliyle, *umarım bunu yapmayı unutmam* dedi.

Anshel, *az önce umarım kartal olmam dedin*, diye işaret etti ve gülerek arkadaşına yapması gereken işaretleri gösterdi.

Gördün mü? diye işaret etti Pierrot, havaya bir sürü şekil çizip hepsinin doğru olmasını dilerken. *Unutmaya başladım bile.*

Hayır unutmuyorsun. Hâlâ öğreniyorsun, o kadar.

Sen benden çok daha iyisin.

Anshel gülümsedi. *Başka şansım yok.*

Trenin duman borularından boşalan buharın sesiyle arkasına döndü ve kondüktörün öfkeli düdüğü yolcuları perona

çağırınca midesi endişeyle altüst oldu. Seyahatinin bu kısmı için biraz heyecanlanıyordu elbette, çünkü daha önce hiç trene binmemişti ama yolculuğunun hiç bitmemesini diliyordu. Çünkü yolun sonunda onu bekleyen şeylerden korkuyordu.

Birbirimize mektup yazabiliriz Anshel, dedi Pierrot işaret diliyle. *Birbirimizden hiç kopmamalıyız.*

Her hafta.

Pierrot tilki, Anshel köpek işareti yaptı ve sonsuza dek sürecek arkadaşlıklarını temsil eden bu iki işareti bir süre havada tuttular. Birbirlerine sarılmak istediler ama etraflarında çok fazla insan olduğu için biraz utandılar ve sadece el sıkıştılar.

"Güle güle, Pierrot," dedi Madam Bronstein, eğilip onu öperken. Trenin sesi o kadar yüksek ve kalabalık, o kadar bunaltıcıydı ki onu duymak neredeyse imkânsızdı.

"Yahudi olmadığım için, değil mi?" dedi Pierrot, doğrudan kadına bakarak. "Yahudi olmayanları sevmiyorsun ve yanında öyle birinin yaşamasını istemiyorsun."

"Ne?" diye sordu, doğrulmuştu, çok şaşırmış görünüyordu. "Pierrot, bunu nereden çıkardın? Bu, aklımdan geçecek en son şey! Her neyse, sen akıllı bir çocuksun. İnsanların Yahudilere karşı davranışlarının nasıl değişmeye başladığını göreceğinden eminim; taktıkları isimler, bize karşı hissettikleri hınç..."

"Ama eğer bir Yahudi olsaydım, beni yanınızda tutmanın bir yolunu bulurdun, biliyorum."

"Yanılıyorsun Pierrot. Ben sadece senin güvenliğini düşünüyorum ve–"

"Peronda yolcu kalmasın!" diye bağırdı kondüktör, yüksek sesle. "Son çağrı! Peronda yolcu kalmasın!"

Pierrot, Madam Bronstein'a arkasını döndü ve vagona girerken "Hoşça kal Anshel," dedi.

"Pierrot!" diye bağırdı Madam Bronstein. "Geri dön, lütfen! Açıklamama izin ver, tamamen yanlış anladın!"

Ama Pierrot dönmedi. Paris'teki hayatı bitmişti, artık bunu biliyordu. Kapıyı arkasından kapadı, derin bir nefes aldı ve yeni hayatına doğru bir adım attı.

Bir buçuk saat sonra, kondüktör Pierrot'nun omzuna dokunup yeni yeni görünmeye başlayan çan kulelerini işaret etti. Madam Bronstein'ın, ceketinin yakasına iğnelediği kâğıdı göstererek, "Kalk bakalım," dedi; kâğıtta siyah harflerle adı PIERROT FISCHER ve varış noktası ORLEANS yazıyordu. "Burada ineceksin."

Pierrot yutkundu, koltuğun altından küçük bavulunu aldı, tren istasyona varırken kapıya yaklaştı. Perona indiğinde, onu bekleyen birinin olup olmadığına bakmak için motorlardan yayılan buharın dağılmasını bekledi. Bir anlık panikle, kimse gelmezse ne yapacağını düşündü. Ona kim bakardı? Sonuçta daha yedi yaşındaydı, Paris'e geri dönüş bileti alabilecek parası yoktu. Nereden yemek bulurdu? Nerede uyurdu? Ona ne olurdu?

Birinin omzuna dokunduğunu hissetti, arkasına döndüğünde kırmızı suratlı bir adam yakasındaki notu çekerek aldı, gözlerine doğru yaklaştırdıktan sonra buruşturup attı.

"Benimle geliyorsun," dedi, Pierrot olduğu yere çivilenmiş onu izlerken adam bir at arabasına doğru ilerledi.

"Haydi canlan bakalım," diye ekledi, arkasına dönüp ona bakarak. "Senin vaktin değerli olmayabilir ama benimki değerli."

Pierrot, hasat zamanında fazladan yardıma ihtiyacı olan bir çiftçi tarafından çalışmaya mahkûm edilme ihtimaline karşı, "Sen kimsin?" diye sordu. Anshel bir keresinde böyle bir çocukla ilgili hikâye yazmıştı ve hikâye, içindeki herkes için kötü sonlanmıştı.

"Ben kim miyim?" diye sordu adam, çocuğun bu soruyu sorma cüretine kahkahalarla gülerek. "Kıçını kaldırmazsan seni evire çevire dövecek adamım."

Pierrot'nun gözleri kocaman açıldı. Orleans'a geleli daha birkaç dakika bile olmamıştı ve şimdiden şiddetle tehdit ediliyordu. Ona söyleneni yapmayı reddederek başını iki yana salladı ve bavulunun üstüne oturdu. "Üzgünüm," dedi. "Yabancılarla hiçbir yere gitmemem gerekiyor."

"Endişelenme, uzun süre yabancı kalmayacağız," dedi adam, gülümserken yüzü biraz yumuşadı. Ellili yaşlarındaydı ve restorandaki Mösyö Abrahams'a benziyordu; birkaç gündür tıraş olmamış olması ve birbirine pek uymayan eski püskü kıyafetler giymesi dışında. "Sen Pierrot Fischer'sın değil mi? Yakanda öyle yazıyordu. Durand kardeşler seni almam için gönderdi beni. Adım Houper. Arada sırada onlar için birkaç tuhaf iş yaparım. Ve bazen de yetimleri tren istasyonundan alırım. Kendi başlarına seyahat edenleri yani."

"Ah," dedi Pierrot, ayağa kalkmıştı. "Kendileri gelip alırlar sanmıştım."

"Her şeyi o küçük canavarlara mı bırakacaklardı? Olacak şey değil. Onlar dönene dek her yer harabe olurdu artık." Adam ileri doğru bir adım attı ve Pierrot'nun bavulunu kaldırırken tavrı değişti. "Bak, korkacak hiçbir şey yok," dedi.

"Orası güzel bir yer. Onlar da iyi insanlar, ikisi de. Ee, ne düşünüyorsun, benimle gelecek misin?"

Pierrot etrafına bakındı. Tren çoktan hareket etmişti ve durduğu yerden etrafında kilometrelerce devam eden tarlalardan başka hiçbir şey göremiyordu. Başka seçeneği olmadığını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi.

Bir saat sonra, Pierrot iki penceresi de çok bakımlı bir bahçeye bakan, düzenli, temiz bir ofiste buldu kendini. Durand kardeşler onu sanki panayırdan satın almayı düşündükleri bir şey gibi, baştan aşağı süzdüler.

Simone, "Kaç yaşındasın?" diye sordu. Elindeki gözlüğü Pierrot'ya doğru tutarak onu inceledi, sonra elinden bıraktığı gözlük boynunda sallanarak durdu.

"Yedi," dedi Pierrot.

"Yedi yaşında olamazsın, çok küçüksün."

"Her zaman küçüktüm," diye cevap verdi Pierrot. "Ama bir gün büyümeyi planlıyorum."

"Öyle mi?" dedi Simone şüpheyle.

Adèle ellerini çırpıp gülümseyerek, "Yedi, harika bir yaş," dedi. "Çocuklar o yaşlarda hep mutlu ve dünyaya karşı merakla dolu olurlar."

"Hayatım," diye araya girdi Simone, elini kardeşinin koluna koyarak. "Çocuğun annesi daha yeni öldü. O kadar keyifli olduğunu sanmıyorum."

"Ah, tabii, tabii," dedi Adèle, yüzü ciddileşmişti. "Hâlâ yas sürecinde olmalısın. Sevdiğin birini kaybetmek çok kötü. Berbat bir şey. Kardeşim ve ben seni çok iyi anlıyoruz. Ben sadece

senin yaşındaki çocukların çok sevimli olduğunu söylemek istemiştim. On üç ya da on dört yaşınıza bastıktan sonra kötüleşmeye başlıyorsunuz. Ama senin öyle olmayacağından eminim. Senin iyilerden biri olacağını şimdiden görebiliyorum."

"Hayatım," diye tekrarladı Simone alçak sesle.

"Üzgünüm," diye cevapladı Adèle. "Çenem düştü, değil mi? Şunu söyleyeyim o zaman." Bir oda dolusu itaatsiz fabrika işçisine hitap etmek üzereymiş gibi boğazını temizledi. "Burada, bizimle olmandan çok mutluyuz Pierrot. Burada, ailemiz olarak gördüğümüz yetimhanede, çok kıymetli bir yer edineceğine eminiz. Ah Tanrım, ne kadar da yakışıklısın! Gözlerinin mavisi oldukça sıra dışı. Eskiden aynı böyle gözleri olan spanyel cinsi bir köpeğim vardı. Seni bir köpekle karşılaştırıyor değilim, tabii ki. Bu çok kaba bir şey olurdu. Sadece aklıma onu getirdiğini söylemek istemiştim. Simone, sence de Pierrot'nun gözleri Casper'ınkileri anımsatmıyor mu?"

Simone bir kaşını kaldırıp göz ucuyla çocuğa baktı ve başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

"Ah ama benziyor, gerçekten benziyor!" diye ısrar etti Adèle. Bunu o kadar keyifle söylemişti ki, Pierrot ölen köpeğin insan biçimde tekrar hayata dönüp dönmediğini merak etti. "Pekâlâ, her şey sırayla." Bir anda yüzündeki ifade ciddileşti. "Sevgili annene olanlar için gerçekten çok üzgünüz. Ne kadar gençmiş ve duyduğumuza göre evini çok güzel geçindiriyormuş. Sonuçta başından çok şey geçmiş. Yaşayacak çok fazla şeyi olan birinin, tam da böyle ihtiyacın olan bir zamanda senden alınması çok acımasızca. Ve bence annen seni çok se-

viyormuş. Sence de öyle değil mi, Simone? Sence de Madam Fischer, Pierrot'yu çok sevmemiş mi?"

Simone, Pierrot'nun boyu ve fiziksel durumuyla ilgili detayları yazdığı defterden gözlerini kaldırdı. "Sanırım birçok anne oğlunu sever," dedi. "Üstüne konuşmaya gerek yok."

"Ve baban," diye devam etti Adèle. "O da birkaç sene önce vefat etmişti, değil mi?"

"Evet," dedi Pierrot.

"Ailenden başka kimse yok mu?"

"Hayır. Yani, babamın bir kız kardeşi vardı sanırım, ama onunla hiç tanışmadım. Bizi hiç ziyaret etmedi. Muhtemelen hayatta olduğumdan ya da annemle babamın öldüğünden haberi bile yoktur. Adresini de bilmiyorum."

"Ah çok yazık!"

"Burada ne kadar kalmam gerekecek?" diye sordu Pierrot, duvardaki fotoğraflar ve resimler dikkatini çekmişti. Masanın üstünde, aralarında büyük bir boşluk olan iki sandalyede oturan bir kadın ile adamın fotoğrafı vardı; ifadeleri o kadar ciddiydi ki Pierrot, onların bir tartışmanın ortasında yakalanıp yakalanmadıklarını merak etti. Fotoğraftaki adam ve kadının, kız kardeşlerin annesi ile babası olduklarını görür görmez anlamıştı. Tam karşı köşesinde duran bir diğer fotoğrafta iki küçük kız, aralarında duran onlardan biraz daha küçük bir erkek çocuğuyla el ele tutuşmuşlardı. Duvarda üçüncü bir fotoğraf daha vardı; Fransız ordusu üniforması giymiş, ince bıyıklı genç bir adamın vesikalık fotoğrafı. Profilden çekilmişti; genç adam bulunduğu yerden özlem dolu gözlerle pencerelerin arkasındaki bahçelere bakıyordu.

"Yetimlerimizin çoğu, buraya geldiklerinden bir ya da iki ay sonra iyi ailelerin yanına yerleştirilir," dedi Adèle, oturdu ve Pierrot'ya da yanına oturmasını işaret etti. "Bir aile kurmak isteyip çocuk sahibi olma şansına erişemeyen bir sürü harika kadınla adam var. Ya da sadece hayırseverliklerinden dolayı evlerine yeni bir kız veya erkek kardeş götürmek isteyenler de oluyor. İnsanların ne kadar iyi kalpli olabileceğini asla göz ardı etmemelisin Pierrot."

"Ya da ne kadar acımasız..." diye homurdandı Simone masasının arkasından, Pierrot hayretle ona baktı ama kadın başını kaldırmadı.

Adèle, kardeşinin yorumuna kulak asmadan, "Bazı çocuklar sadece birkaç gündür ya da birkaç haftadır bizimle," dedi. "Ve tabii ki, daha uzun süredir burada olanlar da var. Bir defasında, senin yaşlarında bir çocuk sabah saatlerinde bize getirilmiş ve öğlen yemeğini göremeden de gitmişti. Onu tanıma fırsatı bile bulamamıştık, tanışamamıştık bile değil mi Simone?"

"Evet," dedi Simone.

"Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Her neyse, önemi yok," dedi Adèle. "Söylemek istediğim, bir çocuğun ne zaman bir aileye kavuşacağını tahmin etmek güç. Böyle bir şey senin de başına gelebilir Pierrot."

"Saat neredeyse beş oldu," diye cevapladı Pierrot. "Gün bitmek üzere."

"Demek istediğim–"

"Hiç evlat edinilmemiş kaç tane var?"

"Hımm? Ne dedin?"

"Hiç evlat edinilmeyen kaç çocuk var?" diye tekrarladı. "Kaç tanesi yetişkin olana dek burada yaşamak zorunda kaldı?"

"Ah," dedi Adèle, gülümsemesi biraz solmuştu. "Eh, böyle bir sayı vermek kolay değil, tabii ki. Arada sırada öyle şeyler de oluyor ama sana olacağını sanmam. Çünkü herkes ailesinde senin gibi biri olsun ister! Ama şimdilik bunları düşünmeyelim. Ne kadar kalırsan kal, burada geçirdiğin vakti mümkün olduğunca keyifli kılmaya çalışacağız. Şimdi önemli olan buraya yerleşip yeni arkadaşlar edinmen ve kendini evinde hissetmen. Yetimhanelerle ilgili kötü hikâyeler duymuş olabilirsin, çünkü korkunç hikâyeler anlatan bir sürü insan var; tabii bir de romanlarında hepimizin adını kötüye çıkaran şu korkunç İngiliz, Bay Dickens var. Ama bizim kurumumuzda herhangi bir münasebetsizlik yaşanmadığı konusunda için rahat olsun. Biz tüm kızlarımız ve oğullarımız için mutlu bir yuva işletmeye çalışıyoruz ve kendini yalnız hisseder ya da korkarsan beni veya Simone'u çağırabilirsin, sana yardımcı olmaktan memnun oluruz. Değil mi, Simone?"

"Adèle'i bulmak genelde çok kolaydır," diye cevapladı ablası.

Pierrot, "Nerede uyuyacağım?" diye sordu. "Kendi odam olacak mı?"

"Ah, hayır," dedi Adèle. "Bizim bile kendi odamız yok. Gördüğün gibi, burası Versay Sarayı değil! Burada yatakhaneler var. Kızlar ve erkekler için ayrı yatakhaneler, o konuda endişelenmene gerek yok. Her yatakhanede onar yatak var; şimdi gideceğin yatakhane biraz daha sessiz olacak, oradaki

yedinci kişi olacaksın. Boş yataklardan birini seçebilirsin. Tek istediğimiz, seçtiğin yatakta kalman; çamaşır gününde işleri kolaylaştırmak için. Her çarşamba akşamı yıkanacaksın," eğildi ve biraz havayı kokladı, "ama Paris'in tozundan ve trenin pisliğinden kurtulmak için bu akşam yıkansan iyi olabilir. Sen yetişkin bir çocuksun, hayatım. Sabahları altı buçukta kalkıyoruz, sonra kahvaltı, ondan sonra okul, öğlen yemeği, ardından biraz daha okul, sonra oyun, akşam yemeği ve uyku saati. Burayı çok seveceksin Pierrot, seveceğine eminim. Ve sana mükemmel bir aile bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bu işin de komik yanı bu işte. Sizi gördüğümüze seviniyoruz ama sizden ayrılırken daha da çok seviniyoruz. Öyle değil mi, Simone?"

"Evet," diye onayladı Simone.

Adèle ayağa kalktı, Pierrot'ya yetimhaneyi gezdirmek için onu takip etmesini söyledi ama çocuk kapıya doğru ilerlerken küçük bir dolabın vitrininde parlayan bir şey gördü ve yanına gidip baktı. Yüzünü cama dayadı ve gözlerini kısarak beyaz-kırmızı bir kumaşın ucunda duran, ortası şekilli, bronz yuvarlağa baktı. Kumaşın diğer ucundaki başka bir bronz parçada, *Engagé Volontaire** yazıyordu. Dolabın en altında küçük bir mum ile yine aynı ince bıyıklı adamın, istasyondan çıkan bir trenden el sallarken çekilmiş daha küçük bir fotoğrafı vardı. İstasyonu hemen tanımıştı, aynı günün erken saatlerinde Paris treninden indiği istasyondu.

"Bu nedir?" diye sordu Pierrot, madalyayı göstererek. "Ve bu kim?"

* Fr. Gönüllü asker [E.N.]

"Seninle bir alakası yok," dedi Simone, ayağa kalkmıştı; Pierrot arkasını dönüp kadının yüzündeki ciddiyeti görünce biraz endişelendi. "Ona asla dokunmayacak ya da hiçbir şekilde yakınına yaklaşmayacaksın. Adèle, onu odasına götür. Hemen, lütfen!"

3

Bir Arkadaşın Mektubu ve Bir Yabancının Mektubu

Yetimhanede işler Adèle Durand'ın anlattığı kadar harika değildi. Yataklar sert, çarşaflar incecikti. Yemek bol olduğunda genellikle tatsız oluyor, güzel olduğunda ise zar zor yetiyordu.

Pierrot arkadaş edinmek için elinden geleni yaptı fakat diğer çocuklar birbirlerini çok uzun zamandır tanıdıkları ve gruplarına yeni kişileri alma konusunda çok temkinli oldukları için, bu hiç de kolay olmadı. Okumayı seven birkaç kişi vardı ama Pierrot'nun sohbetlerine katılmasına izin vermediler, çünkü onlarla aynı kitapları okumamıştı. Yakındaki ormandan topladıkları tahtalarla minyatür bir köy yapmak için aylardır uğraşan bir grup vardı; Pierrot kaba rende ile eğimli rende arasındaki farkı bilmediği için, onlar da başlarını iki yana sallayıp bunca zamandır uğraştıkları bir şeyi mahvetmesine izin veremeyeceklerini söylediler. Kendilerine Fransız milli takımından isimler takarak –Courtois, Mattler, Delfour- bahçede futbol oynayan çocuklar Pierrot'nun onlarla oynamasına bir kere izin verip kaleye geçirdiler ama Pierrot'nun takımı on bire sıfır yenildikten sonra yüksek toplara zıplayacak kadar

uzun boylu olmadığını ve diğer bütün pozisyonların da dolu olduğunu söylediler.

"Üzgünüz Pierrot," dedilerse de sesleri hiç üzgün gelmiyordu.

Beraber zaman geçirdiği tek kişi, yetimhaneye üç sene önce annesiyle babası Toulouse yakınlarında bir tren kazasında öldükten sonra gelen, ondan bir ya da iki yaş büyük, Josette adında bir kızdı. Şimdiye kadar iki kez evlat edinilmişti. Ancak her iki seferinde, ev halkının "birliğini bozduğu" söylenerek istenmeyen bir paket gibi geri gönderilmişti.

Bir sabah, ayak parmakları çiyle nemlenmiş çimenin içine gömülü halde, bir ağacın altında otururlarken Pierrot'ya, "İlk çift berbattı," demişti. "Bana Josette diye hitap etmiyorlardı. Söylediklerine göre her zaman Marie-Louise adında bir kız istemişler. İkinci aileyse bedavadan bir hizmetçi istiyordu sadece. Külkedisi gibi, bana sabahtan akşama kadar yerleri sildirip bulaşık yıkattılar. Ben de onlar oradan ayrılmama izin verene dek ortalığı karıştırdım. Her neyse, Simone ve Adèle'i seviyorum," diye ekledi, "Belki bir gün ailem olmasını isterim. Ama henüz değil. Olduğum yerde son derece mutluyum."

Yetimlerin en beteri, Hugo adında ömrü boyunca –on bir yıl– orada yaşamış bir çocuktu ve Durand kardeşlerin bakımı altındaki çocukların arasında en önemli ve en göz korkutucu çocuk olarak kabul ediliyordu. Omuzlarına kadar uzun saçları vardı ve ilk geldiğinde onun yanındaki yatağı seçme hatasına düşen Pierrot'yla aynı yatakhanede kalıyordu; o kadar gürültülü horluyordu ki Pierrot bazen sesi susturmak için kendini

çarşafların altına gömmek zorunda kalıyordu. Bir yardımı dokunur diye, geceleri uyurken kulağına yırtık gazete parçaları tıkamayı dahi denemişti. Simone ve Adèle, Hugo'yu evlat edinilecekler arasına koymazdı hiç. Çiftler çocuklarla tanışmak için geldiğinde Hugo hep odasında dururdu; diğer yetimlerin aksine yüzünü yıkamaz, temiz kıyafetler giymez ve yetişkinlere gülümsemezdi.

Hugo zamanının çoğunu koridorlarda dolanıp uğraşacak birini arayarak geçirirdi. Ve Pierrot çok minik ve cılız olduğu için her zaman açık hedefti.

Hugo'nun zorbalığının birkaç çeşidi vardı ve hiçbiri de o kadar yaratıcı değildi. Bazen Pierrot'nun uyumasını bekler ve o uykuya daldığında elini bir kâse ılık suya daldırırdı; bu da çoğunlukla Pierrot'nun üç yaşındayken yapmayı bıraktığı bir şeyi yapmasına sebep olurdu. Bazen sınıfta Pierrot oturmaya çalıştığında onun sandalyesini tutar ve öğretmen onu azarlayana dek ayakta kalmak zorunda kalırdı. Bazen banyodan sonra Pierrot'nun havlusunu saklardı, Pierrot bu yüzden utançtan kıpkırmızı olmuş suratıyla yatakhaneye koştuğunda diğer bütün çocuklar onu gösterip gülerlerdi. Ve bazen de, daha geleneksel, zamanın eskitemediği yöntemlere başvururdu; Pierrot'nun köşeyi dönmesini bekler, üstüne atlayıp saçını çeker, karnına yumruk atar, kıyafetlerini yırtar, yüzünü gözünü yaralardı.

Bir akşamüstü Adèle, onu gölün kenarında tek başına oturup kolundaki kesiği incelerken bulmuş ve "Bunu sana kim yaptı?" demişti. "Dayanamadığım bir şey varsa, o da zorbalıktır."

"Sana söyleyemem," dedi Pierrot, gözlerini yerden kaldıramayarak. İspiyonlama fikrinden hoşlanmıyordu.

"Ama söylemelisin," diye ısrar etti Adèle. "Aksi takdirde sana yardım edemem. Laurent mı? Daha önceden böyle bir şeyler yaptığı olmuştu."

"Hayır, Laurent değil," dedi Pierrot, başını iki yana sallayarak.

"Sylvestre mi o zaman?" diye sordu Adèle. "O çocuğun niyeti hiç iyi değil."

"Hayır," dedi Pierrot. "Sylvestre de değil."

Adèle gözlerini kaçırdı ve derin bir iç geçirdi. Uzun bir sessizlikten sonra, "Hugo, değil mi?" dedi ve Pierrot, Adèle'in sesinden bunu yapanın başından beri Hugo olduğunu bildiğini ama yanıldığını umduğunu anladı.

Pierrot hiçbir şey söylemedi; sadece ayakkabısının ucuyla kıyıdaki birkaç çakıl taşına vurdu ve onların suda kaybolmalarını izledi. "Yatakhaneye dönebilir miyim?" diye sordu.

Adèle başını salladı, bahçeyi baştanbaşa geçerken kadının gözlerinin kendi üzerinde olduğunu biliyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, Josette ve Pierrot birkaç gün önce karşılaştıkları bir kurbağa ailesini bulmak için yetimhanenin yakınlarında dolanırken, Pierrot kıza o sabah Anshel'den aldığı mektubu anlatıyordu.

"Mektupta neler konuşuyorsunuz?" diye sordu Josette, hayatında postayla bir şey gönderip almadığı için bu durum dikkatini çekmişti.

"Köpeğim Dartanyan'la o ilgileniyor," diye cevapladı Pierrot. "Bana onu anlatıyor. Ayrıca büyüdüğüm sokaklarda neler

olduğundan bahsediyor. Görünüşe göre yakınlarda bir yerde isyan varmış. Bunu görmediğime seviniyorum aslında."

Josette bu isyan haberini bir hafta önce, bütün Yahudilerin giyotinle idam edilmesi gerektiğini söyleyen bir köşe yazısından okumuştu. Gün geçtikçe birçok gazete Yahudileri aşağılayan ve hepsinin ortadan kalkmasını söyleyen haberler yapmaya başlamıştı, Josette hepsini dikkatle okuyordu.

"Ve bana hikâyelerini gönderiyor," diye ekledi Pierrot, "çünkü o büyüyünce–"

Cümlesini bitiremeden, Hugo ile iki arkadaşı Gérard ve Marc, ellerinde sopalarla ağaçların arkasından çıkageldiler.

"Ah, şunlara bakın," dedi Hugo, elinin arkasıyla burnundaki uzun, iğrenç bir şeyi silerken sırıttı. "Mutlu çiftimiz Mösyö ve Madam Fischer değil mi bunlar?"

"Git başımızdan Hugo," dedi Josette ve onu eliyle itip geçmeye çalıştı. Ama Hugo kızın önüne atladı ve elindeki sopalarla geçişini engelledi.

"Buralar benim topraklarım," dedi. "Buradan geçen herkes ceza ödemek zorunda."

Josette erkeklerin ne kadar sinir bozucu olduğuna inanamıyormuş gibi yüksek sesle iç çekti, kollarını kavuşturdu ve doğrudan Hugo'nun gözlerine bakarak boyun eğmeyi reddetti. Pierrot, içinden hiç oraya gelmemiş olmalarını dileyerek geride durdu.

"Peki, o zaman," dedi Josette. "Ceza ne kadar?"

"Beş frank," dedi Hugo.

"Borcum olsun."

"O zaman faiz işletirim. Ödemediğin her gün için bir frank daha borçlanırsın."

"Sorun değil," dedi Josette. "Bir milyon olduğunda bana haber ver de bankamı arayıp hesabına havale yaptırayım."

"Çok akıllı olduğunu sanıyorsun, değil mi?" dedi Hugo, gözlerini devirerek.

"Senden akıllı olduğum kesin."

"Haydi canım."

"Öyle," dedi Pierrot, bir şey söylemesi gerektiğini yoksa korkak gibi görüneceğini fark ederek.

Hugo hafifçe gülümseyerek ona döndü. "Kız arkadaşını savunuyorsun, öyle mi Fischer?" diye sordu. "Ona çok âşıksın, değil mi?" Sonra kollarıyla kendine sarıldı ve arkasını dönüp ellerini vücudunun iki yanında yukarı aşağı gezdirirken öpücük sesleri çıkardı.

"Ne kadar aptal göründüğün konusunda hiç fikrin var mı?" diye sordu Josette, yüzü bu hakaretin karşısında daha da kızaran Hugo'yu kışkırtacağını bilse de, Pierrot gülmekten kendini alamadı.

"Bana ukalalık taslama," dedi Hugo, sopalardan birinin ucuyla kızın omzunu sertçe dürterek. "Buralarda kimin sözünün geçtiğini unutma."

"Hah!" diye bağırdı Josette. "Senin sözünün geçtiğini mi düşünüyorsun? Pis bir *Yahudinin* sözünü kim dinler ki?"

Hugo'nun yüzü biraz düştü, alnı şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımıyla kırıştı. "Neden böyle bir şey söyledin ki?" diye sordu. "Sadece şaka yapıyordum."

"Sen asla şaka yapmazsın, Hugo," dedi, elini ona doğru sallayarak. "Ama elinde değil, değil mi? Bu senin kanında var. Homurdanan bir domuzdan başka ne bekleyebilirim ki?"

Pierrot'nun yüzü asıldı. Yani Hugo da mı Yahudiydi? Josette'in söylediklerine gülmek istedi ama sınıfındaki bazı çocukların Anshel'e söylediği şeyleri ve bunların arkadaşını ne kadar üzdüğünü hatırladı.

"Hugo'nun neden saçını bu kadar uzattığını biliyorsun, değil mi Pierrot?" diye sordu Josette, ona dönerek. "Çünkü altında boynuzlar var. Saçlarını kestirirse, boynuzları görünür."

"Kes şunu," dedi Hugo, sesi eskisi kadar korkusuz değildi.

"Pantolonunu indirsen eminim kuyruğu da görünür."

"Kes şunu!" diye tekrarladı Hugo, bu sefer daha yüksek sesle.

"Pierrot, sen onunla aynı odada kalıyorsun. Uyumak için üstünü değiştirirken, kuyruğunu gördün mü?"

"Gerçekten uzun ve pullarla kaplı," dedi Pierrot, konuşmanın kontrolü Josette'te olduğu için kendini daha cesur hissediyordu. "Ejderha kuyruğu gibi bir şey."

"Bence onunla aynı odada kalmaman gerekiyor," dedi. "Onun gibi insanlarla yüz göz olmamak en iyisi. Herkes öyle düşünüyor. Yetimhanede onlardan birkaç tane daha var. Ya ayrı bir odada kalmaları gerekiyor ya da buradan gönderilmeleri."

"Kes sesini!" diye kükredi Hugo, Josette'in üstüne yürüdü. Kız geri çekilirken Pierrot ikisinin arasına girdi. İri çocuğun saldırıya geçen yumruğu, Pierrot'nun tam burnuna isabet etti. Berbat bir çatırtı duyuldu ve dudaklarının üstüne kanlar boşalırken Pierrot yere düştü. Oğlan "Aaaah!" diye bağırırken, Josette çığlık attı ve Hugo'nun ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Ardından Hugo, peşinde Gérard ve Marc'la birlikte bir anda ağaçların arasında kayboldu.

Pierrot yüzünde tuhaf bir şey hissediyordu. Büsbütün kötü sayılmazdı; daha çok kuvvetli bir hapşırık gelecekmiş gibiydi. Ama başı, gözlerinin arkasında nabız gibi atan bir ağrıyla zonklamaya başlamıştı ve ağzı kupkuruydu. Josette'e baktı, ellerini şaşkınlıkla yanaklarına bastırmıştı.

Pierrot, "İyiyim," deyip ayağa kalkarken bacaklarındaki bütün gücün gittiğini hissetti. "Sadece bir sıyrık."

"Hayır, değil," dedi Josette. "Seni hemen Durand kardeşlere götürmemiz gerek."

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Pierrot, her şeyin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için elini yüzüne götürdü. Ama elini çektiğinde parmakları kan oldu ve gözlerini kocaman açarak parmaklarına baktı. Doğum günü yemeğinde, annesi mendilini ağzından çektiğinde gördüğü kan lekelerini hatırladı. "Bu hiç iyi değil," dedi. Sonra bütün orman dönmeye başladı, bacakları zayıfladı; yere düştü ve bayıldı.

Uyandığında Pierrot kendini Durand kardeşlerin ofisinde kanepede yatarken bulduğuna şaşırdı. Lavabonun yanında duran Simone, akan suyun altında bir el bezini ıslatıp kıvırarak suyunu sıktı. Ona doğru gelirken duvardaki fotoğraflardan birini düzeltmek için durdu ve bezi Pierrot'nun burnunun üzerine koydu.

"Uyanmışsın," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Pierrot, dirseklerinden destek alıp doğrularak. Başı ağrıyordu, ağzı hâlâ kuruydu ve burnunun üstünde, Hugo'nun onu yumrukladığı yerde, hoş olmayan bir yanma hissi vardı.

"Kırık değil," diye cevap verdi Simone, yanına oturarak. "Önce kırık olduğunu düşündüm ama değil. Yine de muhtemelen birkaç gün ağrıyacaktır, şişlik inerken gözlerin morarabilir. Eğer miden hassassa bir süre aynaya bakmasan iyi edersin."

Pierrot yutkundu ve bir bardak su istedi. Yetimhaneye geldiğinden beri geçen aylar boyunca Simone Durand'ın ona kurduğu en uzun cümleydi bu. Genellikle pek konuşan biri değildi.

"Ben Hugo'yla konuşurum," dedi. "Özür dilemesini söylerim. Ve bir daha başına böyle bir şey gelmeyeceğini temin ederim."

"Hugo yapmadı," dedi Pierrot. Sesi hiç ikna edici değildi, çektiği acıya rağmen başka birinin başını belaya sokma fikri hoşuna gitmiyordu.

"Evet, o yaptı," dedi Simone. "Zaten Josette anlattı ama anlatmamış olsaydı da tahmin ederdim."

Pierrot, "Beni neden sevmiyor?" diye sordu sessizce, başını kaldırıp Simone'a bakarak.

"Senin suçun değil," diye cevapladı Simone. "Bizim suçumuz. Adèle ve benim. Onunla ilgili hatalar yaptık. Bir sürü hata."

"Ama ona baktınız," dedi Pierrot. "Hepimize bakıyorsunuz. Hiçbirimiz aileden değiliz. Size karşı minnettar olmalı."

Simone, sanki bir sırrı açıklamanın önemini tartıyormuş gibi oturduğu sandalyenin koluna parmaklanyla hafifçe vurdu. "Aslında *o* aileden," dedi. "Bizim yeğenimiz."

Pierrot'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ah," dedi. "Bilmiyordum. O da bizim gibi yetim sanıyordum."

"Babası beş yıl önce öldü," dedi. "Ve annesi ise..." Başını iki yana salladı ve gözyaşını sildi. "Annemle babam ona kötü davrandı, insanlarla ilgili saçma, bağnaz fikirleri vardı. En sonunda onun burayı terk etmesine sebep oldular. Ama Hugo'nun babası, kardeşimiz Jacques'tı."

Pierrot, iki küçük kızın ufak bir çocukla el ele durduğu fotoğrafla ince bıyıklı, Fransız ordusu üniforması giymiş adamın vesikalık fotoğrafına baktı.

"Ona ne oldu?" diye sordu.

"Hapishanede öldü. Hugo doğduğunda birkaç aydır oradaydı. Onunla tanışma fırsatı bile bulamadı."

Pierrot bir an düşündü. Hapse giren biriyle hiç tanışmamıştı. *Demir Maskeli Adam*'da Kral 8. Louis'nin kardeşi Philippe'in başına gelenleri okumuştu; Bastille Hapishanesi'nde haksız yere tutsak edilmişti, böyle bir şeyin düşüncesi bile Pierrot'nun kâbus görmesine yetmişti.

"Neden hapse girdi?" diye sordu.

"Kardeşimiz, senin baban gibi, Büyük Savaş'a katılmıştı," dedi Simone. "Ve çatışmalar bittikten sonra bazı askerler normal hayatlarına dönmeyi başarsalar da birçok asker –korkarım ki büyük çoğunluğu– gördüklerinin ve yaptıklarının hatıralarıyla başa çıkamadılar. İnsanlara, yirmi yıl önce yaşanan travmaları anlatmak için ellerinden geleni yapan doktorlar vardı tabii ki. Örneğin; burada, yani Fransa'da Doktor Jules Persoinne ve İngiltere'de Doktor Alfie Summerfield'in çalışmaları. İkisi de önceki kuşağın ne kadar acı çektiğini ve onlara yardım etmenin bizim sorumluluğumuz olduğunu anlatmaya hayatlarını adadı."

"Benim babam da öyleydi," dedi Pierrot. "Büyük Savaş'ta ölmemiş olsa da, onu öldürenin savaş olduğunu söylerdi annem hep."

"Evet," dedi Simone başıyla onaylayarak. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu Jacques için de geçerliydi. Harika bir çocuktu, hayat doluydu. İyiliğin vücut bulmuş haliydi. Ama eve döndüğünde... farklıydı. Ve çok kötü şeyler yaptı. Ama ülkesine onuruyla hizmet etti." Ayağa kalktı ve vitrine yöneldi, kapağındaki küçük mandalı açtı ve Pierrot'nun geldiği gün bakakaldığı madalyayı çıkardı. "Bakmak ister misin?" diyerek, madalyayı ona uzattı.

Çocuk, başını evet anlamında salladı ve madalyayı dikkatlice ellerinin arasına alıp ön yüzüne kazınmış şeklin üzerinde parmaklarını gezdirdi.

"Bu ona cesareti için verilmişti," dedi Simone, geri alıp dolaba yerleştirirken. "Ondan geriye kalan tek şey bu. Dönüşünü takip eden on yıl boyunca defalarca hapse girip çıktı. Adèle ve ben sıkça ziyaretine gittik, her ne kadar bunu yapmaktan nefret etsek de. Onun orada, o kötü şartlar altında yaşadığını, uğruna akıl sağlığından olduğu ülkesinin ona nasıl davrandığını görmek berbattı. Trajikti, sadece bizim için değil, bir sürü aile için. Seninki de dahil, değil mi Pierrot?"

Pierrot başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Jacques hapishanede öldü ve o zamandan beri Hugo'ya biz bakıyoruz. Birkaç yıl önce annemle babamın onun annesine, ülkemizin ise babasına nasıl davrandığını anlattık. Belki henüz çok küçüktü, biraz daha büyümesini beklemeliydik. Şimdi içinde büyük bir öfke var ve maalesef bu öfkeyi diğer

yetimlere böyle davranarak dışa vuruyor. Ama ona haksızlık etmemelisin Pierrot. Belki de en çok seninle uğraşmasının sebebi, aslında en çok seninle ortak noktası olmasıdır."

Pierrot bunu düşündü ve Hugo'ya anlayış göstermeye çalıştı ama kolay değildi. Sonuçta Simone'un da söylediği gibi, ikisinin de babası benzer deneyimler yaşamıştı ama Pierrot, etrafındaki diğer herkesin hayatını mahvetmeye çalışmıyordu.

Sonunda, "En azından bitti," dedi. "Savaş, yani. Bir daha olmayacak, değil mi?"

"Umarım," diye cevap verdi Simone ve o sırada kapı savrulup açıldı. Adèle elindeki mektubu sallayarak içeri girdi.

"İşte buradasın!" dedi, Pierrot ve Simone'a bakarak. "Sizi arıyordum. Tanrı aşkına sana ne oldu?" diye sordu ve eğilip Pierrot'nun yüzündeki yaraları inceledi.

Pierrot, "Kavga ettim," dedi.

"Kazandın mı?"

"Hayır."

"Ah, şansa bak," diye cevapladı. "Ama bence bu keyfini yerine getirecek. Güzel haberlerim var. Yakında yanımızdan ayrılıyorsun."

Pierrot şaşkınlıkla bir Adèle'e, bir Simone'a baktı. "Beni isteyen bir aile mi var?" diye sordu.

"*Herhangi* bir aile değil," dedi Adèle, gülümseyerek. "*Kendi* ailen."

"Adèle, lütfen ne olduğunu açıklar mısın?" diye sordu Simone, uzanıp kardeşinin elindeki mektubu aldı ve zarfa göz gezdirdi. Posta mührünü fark edip hayretle "Avusturya mı?" diye sordu.

Adèle, Pierrot'ya bakarak, "Halan Beatrix'ten," dedi.

"Ama onunla tanışmadım bile!"

"Ama o seni tanıyor. Okuyabilirsin. Annene olanları daha yeni öğrenmiş. Onunla yaşamanı istiyor."

4

Üç Tren Yolculuğu

Pierrot'yu Orleans'dan uğurlamadan önce, Adèle ona bir paket sandviç verdi ve çok acıkana kadar yememesini söyledi, çünkü on saatten fazla sürecek yolculuk boyunca yetmek zorundaydı.

Her kâğıt parçasının ceketine sağlam bir şekilde tutturulduğundan emin olmak için telaşla kontrol ederken, "İneceğin üç istasyonun da adını yakana yazdım," diye ekledi. "Ve burada yazan isimlere uyan bir istasyona geldiğinde kesinlikle in ve bir sonraki trene bin."

"Al bakalım," dedi Simone, çantasına uzanıp kahverengi bir kâğıda düzgünce sarılmış küçük bir hediye çıkartırken. "Vakit öldürmene yardımcı olur diye düşündük. Bizimle geçirdiğin ayları hatırlatır."

Pierrot ikisini de yanaklarından öptü, her şey için teşekkür edip trene bindi ve bir kadın ile çocuğun oturduğu vagona oturmayı seçti. Otururken kadın ona sinirle baktı, sanki çocukla ikisi vagonda yalnız olmak istiyorlarmış gibiydi ama gazetesine dönerken hiçbir şey söylemedi, çocuk da yanındaki

koltuktan bir paket şeker alıp cebine koydu. Tren kalkarken Pierrot cam kenarına geçti, Simone ve Adèle'e el salladıktan sonra yakasına iliştirilmiş ilk nota baktı. Kelimeyi kendi kendine okudu:

Mannheim.

Arkadaşlarına önceki gece veda etmişti, gittiğine üzülen tek kişi Josette gibi görünüyordu.

"Seni evlat edinecek bir aile bulmadığına emin misin?" diye sordu. "Bizi iyi hissettirmek için yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Pierrot. "İstersen halamın mektubunu gösterebilirim."

"Seni nasıl bulmuş?"

"Anshel'in annesi, annemin eşyalarını düzenlerken adresini bulmuş. Olanları anlatmak için Beatrix halama mektup yazmış ve yetimhaneyle ilgili bilgileri vermiş."

"Şimdi onunla yaşamanı mı istiyor?"

"Evet," dedi Pierrot.

Josette başını salladı. "Evli mi?"

"Sanmıyorum."

"O zaman ne yapıyor? Nasıl geçiniyor?"

"Kâhya."

"*Kâhya* mı?" diye sordu Josette.

"Evet. Bir sorun mu var?"

"Hayır yok Pierrot, başlı başına düşününce," diye cevapladı, bu lafı yakın zamanda bir kitapta okumuştu ve o zamandan beri cümle içinde kullanmak için fırsat kolluyordu. "Biraz *burjuva*, tabii ki ama ne yapabilirsin ki? Peki, evlerine baktığı aile – onlar nasıl insanlar?"

"Aile değil," dedi Pierrot. "Sadece bir adam. Ve gürültü yapmadığım sürece orada yaşamamın sorun olmayacağını söylemiş. Genellikle evde kalmıyormuş, halam öyle dedi."

"Peki," dedi Josette. Umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışırken gizliden gizliye onunla gidebilmeyi diliyordu, "İşler yolunda gitmezse her zaman buraya geri dönebilirsin, sanırım."

Pierrot, şimdi camın önünden akıp giden manzarayı izlerken bu konuşmayı düşündü ve biraz rahatsız oldu. Halasının bunca yıl onunla hiç iletişime geçmemiş olması tuhaftı; sonuçta geçen zaman içinde yedi doğum günü ve yedi Noel kaçırmıştı. Ama tabii ki, özellikle Beatrix halayla babası arasında olanlardan sonra, annesiyle iyi anlaşamıyor olması mümkündü. Bu endişeleri şimdilik kafasından atmaya çalışarak, birazcık kestirmek için gözlerini kapadı ama bir dakika sonra açıp yaşlı bir adamın vagona girdiğini, dördüncü ve son koltuğa oturduğunu gördü. Pierrot doğruldu, kollarını uzatarak gerinip esneyerek karşısındaki adama baktı. Adam uzun siyah bir palto, siyah pantolon, beyaz gömlek giymişti ve başının iki yanında koyu renkli bukleler vardı. Baston kullanarak ve besbelli zorlanarak yürüyordu.

"Ah bu kadarı fazla," dedi karşılarındaki kadın, gazetesini katladı ve başını iki yana salladı. Almanca konuşuyordu, Pierrot'nun zihninde bir şeyler yeniden bağlantı kurup babasıyla her zaman konuştukları dili hatırlamasını sağladı. "Gerçekten, oturacak başka yer bulamadın mı?"

Adam başını iki yana, hayır anlamında salladı. "Madam, tren dolu," dedi kibarca. "Ve burada boş bir koltuk var."

"Hayır, üzgünüm," dedi kadın sinirle, "ama böyle olmaz."

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve vagondan ayrıldı. Pierrot, boş bir koltuk varken birinin onlarla oturmasına nasıl karşı çıkabildiğine şaşırarak etrafına bakarken, kadın koridorda ilerledi. Adam bir an için camdan dışarı bakıp derin bir iç çekti ama aralarında çok fazla yer kaplasa da bavulunu başının üstündeki rafa koymadı.

"Yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu Pierrot. "İsterseniz bavulunuzu yukarıya koyabilirim."

Adam gülümsedi ve başını hayır anlamında salladı. "Sanırım boşa zaman kaybetmiş olursun," dedi. "Ama nazik teklifin için teşekkür ederim."

Kadın şimdi yanında kondüktörle geri dönmüştü ve vagona tekrar göz gezdirip onları işaret etti. "Gel bakalım," dedi kondüktör. "Dışarı. Koridorda durabilirsin."

"Ama koltuk boş," dedi Pierrot. Kimbilir belki de kondüktör, onun anne veya babasıyla seyahat ettiğini ve yaşlı adamın da onların yerine oturduğunu sanmıştı. "Ben yalnızım."

Kondüktör, Pierrot'yu duymazdan gelerek, "Dışarı. Hemen," diye ısrar etti. "Ayağa kalk ihtiyar, yoksa sorun çıkacak."

Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, bavulunu alırken bastonunu dikkatle yere dayadı ve büyük bir asaletle, yavaşça kapıdan çıktı.

Adam gittikten sonra kadına dönen kondüktör, "Bunun için sizden özür diliyorum madam," dedi.

"Gözleriniz bunların üzerinde olmalı," dedi kadın öfkeyle parlayarak. "Yanımda oğlum var. Öyle insanlarla karşı karşıya gelmemeli."

"Özür dilerim," diye tekrarladı kondüktör ve kadın cevap olarak, sanki bütün dünya onun sinirlerini bozmak için birlik olmuş gibi tiksintiyle homurdandı.

Pierrot, kadına neden adamı gönderdiğini sormak istedi ama kadının varlığı bile korkutucuydu ve bir şey söylerse onu da gönderebileceğini düşünerek, bir süre camdan dışarı bakıp tekrar gözlerini kapadı, sonra da uyuyakaldı.

Uyandığında kompartımanın kapısı açılmış, kadın ve oğlu bavullarını indiriyorlardı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Kadın ilk defa gülümseyerek, "Almanya," dedi. "Sonunda o berbat Fransızlardan uzaktayız." Pierrot'nun yakasında da yazan *Mannheim* tabelasını işaret etti. Başıyla Pierrot'nun ceketini göstererek, "Sanırım sen de burada iniyorsun," diye ekledi, Pierrot yerinden zıplayarak kalktı, eşyalarını topladı ve perona indi.

İstasyonun yolcu salonunda dururken Pierrot tedirgin ve yalnız hissediyordu. Her nereye baksa kadınlı erkekli bir çok insan bir yerlere gitmek için aceleyle koşuşturuyor, sürtünerek yanından geçiyordu. Ve askerler vardı. Sürü sürü asker.

Ama her nasılsa, onun fark ettiği ilk şey konuşulan dilin değişmiş olmasıydı. Sının geçmişlerdi ve herkes Fransızca yerine artık Almanca konuşuyordu; Pierrot dikkatle dinleyip insanların söylediklerini anlamaya çalışırken, babasının ona bu dili öğrettiğine minnet duydu. Ceketindeki *Mannheim* yazan kâğıdı kopardı, en yakındaki çöp sepetine attı ve bir sonraki durağını okumak için başını eğdi:

Münih.

Gelen ve giden seferleri gösteren tablonun üzerinde kocaman bir saat asılıydı; oraya koşarken ona doğru yürüyen bir adama çarpıp sırtüstü yere düştü. Başını kaldırdığında adamın toprak grisi üniformasını, belindeki kalın, siyah kemeri, baldırlarına kadar uzanan siyah çizmelerini ve üstünde kanatlarını açmış bir kartal olan kolundaki gamalı haç armasını gördü.

"Özür dilerim," dedi Pierrot nefesi kesilerek, gördükleri karşısında merakla ve saygıyla karışık bir korku hissetmişti.

Adam aşağıya, ona baktı ve kalkmasına yardım etmek yerine, küçümseyici bir tavırla dudağını büktü; sonra çizmesinin ucunu kaldırıp Pierrot'nun parmaklarının üstüne bastırdı.

Gitgide daha sert bastırırken Pierrot, "Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı, parmaklarının zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Acı çektirmekten bu denli keyif alan birini daha önce hiç görmemişti, üstelik yanlarından geçen herkes olanları görmesine rağmen, kimse yardım etmeye kalkışmadı.

Kucağında küçük bir erkek çocuğu ve arkasında da beş yaşlarında bir kızla onlara yaklaşan bir kadın, "İşte buradasın Ralf," dedi. "Üzgünüm, Bruno buharlı trenleri görmek istedi, neredeyse seni kaybediyorduk. Ah, ne oldu burada?" diye sorunca adam gülümsedi, çizmesini kaldırdı ve uzanıp Pierrot'nun kalkmasına yardım etti.

"Çocuğun biri nereye gittiğine bakmadan koşuyordu," dedi omuz silkerek. "Beni neredeyse düşürecekti."

Kız, Pierrot'ya tiksintiyle bakarak "Kıyafetleri ne kadar eski," dedi.

Kızın annesi kaşlarını çatarak, "Gretel, böyle yorumlar yapmamanı sana daha önce söylemiştim," dedi.

"Hem de kokuyor."

"Gretel!"

Adam saatine bakıp, "Gidelim mi?" diye sordu ve karısı evet anlamında başını salladı.

Onlar yürüyüp giderken, Pierrot uzaklaşmalarını izleyip bir eliyle diğer elindeki parmaklarına masaj yaptı. Parmaklarını ovarken, annesinin kucağındaki küçük çocuk döndü ve vedalaşmak için elini kaldırdı, böylece Pierrot'yla göz göze geldiler. Pierrot, parmaklarındaki acıyla rağmen gülümsemekten ve el sallamaktan kendini alamadı. Onlar kalabalığın içinde kaybolurken istasyonun her yanından düdükler çaldı, hemen trenini bulmazsa Mannheim'da kalacağını fark etti.

Tabloda treninin kısa süre sonra üçüncü perondan kalkacağı yazıyordu, Pierrot oraya koştu ve kondüktör kapıları çarparak kapatmaya başladığı sırada trene atladı. Bir sonraki yolculuğunun üç saat süreceğini biliyordu ve trene binmenin heyecanı şimdiye kadar kaybolmuştu.

Tren, buhar ve gürültü bulutu içinde istasyonu terk ederken titredi. Pierrot başörtülü bir kadının bavulunu çekerek trenin peşinden koşup makiniste, "bekle," deyişini izledi. Peronda beraber duran üç asker kadına gülmeye başladı; Pierrot, kadının çantasını yere bırakıp askerlerle tartışmasını izledi ama içlerinden biri kadının kolunu tutup arkasında çevirince beyninden vurulmuş gibi oldu. Kadının yüzündeki ifadenin öfkeden ıstıraba dönüşmesini izlerken bir el omzuna dokundu ve arkasını döndü.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi kondüktör. "Biletin var mı?"

Pierrot elini cebine sokup yetimhaneden ayrılmadan önce Durand kardeşlerin ona verdiği bütün evrakları çıkardı. Adam hepsini kabaca karıştırarak göz gezdirirken, Pierrot onun mürekkep lekeli parmaklarıyla satırların üstünden geçişini, bütün kelimeleri kendi kendine fısıldayarak okuyuşunu izledi. Sigara kokuyordu, bu kötü koku ve trenin hareketiyle birlikte Pierrot midesinin kalktığını hissetti.

"Peki o zaman," dedi kondüktör, biletleri Pierrot'nun cebine sıkıştırırken yakasındaki istasyon isimlerine baktı. "Yalnız seyahat ediyorsun, öyle mi?"

"Evet efendim."

"Annen baban yok mu?"

"Yok efendim."

"Tren hareket ederken burada duramazsın. Tehlikeli. Aşağı düşüp raylarda kıyma olabilirsin. Daha önce oldu. Hele senin boylarında bir çocuğun kurtulma şansı hiç yok."

Pierrot, bu sözlerin kalbine bıçak gibi saplandığını hissetti, çünkü babası gerçekten de öyle ölmüştü.

Adam çocuğu omzundan sertçe tutup, "Gel bakalım," dedi. Pierrot bavuluyla sandviçlerini taşırken, onu bir dizi kompartımanın yanından sürükler gibi geçirdi. Kondüktör, bir kompartımanın içine hızlıca bakıp, "Dolu," diye homurdandıktan sonra çabucak diğerine geçiyordu. Bir sonrakine geldiklerinde yine, "Dolu," dedi. "Dolu. Dolu. Dolu." Pierrot'ya tepeden, göz ucuyla baktı. "Yer olmayabilir," dedi. "Tren bugün tıklım tıklım, oturacak yer olmayabilir. Ama Münih'e kadar ayakta gidemezsin. Güvenli değil."

Pierrot hiçbir şey söylemedi. Ne demek istediğini anlamamıştı. Eğer oturamayacaksa ve ayakta da duramayacaksa pek fazla seçeneği kalmıyordu. Uçacak hali yoktu ya.

"Ah," dedi adam sonunda ve bir kapıyı açıp içeri baktı, kahkahayla karışık sohbet uğultuları koridora yayıldı. "Burada küçük birinin sığacağı kadar yer var. Rahatsız olmazsınız, değil mi gençler? Tek başına Münih'e seyahat eden bir çocuğumuz var. Onu buraya bırakıyorum, göz kulak olursunuz."

Kondüktör kapıdan çekilince Pierrot'nun tedirginliği daha da arttı. On dört, on beş yaşlarında, yapılı, sarı saçlı, pürüzsüz tenli beş erkek sessizce dönüp ona baktı; beklenmedik taze bir avın görünmesiyle ayaklanan aç bir kurt sürüsü gibi.

"İçeri gel küçük adam," dedi bir tanesi, grubun en uzun boylusuydu, karşısında oturan iki kişinin arasındaki yeri gösterdi. "Isırmayız." Elini kaldırdı ve ona yavaşça ileriyi işaret etti; bu hareket nedense Pierrot'yu çok rahatsız etmişti. Ama başka çaresi olmadığı için oturdu, birkaç dakika sonra çocuklar onu görmezden gelip yine birbirleriyle konuşmaya başladılar. Pierrot onların arasında otururken kendini ufacık hissetti.

Uzun bir süre ayakkabılarına baktı, ama bir süre sonra özgüveni yerine gelince, gözlerini yerden kaldırdı ve camdan dışarı bakıyormuş gibi yaptı; aslında çocuklardan birini, başını cama dayayarak uyumuş olanı izliyordu. Hepsi birbirinin aynı kahverengi gömlek, kısa siyah pantolon, siyah kravat, beyaz diz boyunda çoraplar ve altıyla üstü kırmızı, sağıyla solu beyaz, baklava şeklinde bir kolluktan oluşan üniformalar giymişti. Kolluklarının ortasında gamalı haç vardı; Mannheim'da parmaklarına basan adamın kolundaki haçın aynısıydı. Pierrot

etkilenmekten ve yetimhanede Durand kardeşlerin ona verdiği ikinci el kıyafetler yerine böyle bir üniforma dilemekten kendini alamadı. Bu çocuklar gibi olsa, istasyonda tanımadığı kızlar kıyafetlerinin nasıl olduğuyla ilgili yorumlar yapamazdı.

Birdenbire, "Babam da askerdi," dedi, kelimelerin ağzından yüksek sesle çıkmış olması onu bile şaşırtmıştı. Oğlanlar aralannda konuşmayı bırakıp ona baktılar, bu sırada pencerenin önündeki çocuk uyanıp birkaç kere gözlerini kırpıştırdıktan sonra Münih'e varıp varmadıklarını sordu.

"Ne dedin küçük adam?" diye sordu ilk konuşan oğlan, besbelli grubun lideri oydu.

"Benim babam da askerdi, dedim," diye tekrarladı Pierrot, ağzını açtığına çoktan pişman olmuştu.

"Ne zaman askerdi?"

"Savaş sırasında."

"Aksanın," dedi çocuk öne eğilerek. "Çok güzel konuşuyorsun ama anadilin Almanca değil, değil mi?"

Pierrot başını iki yana salladı.

"Dur tahmin edeyim." Parmağını Pierrot'ya uzatırken suratından bir gülümseme geçti. "İsviçrelisin. Hayır, Fransız! Bildim, değil mi?"

Pierrot başını evet anlamında salladı.

Çocuk tek kaşını kaldırdı ve kötü bir koku tespit etmeye çalışır gibi birkaç kere havayı kokladı. "Kaç yaşındasın? Altı mı?"

Bu söylenene fazlasıyla alınıp oturuşunu dikleştiren Pierrot, "Yedi yaşındayım," dedi.

"Yedi yaşında olamayacak kadar küçüksün."

"Biliyorum," dedi Pierrot. "Ama bir gün daha büyük olacağım."

"Belki de. Eğer o kadar uzun yaşarsan. Nereye gidiyorsun?"

"Halamla tanışmaya," dedi Pierrot.

"O da mı Fransız?"

"Hayır, o Alman."

Çocuk bunu düşünürken, rahatsız edici bir gülümsemeyle bir an Pierrot'ya baktı. "Nasıl hissediyorum biliyor musun, küçük adam?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pierrot.

"Açım."

"Bugün kahvaltı etmedin mi?" diye sordu Pierrot, bu sorusu diğer iki çocuğu kahkahalarla güldürdü ama liderleri onlara bakar bakmaz sustular.

Sakince, "Evet, kahvaltı ettim," diye cevap verdi. "Mükellef bir kahvaltı ettim hatta. Ve öğle yemeği de yedim. Hatta Mannheim'daki istasyonda bir şeyler de atıştırdım. Ama yine de açım."

Pierrot yanındaki koltukta duran sandviç paketine baktı ve onları Simone'un verdiği hediyeyle beraber bavuluna koymadığına pişman oldu. İkisini burada yiyip üçüncüyü sonuncu tren yolculuğuna saklamayı planlamıştı.

"Belki trende yemek alabileceğin bir yer vardır," dedi.

Gülümseyerek kollarını uzatırken, "Ama param yok," dedi oğlan. "Ben sadece vatanına hizmet eden genç bir adamım. Edebiyat profesörünün oğlu, sıradan bir Rottenführer, önemsiz bir onbaşıyım; tabii ki bu yanımda gördüğün sefil, düşük rütbeli Hitler Gençliği üyelerinden üstünüm ama... Senin baban zengin mi?"

"Babam öldü."

"Savaşta mı öldü?"

"Hayır. Sonra."

Çocuk bunu da bir an düşündü. Elini uzatıp Pierrot'nun yüzüne dokunurken, "Eminim annen çok güzeldir," dedi.

Pierrot geri çekilip, "Annem de öldü," dedi.

"Ne yazık. Sanırım Fransız'dı, değil mi?"

"Evet."

"O zaman o kadar da önemli değilmiş."

Pencerenin önündeki çocuk, "Yapma Kurt," dedi. "Rahat bırak çocuğu, daha ufacık."

Genç adam hızlı bir kafa hareketiyle dönüp arkadaşına baktı ve öfkeyle, "Söylemek istediğin bir şey mi var Schlenheim?" dedi. "Yoksa orada domuz gibi horlarken rütbeni mi unuttun?"

Schlenheim, yüzünde gergin bir ifadeyle yutkundu ve başını iki yana salladı. "Özür dilerim Rottenführer Kotler," dedi sessizce, yüzü kıpkırmızıydı. "Sıram gelmeden konuştum."

"O zaman tekrar ediyorum," dedi Kotler yeniden Pierrot'ya bakarak. "Karnım aç. Keşke yiyecek bir şey olsaydı. Dur bir dakika! Bu da ne?" Düzgün, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Bunlar sandviç mi?" Uzanıp Pierrot'nun elindeki paketi aldı ve dışından kokladı. "Evet, sanırım sandviç. Birisi burada unutmuş olmalı."

"Onlar benim," dedi Pierrot.

"Üstünde adın yazıyor mu?"

"Ekmeğin üstüne adını yazamazsın ki," dedi Pierrot.

"O zaman senin olduğundan emin olamayız. Eh, onları ben

bulduğuma göre ganimetim ilan ediyorum." Bunu söyledikten sonra Kotler paketi açtı, ilk sandviçi üç lokmada silip süpürdü ve ikincisine başladı. "Leziz," derken üçüncü sandviçi Schlenheim'a uzattı ama oğlan başını iki yana salladı. Kotler, "Aç değil misin?" diye sordu.

"Hayır, Rottenführer Kotler."

"Midenin gurultusunu duyduğuma eminim. Bir tane ye."

Schlenheim uzanıp sandviçi alırken elleri biraz titriyordu.

"Çok güzel," dedi Kotler gülümseyerek. Pierrot'ya bakıp omuz silkerek, "Başka kalmadığı için üzgünüm," dedi. "Olsaydı sana da verirdim. Açlıktan ölecek gibi görünüyorsun!"

Pierrot yemeğini çalan, ondan yaşça büyük hırsızlar hakkında ne düşündüğünü söylemek isteyerek Kotler'e baktı; bu oğlanda tuhaf bir şey vardı, aralannda geçecek herhangi bir şeyden yenik çıkacağını biliyordu ve bunun tek sebebi Kotler'in ondan daha iri olması değildi. Gözyaşlarının hücum ettiğini hissedebiliyordu ama ağlamayacağına dair kendi kendine söz verdiği için gözlerini kırpıştırdı. Kotler çizmesinin ucunu yavaşça yukarı kaldırdı ve Pierrot başını kaldırdığında, buruşturduğu boş sandviç paketini ona fırlatarak çocuğu tam yüzünün ortasından vurdu, sonra da diğer oğlanlarla sohbetine döndü.

Pierrot oradan Münih'e kadar bir daha ağzını açmadı.

Birkaç saat sonra tren istasyona vardığında, Hitler Gençliği üyeleri eşyalarını topladı, Pierrot yerinden kalkmadan önce onların inmesini bekledi. Hepsi teker teker çıktı ve geride bir tek Pierrot ile Rottenführer Kotler kaldı. Kotler aşağıya,

Pierrot'ya baktı ve eğilip yakasındaki isimleri inceledi. "Burada inmelisin," dedi. "Durağın burası." Sanki ona hiçbir şey yapmamışcasına, sadece yardım etmeye çalışır gibi konuşurken Pierrot'nun yakasındaki kâğıt parçasını kopardı ve en son notu okumak için eğildi:

Salzburg.

"Ah," dedi. "Demek Almanya'da kalmıyorsun. Avusturya'ya gidiyorsun."

Vanş noktasını düşününce Pierrot'nun içini panik kapladı, bu çocukla daha fazla konuşmak istemese de bunu sormak zorunda olduğunu biliyordu. Yine aynı trene düşmeleri fikrinden ödü koparak, "Siz de oraya gitmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Koltuğunun üstündeki raftan sırt çantasını alıp kapıya doğru ilerleyen Kotler, "Nereye, Avusturya'ya mı?" diye sordu. Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. Yürüdü ama aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü. "En azından şimdilik," dedi göz kırparak. "Ama yakında. Çok yakında, sanırım. Bugün Avusturyalıların başlarını sokabildikleri evleri var. Ama bir gün... *puf*!" Parmak uçlarını birbirine bastırıp patlama sesi çıkararak ayırdı, sonra da kahkahalarla kompartımandan çıktı ve peronda gözden kayboldu.

Son yolculuğu iki saatten az sürecekti, Pierrot artık çok yorulmuş ve acıkmıştı ama ne kadar bitkin olsa da uyuyakalıp durağını kaçırmaktan korkuyordu. Paris'teki sınıfında duvarda asılı olan Avrupa haritasını düşündü ve durağını gerçekten kaçırırsa nereye gideceğini hayal etmeye çalıştı. Belki Rusya'ya. Ya da daha da uzağa.

Şimdi kompartımanda yalnızdı; Simone'un Orleans'daki istasyonda ona verdiği armağanı hatırladı ve bavuluna uzanıp paketi çıkardı. Kahverengi paket kâğıdını açıp parmaklarını kitabın kapağındaki sözcüklerin üzerinde gezdirdi.

Emil ve Dedektifler, yazıyordu. *Yazan Erich Kästner*.

Kapaktaki resimde, sarı bir sokakta yürüyen bir adam ve ona sütunun arkasından bakan üç çocuk vardı. Sağ alt köşede *Trier* yazıyordu. Kitabın ilk satırlarını okudu:

> "Sıcak su dolu şu çaydanlığı içeriye getirir misin Emil?" dedi Bayan Tişbayn. Başka bir sıcak su kabı ile papatya şampuanı dolu küçük mavi kâseyi de kendi alıp mutfaktan ön odaya doğru hızla yürüdü. Emil çaydanlığı alıp annesinin ardı sıra gitti.*

Çok geçmeden, kitaptaki çocuk Emil'in kendisiyle ya da en azından eskiden olduğu insanla birkaç ortak noktası olduğunu fark etti Pierrot. Emil de annesiyle yalnız yaşıyordu; ama Paris'te değil, Berlin'de. Ayrıca, Emil'in de babası ölmüştü. Üstelik romanın başlarında Emil de Pierrot gibi tren yolculuğuna çıkıyor ve kompartımanındaki adam onun parasını çalıyordu; tıpkı Rottenführer Kotler'in Pierrot'nun sandviçlerini çaldığı gibi. Neyse ki, Pierrot'nun hiç parası yoktu ama içinde kıyafetleri, diş fırçası, anne babasının fotoğrafı ve yetimhaneden ayrılmadan önce Anshel'in yeni yazdığı ve Pierrot'nun şimdiden iki kere okuduğu hikâyenin de olduğu bavulu vardı. Hikâye, eskiden arkadaşı sandığı insanların isimler taktığı bir çocukla ilgiliydi ve Pierrot hikâyenin bütününü biraz rahatsız edici bulmuştu. Anshel'in eski hikâyelerini tercih ederdi,

* Emil ve Dedektifler, Erich Kästner, Çev. Serap Sezgin, Can Çocuk, 1992

büyücüler ve konuşan hayvanlarla ilgili olanları. Biri gelip Max Grundeis'in Emil'e yaptığını yapar diye bavulunu iyice yakınına çekti. Sonunda trenin hareketi o kadar rahatlatıcı bir hal aldı ki gözlerini daha fazla açık tutamadı, kitap elinden kaydı ve uyuyakaldı.

Ona birkaç dakika gibi gelen bir sürenin sonrasında, camdaki gürültülü çarpma sesiyle zıplayarak uyandı. Şaşkınlıkla etrafına bakarak nerede olduğunu düşündü ve Rusya'ya geldiğini sanıp panik oldu. Tren durmuştu ve çok ürkütücü bir sessizlik vardı.

Çarpma sesi tekrarladı, bu sefer daha yüksekti ama cam o kadar buğuluydu ki dışarıdaki peronu göremiyordu. Eliyle kusursuz bir yay çizerek camı silince dışarıdaki kocaman tabelayı gördü, neyse ki üstünde *Salzburg* yazıyordu. Uzun kızıl saçlı, çok güzel bir kadın, dışarıda durmuş, ona bakıyordu. Bir şeyler söyledi ama Pierrot kelimeleri seçemedi. Tekrar söyledi, Pierrot yine hiçbir şey anlamadı. Uzanıp yukarıdaki küçük pencereyi açınca, sonunda kadının kelimeleri ona ulaştı.

"Pierrot," diye bağırdı kadın. "Benim! Halan Beatrix!"

5

Dağın Tepesindeki Ev

Pierrot ertesi sabah uyandığında kendini yabancı bir odada buldu. Tavan uzun, ahşap kirişlerden ve onları çapraz çizgiler şeklinde kesen koyu renk kolonlardan oluşuyordu; köşede, başının üzerindeki kalasta kocaman bir örümcek ağı vardı ve mimarı da hemen üzerinde ikamet ediyor, tehditkâr bir şekilde ipek ağlarından birinin ucunda dönüyordu.

Birkaç dakika öylece yatıp onu oraya getiren yolculuğu hatırlamaya çalıştı. Hatırladığı son şey trenden indiği, halası olduğunu söyleyen bir kadınla peronda yürüdüğü ve koyu gri üniformalı, şoför şapkalı bir adamın kullandığı arabanın arka koltuğuna oturduğuydu. Ondan sonra her şey karanlıktı. Hitler Gençliği'nden bir çocuğun zorbalıkla sandviçlerini çaldığını anlattığı ânı hayal meyal hatırlıyordu. Şoför o çocukların davranışlarıyla ilgili bir şey söylemiş, Beatrix hala da onu çabucak susturmuştu ve hemen sonra uykuya, bulutların arasında süzüldüğü, gittikçe daha yükseğe ve daha soğuğa çıktığı bir rüyaya dalmış olmalıydı. Ve bir çift kuvvetli el onu arabadan almış; yatak odasında bir kadın,

üstünü örtüp alnına bir öpücük kondurmuş ve ışıkları kapatmıştı.

Doğruldu ve etrafına bakındı. Oda oldukça küçüktü; hatta Paris'teki evlerinde kaldığı odadan bile küçüktü. Yattığı yataktan, üstünde bir kâseyle sürahi olan bir şifonyerden ve köşedeki gardıroptan başka bir şey yoktu. Battaniyesini kaldırıp altına baktı, üstünde yalnızca uzun bir gecelik olduğunu görünce şaşırdı. Biri onu soymuş olmalıydı; bu fikir yüzünün kızarmasına sebep oldu çünkü o kişi her kimse *her şeyi* görmüştü.

Pierrot yataktan inip gardıroba yürüdü, ahşap zemin çıplak ayaklarını üşütmüştü ama kıyafetleri dolapta değildi. Şifonyerin çekmecelerini açtı, onlar da boştu. Ama sürahi suyla doluydu, Pierrot biraz içip ağzının içinde döndürdükten sonra yüzünü yıkayabilmek için kâseye biraz su döktü. Odadaki tek pencereye yöneldi, perdeyi açıp dışarı baktı ama cam buz tutmuştu, tek görebildiği yeşille beyazın belli belirsiz karışımıydı, karın altından çıkmaya çalışan bir tarla gibi görünüyordu. Midesinin endişeyle burkulduğunu hissetti.

Neredeyim? diye düşündü.

Arkasına döndüğünde, küçük bıyıklı, uzaklara bakan, çok ciddi bir adamın portresi olduğunu fark etti duvarda; göğsündeki cepte demir haç bulunan sarı bir ceket giymişti, bir eli sandalyenin üstünde diğeri de belindeydi. Arkasında ağaçların ve gri bulutlarla kararmış gökyüzünün resmedildiği bir tablo vardı, sanki korkunç bir fırtına yaklaşıyordu.

Pierrot uzun bir süre bu tabloya bakakaldı; adamın ifadesinde hipnotize edici bir şey vardı, ancak dışarıdaki koridordan odaya doğru gelen ayak seslerini duyunca kendine geldi.

Hemencecik yatağa daldı ve battaniyeyi çenesine kadar çekti. Kapı kolu dönünce, on sekiz yaşlarında, oldukça yapılı, kızıl saçlı ve onlardan da kırmızı suratlı bir kız içeri baktı.

"Uyandın demek," dedi, suçlayıcı bir tavırla.

Pierrot hiçbir şey demeden başını evet anlamında salladı.

"Benimle geliyorsun," dedi kız.

"Nereye?"

"Seni götürdüğüm yere. Haydi. Çabuk ol. Senin abuk sabuk sorularını cevaplamaktan başka işlerim de var."

Pierrot yataktan kalktı ve kıza doğru yürüdü, doğrudan ona bakmak yerine ayaklarına bakıyordu. "Kıyafetlerim nerede?" diye sordu.

"Fırına atıldı," dedi. "Şimdiye kadar kül olmuşlardır bile."

Pierrot'nun dehşetle nefesi kesildi. Yolculukta giydiği kıyafetler annesinin ona yedinci yaş günü için aldığı kıyafetlerdi; beraber son alışverişleriydi.

"Peki bavulum?" diye sordu.

Omuz silkti, hiç de mahcup görünmüyordu. "Her şey gitti," dedi. "O pis kokulu, tiksinç şeyleri eve sokmak istemedik."

"Ama onlar–" diye söze başladı Pierrot.

Kız arkasını dönüp parmağını Pierrot'nun yüzüne sallayarak, "Artık saçmalamayı kes!" dedi. "İğrençlerdi ve muhtemelen üstlerinde istenmeyen şeyler kaynıyordu. Yanmaları daha iyi oldu. Ve burada, Berghof'ta olduğun için çok şanslısın..."

"Nerede?" diye sordu Pierrot.

"Berghof'ta," diye tekrarladı kız. "Bu evin adı. Ayrıca burada mızmızlanmak yasaktır. Şimdi beni izle. Ağzından bir kelime daha çıktığını duymak istemiyorum."

Pierrot, koridorda sağa sola bakıp etrafındakileri idrak etmeye çalışarak yürüdü. Ev neredeyse tamamen ahşaptan yapılmıştı, çok rahat ve güzel görünse de duvarlardaki esas duruşta bekleyen, sanki bakışlarıyla kameranın lensini çatlatmak ister gibi doğrudan objektife bakan kimi subayların fotoğrafları biraz uygunsuz görünüyordu. Pierrot gördüklerinden büyülenerek fotoğrafların karşısında durdu. Adamlar hem acımasız hem korkutucu, hem yakışıklı hem de heyecan verici görünüyordu. Pierrot büyüdüğünde onlar kadar korkusuz görünüp görünmeyeceğini merak etti; eğer onlara benzerse kimse tren istasyonlarında onu düşüremez, kompartımanlarda sandviçlerini çalamazdı.

Kız, Pierrot'nun neye baktığını görünce durdu ve "Fotoğrafları o çekiyor," dedi.

"Kim?" diye sordu Pierrot.

"Hanımefendi. Artık sallanmayı kes, su soğuyor."

Pierrot ne demek istediğini anlamamıştı ama merdivenlerden inip sola dönerken onu takip etti.

"Adın neydi?" diye sordu kız, arkasını dönüp ona bakarak. "Bir türlü anlayamadım."

"Pierrot," dedi oğlan.

"Ne biçim isim o?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, omuz silkerek. "Adım işte."

"Omuz silkme," dedi kız. "Hanımefendi omuz silkenlere tahammül edemez. Çok bayağı olduğunu söyler."

"Halamdan mı bahsediyorsun?" diye sordu Pierrot.

Kız bir an durup Pierrot'ya baktı ve sonra başını geriye atarak kahkahalarla güldü. "Beatrix evin hanımı değil," dedi. "O

sadece kâhya. Hanımefendi... hanımefendi işte, anladın mı? Burada onun sözü geçer. Halan ondan emir alır. Hepimiz ondan emir alırız."

"Senin adın ne?" diye sordu Pierrot.

"Herta Theissen," dedi kız. "Buradaki hizmetçiler arasında en kıdemli ikinci kişiyim."

"Kaç hizmetçi var?"

"İki," diye cevap verdi. "Ama Hanımefendi yakında daha fazlasına ihtiyacımız olacağını söylüyor ve diğerleri geldiğinde ben yine ikinci kıdemli olacağım için hepsi bana hesap verecek."

Pierrot, "Sen de mi burada yaşıyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki burada yaşıyorum. Sence canım istediği için burada belirmiş olabilir miyim? Beyefendi ile Hanımefendi de burada yaşıyor, gerçi onları haftalardır görmedik. Bazen sadece hafta sonu için gelirler, bazen daha uzun kalırlar ve bazen de onları bütün ay boyunca hiç görmeyiz. Sonra Emma var, aşçı; yatağın ters tarafından kalktığı günlerde onun karşısına çıkmasan iyi olur. Bir de Ute var, başhizmetçi. Tabii ki Ernst, şoför. Onunla dün gece tanışmış olman lazım. Ah, harika biridir! Çok yakışıklı, komik ve düşünceli." Birkaç dakikalığına konuşmayı bıraktı ve mutlulukla iç geçirdi.

"Bir de halan var tabii ki. Kâhya. Genelde kapıda birkaç asker durur ama o kadar sık değişirler ki onları tanımak için uğraşmaya bile değmez."

"Halam nerede?" diye sordu Pierrot, Herta'dan pek hoşlanmadığına karar vermişti bile.

"Gerekli bazı şeyleri almak için Ernst ile dağın aşağısına indiler. Birazdan gelirler, sanırım. Gerçi o ikisi beraberken hiç

bilemezsin. Halanın, Ernst'e zaman kaybettirmek gibi berbat bir huyu var. Bir şey derdim ama üstüm olduğu için muhtemelen beni Hanımefendi'ye şikâyet eder."

Herta bir kapıyı daha açtı ve Pierrot peşinden gitti. Girdikleri odanın ortasında kalaylanmış bir küvet vardı, yarısına kadar suyla doluydu ve yüzeyinden buhar yükseliyordu.

"Bugün banyo günü mü?" diye sordu Pierrot.

"Senin için öyle," dedi Herta, kollarını sıvarken. "Haydi bakalım, geceliğini çıkarıp küvete gir de seni temizleyeyim. Pis olmayan bir Fransız görmedim hiç."

"Ah hayır," dedi Pierrot. Geri çekilirken başını iki yana sallıyor, iki avucunu da havaya kaldırmış kızın yanına yaklaşmasını engellemeye çalışıyordu. Bir yabancının önünde soyunması mümkün değildi, özellikle de bir kızın önünde. Yetimhanede bile, yatakhanesinde sadece erkekler olmasına rağmen bundan hoşlanmıyordu. "Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz. Hiçbir şey çıkarmıyorum. Üzgünüm ama hayır."

Herta ellerini kalçalarına koyup ona sanki başka dünyadan gelen bir türmüş gibi bakarken, "Seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Emir emirdir Pierre–"

"Pierrot."

"Yakında öğrenirsin. Emir verilir ve biz de uygularız. Her seferinde ve soru sormadan."

"Yapmayacağım," dedi Pierrot, utançtan kızararak. "Annem bile beni yıkamayı beş yaşımdayken bıraktı."

"Eh, annen öldü duyduğuma göre. Ve baban da kendini trenin altına attı."

Pierrot kıza dik dik baktı ve bir süre hiçbir şey söyleyeme-

di. Herhangi birinin bu kadar acımasızca bir şey söyleyebilmesine inanamamıştı.

"Ben kendi kendimi yıkarım," dedi sonunda sesi biraz çatlayarak. "Nasıl yapılacağını biliyorum ve doğru düzgün yapacağım. Söz veriyorum."

Herta yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. "Peki," dedi ve kare şeklinde bir sabunu alıp sertçe Pierrot'nun eline tutuşturdu. "Ama on beş dakika sonra geleceğim ve geldiğimde bütün bu sabunun bitmiş olmasını istiyorum, anlıyor musun? Yoksa seni tahta fırçasıyla kendim fırçalarım, bana engel olamazsın."

Pierrot başını salladı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı; geceliğini çıkarmak için onun banyodan çıkmasını bekledi, sonra dikkatlice küvete girdi. Suya girdiğinde arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak bu beklenmedik lüksün tadını çıkardı. Ilık suyla yıkanmayalı epey uzun zaman olmuştu. Yetimhanede aynı suyu kullanmak için bekleyen bir sürü çocuk olduğu için sular hep soğuktu. Sabunu yumuşattı ve iyice köpürünce yıkanmaya başladı.

Vücudunda biriken onca kirden dolayı küvetteki su çabucak bulandı. Başını suya daldırıp dış dünyaya ait seslerin kayboluşunun keyfini çıkardıktan sonra, sabunla başına masaj yaparak saçlarını yıkadı. Bütün köpüğü duruladıktan sonra ayaklarını ve tırnaklarını fırçaladı. Neyse ki, sabun gittikçe küçülüyordu ama tamamen yok olana kadar yıkanmaya devam etti ve Herta'nın, geri döndüğünde korkunç tehdidini yerine getirmek için herhangi bir bahanesi olmayacağını düşünerek rahatladı.

Kız geri dönüp kapıyı bile çalmadan içeri girdiğinde, elindeki kocaman havluyu Pierrot'ya uzattı. "Haydi bakalım," dedi. "Çık artık."

"Arkanı dön," dedi Pierrot.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Herta iç çekerek, başını çevirdi ve gözlerini kapadı. Pierrot küvetten çıktı ve havluyla vücudunu sardı, hayatında gördüğü en yumuşak ve gösterişli kumaştı. Ufacık bedenini sarışı öyle rahattı ki orada memnuniyetle sonsuza kadar durabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Herta. "Yatağına temiz kıyafetler bıraktım. Senin için fazla büyükler ama şimdilik idare edersin. Beatrix ihtiyaçlarını temin etmek için seni dağın aşağısına indirecektir ya da en azından bana öyle söylendi."

Yine şu dağ...

"Neden dağdayım?" diye sordu Pierrot. "Burası nasıl bir yer?"

"Başka soru sorma," dedi Herta arkasını dönerken. "Senin yapacak işin olmayabilir ama benim var. Giyin, açsan alt kata indiğinde yiyecek bir şeyler bulursun."

Pierrot üstünde hâlâ havlu, ayaklarıyla ahşap zeminde küçük izler bırakarak üst kata koştu, Herta'nın söylediği gibi yatağının üstünde düzgünce katlanmış kıyafetler vardı. Giyindi; gömleğin kollarını, pantolonun paçalarını kıvırdı ve pantolonun askılarını becerebildiği kadar sıkı bağladı. Yatağın üstünde bir de kalın bir kazak vardı ama o kadar büyüktü ki giyince boyu dizlerinin altına kadar geldi, o yüzden kazağı çıkarıp hava koşullarına göğüs germeye karar verdi.

Tekrar aşağı inerken, nereye gideceğinden emin olamayarak etrafına bakındı ama ona yardım edebilecek kimse yoktu.

Hem dikkat çekmekten korkarak hem de birinin onu duymasını umarak, sessizce, "Kimse yok mu?" dedi. Ön kapıya doğru yürürken, "Kimse yok mu?" diye tekrarladı. Dışarıdan sesler duydu; iki adam gülüyordu. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtı ve soğuk havaya rağmen içeri güneş ışığı doldu. Dışarı çıktığında iki adam yarısı içilmiş sigaralarını yere atıp ayaklarının altında ezdiler ve doğrudan karşıya bakarak dik durdular. Gri üniforma ile neredeyse dizlerine kadar gelen koyu, siyah çizmeler giymiş, siperliği kalkık gri kasket ve bellerine kalın siyah kemer takmış canlı heykeller.

İkisinin de omzunda tüfek vardı.

Pierrot temkinle, "Günaydın," dedi.

İki asker de karşılık vermedi, Pierrot da onlardan biraz uzaklaştı, sonra arkasını dönüp yeniden baktı ama askerler yine hiçbir şey söylemedi. O kadar saçma görünüyorlardı ki, Pierrot kendine hakim olamadan parmaklarını ağzına soktu ve dudaklarını kenarlardan çekebildiği kadar çekip, çok fazla gülmemeye çalışarak gözlerini devirdi. Hiç tepki vermediler. Tek ayağının üstünde zıplayarak eliyle ağzına vurdu ve savaş çığlığı atar gibi bağırdı. Hâlâ tepki vermiyorlardı.

"Ben Pierrot!" diye bağırdı. "Dağın kralıyım!"

Şimdi askerlerden biri başını hafifçe ona çevirmişti ve yüzündeki ifade, dudağını hafifçe kıvırış biçimi, omuzlarını ve tüfeğini kaldırışı, Pierrot'ya artık onlarla konuşmaması gerektiğini düşündürmüştü.

Bir yanı Herta'nın söylediğini yaparak içeri girip yiyecek bir şeyler bulmak istiyordu, çünkü Orleans'dan ayrıldığından beri yirmi dört saattir hiçbir şey yememişti. Ama şimdilik etrafa bakıp nerede olduğunu keşfetmeye duyduğu heves çok daha baskındı. Buz tutmuş çimenlerde yürüdü, botlarının altında mutluluk verici sesler çıkararak çıtırdıyorlardı ve manzaraya baktı. Gözlerinin önündeki manzara nefes kesiciydi. Sadece dağın tepesinde değildi; her biri bulutların içine uzanan dağların oluşturduğu sıradağlardan birindeydi. Dağların karlı zirveleri beyaz gökyüzüyle karışıyor, kümelenen bulutlar hangi zirvenin nerede bitip diğerinin nerede başladığını gizliyordu. Pierrot, hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Evin diğer tarafına geçip manzaraya bir de oradan baktı.

Çok güzeldi. Huzura tutsak edilmiş, kocaman bir dünya.

Uzaktan bir ses duydu ve evin önünden başlayıp Alplerin kalbine kadar inen dolambaçlı yola bakarak evin çevresini dolandı; yol sağa ve sola tahmin edilemez biçimlerde kıvrılarak aşağıdaki görünmez alanda bulanıklaşıyordu. *Ne kadar yüksekteyim?* diye düşündü. Derin bir nefes aldı, hava o kadar taze, o kadar hafifti ki ciğerlerini ve ruhunu muazzam bir iyilikle doldurdu. Tekrar yola baktığında ona doğru gelen bir araba gördü ve içindeki her kimse, buraya varmadan önce eve girip girmemesi gerektiğini düşündü. Anshel'in yanında olmasını diledi, o ne yapılacağını bilirdi. Pierrot yetimhanedeyken düzenli olarak mektuplaşıyorlardı, fakat bu taşınma işi o kadar hızlı gerçekleşmişti ki arkadaşına haber verecek vakti bile olmamıştı. Yakında ona yazması gerekecekti ama adres olarak ne verecekti?

Pierrot Fischer,
Dağın Tepesi
Salzburg yakınlarında bir yer

Bunun pek işe yarayacağını sanmıyordu.

Araba yaklaştı ve beş altı metre ötedeki kontrol noktasında durdu. Pierrot, bir askerin küçük ahşap kulübeden çıkıp bariyeri kaldırışını ve elini sallayarak arabayı içeri alışını izledi. Önceki gece onu tren istasyonundan alan aynı arabaydı; önünde rüzgârda dalgalanan bir çift siyah-kırmızı-beyaz bayrak olan, üstü açılabilen siyah bir Volkswagen. Araba yanaşınca, Ernst indi ve aracın etrafından dolanıp arka kapıyı açtı, Pierrot'nun halası da indi. İkisi biraz sohbet ettikten sonra kadın askerlerin olduğu tarafa baktı ve sanki yüzündeki ifade sertleşti. Ernst geri dönüp şoför koltuğuna geçti ve arabayı biraz ilerideki garaja sürdü.

Beatrix askerlerden birine bir şeyler sordu, o da Pierrot'nun olduğu tarafı gösterdi ve kadın arkasını dönünce göz göze geldiler. Yüzü gülümsemesiyle yumuşarken Pierrot onun babasına ne kadar benzediğini düşündü. İfadesi öyle Wilhelm'i anımsatıyordu ki, Pierrot tekrar eski günlerdeki gibi Paris'te yaşamayı, Dartanyan kapıyı tırmalayıp yürüyüşe çıkmak isterken, Anshel alt katta ona parmaklarıyla söyleyeceği sessiz kelimeler öğretirken, annesinin de babasının da hayatta olmasını ve onların yanında sevilerek, güven içinde büyüyor olmayı diledi.

Beatrix elini kaldırdı, Pierrot da elini kaldırarak karşılık vermeden önce bir an bekledi, halasının yanına giderken yeni hayatının onu nelere sürükleyeceğini her adımda daha da merak ediyordu.

6

Daha Çok Alman, Daha Az Fransız

Ertesi sabah Beatrix, Pierrot'nun odasına gelip ona yeni kıyafetler almak için dağın aşağısına ineceklerini söyledi.

"Paris'ten getirdiğin şeyler buraya uygun değildi," dedi, etrafına bakıp kapıyı kapatırken. "Beyefendi'nin bu konularda çok katı fikirleri vardır. Her neyse, geleneksel Alman kıyafetleri giymen senin için daha güvenli olacaktır. Kendi kıyafetlerin onun zevkine göre biraz fazla bohemdi."

"Daha güvenli mi?" diye sordu Pierrot, sözcük seçimine şaşırmıştı.

"Buraya gelmene izin vermesi için onu ikna etmek kolay olmadı," diye açıkladı halası. "Çocuklara alışık değildir. Sorun çıkarmayacağına dair söz vermem gerekti."

"Kendi çocuğu yok mu?" Beyefendi'nin, onun yaşlarında başka bir çocukla geleceğini ummuştu Pierrot.

"Hayır. Onu üzecek bir şey yapmazsan çok iyi olur, yoksa seni tekrar Orleans'a göndermek isteyebilir."

"Yetimhane düşündüğüm kadar kötü bir yer değildi," dedi Pierrot. "Simone ve Adèle bana çok iyi davranıyorlardı."

"Eminim öyledir. Ama aile en önemli şeydir. Sen ve ben bir aileyiz. İkimizin de başka kimsesi kalmadı. Birbirimizi asla yüzüstü bırakmamalıyız."

Pierrot başını salladı ama halasının mektubunu aldığından beri aklına takılan bir şey vardı. "Neden şimdiye kadar hiç tanışmadık?" diye sordu. "Neden bizi Paris'te hiç ziyaret etmedin? Annemi, babamı ve beni neden hiç görmeye gelmedin?"

Beatrix başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Bu, bugün anlatılacak bir hikâye değil," dedi. "Ama istersen başka bir zaman konuşuruz. Şimdi gel bakalım, acıkmışsındır."

Kahvaltıdan sonra dışarı çıktıklarında, Ernst arabaya yaslanmış halde gazete okuyarak onları bekliyordu. Kafasını kaldırıp geldiklerini görünce gülümsedi, gazeteyi kıvırıp kolunun altına sıkıştırdı ve arabanın arka kapısını açtı. Pierrot onun üniformasına baktı, ne kadar asil görünüyordu! Halasını böyle bir kıyafet almaya ikna edip edemeyeceğini düşündü. Üniformaları her zaman sevmişti. Paris'teki evlerindeki gardıropta babasının bir üniforması vardı; elma yeşili ceketi yuvarlak yakalıydı, altı düğmeliydi ve takımı tamamlayan bir pantolonu da vardı ama babası üniformayı hiç giymezdi. Bir keresinde Pierrot'yu ceketi denerken yakalamış, kapının eşiğinde donakalmış, hareket bile edememişti. Sonra annesi kendine ait olmayan eşyaları karıştırdığı için oğlunu azarlamıştı.

Şoför neşeyle, "Günaydın Pierrot!" dedi, çocuğun saçlarını karıştırarak. "İyi uyudun mu?"

"Çok iyi uyudum, teşekkürler."

"Dün gece rüyamda Alman milli takımında futbol oynuyordum," dedi Ernst. "İngilizlere karşı maçı kazandıran golü

attım, herkes neşeyle bağırdı ve diğer oyuncular beni omuzlarında taşıdı."

Pierrot başını salladı. İnsanların rüyalarını anlatmalarından hoşlanmazdı. Anshel'in diğerlerinden daha karmaşık olan bazı hikâyeleri gibi, rüyalar da hiç mantıklı olmazlardı.

Ernst, Beatrix'in önünde eğilip abartılı bir hareketle şapkasının siperliğini kaldırdı ve "Nereye gidiyoruz, Frolayn Fischer?" diye sordu.

Beatrix güldü ve arka koltuğa geçti. "Terfi etmiş olmalıyım herhalde Pierrot," dedi. "Ernst bana hiç böyle saygıyla hitap etmezdi. Şehre gidelim, lütfen. Pierrot'nun yeni kıyafetlere ihtiyacı var."

Şoför koltuğundaki yerini alıp kontağı çevirirken, "Sen halana bakma," dedi Ernst. "Onu ne kadar takdir ettiğimi biliyor."

Pierrot dönüp dikiz aynasından şoförle göz göze gelen Beatrix'e baktığında, halasının yüzünün belli belirsiz bir gülümsemeyle aydınlandığını ve yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. Arabayla uzaklaşırlarken, arka pencereden etrafa baktı ve gözden kaybolan evi izledi. Çok güzeldi açık renkli iskeleti, karlı kayalıkların manzarasının içinde beklenmedik bir büyü gibi göze çarpıyordu.

Pierrot'nun nereye baktığını fark eden Beatrix, "Evi ilk gördüğüm anı hatırlıyorum," dedi. "Nasıl bu kadar huzurlu göründüğüne inanamamıştım. Buranın dinginlik için mükemmel bir yer olacağından emindim."

Ernst, neredeyse fısıldayarak ama Pierrot'nun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Öyle," diye mırıldandı. "Tabii *o* buralarda değilken."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu Pierrot, tekrar halasına dönüp.

"Bakalım... geldiğimde otuz dört yaşındaydım, yani... ah iki yıldan biraz fazla olmuş."

Pierrot onu dikkatlice inceledi. Halası, bukleli, uzun kızıl saçları ve kusursuz açık teniyle çok güzeldi; bu apaçık görülebiliyordu. "Yani otuz altı yaşında mısın?" diye sordu sonra. "Çok yaşlısın!"

"Ha!" diye bağırdı Beatrix, kahkaha atarak.

"Pierrot, seninle konuşmamız gerek," dedi Ernst. "Eğer bir gün bir kız arkadaşın olmasını istiyorsan, kızlarla nasıl konuşman gerektiğini öğrenmelisin. Bir kadına asla yaşlı göründüğünü söylememelisin. Ve bir kadının yaşını tahmin ederken her zaman düşündüğünden beş yaş daha az söylemelisin. "

Bu fikirle dehşete düşen Pierrot, "Ben kız arkadaş istemiyorum ki," dedi çabucak.

"Şimdi böyle diyorsun. Ama birkaç yıl içinde neler hissedeceğini görürüz."

Pierrot başını iki yana salladı. Anshel'in sınıflarına yeni bir kız geldikten sonra ne kadar aptallaştığını hatırladı; ona hikâyeler yazmış, sırasına çiçekler bırakmıştı. Bunun üzerine Pierrot'nun Anshel'le ciddi ciddi konuşması gerekmişti ama arkadaşının fikrini değiştirememişti, oğlan abayı yakmıştı. Fakat bütün bu olanlar Pierrot'ya baştan sona çok saçma gelmişti.

"Sen kaç yaşındasın Ernst?" diye sordu Pierrot, şoförü daha iyi görebilmek için öne eğilerek.

"Yirmi yedi," dedi Ernst, göz ucuyla çocuğa bakarak. "Biliyorum, imkânsız gibi görünüyor. Gençliğinin baharında bir delikanlıya benziyorum."

Beatrix sessizce, "Gözlerini yoldan ayırma," dedi ama sesindeki neşe kendini ele verdi. "Ve sen de arkana yaslan Pierrot, öyle oturmak tehlikeli. Bir tümseğe denk gelirsek..."

Pierrot halasının sözünü kesip, "Sen Herta'yla mı evleneceksin?" diye sordu.

"Herta mı? Hangi Herta?"

"Evdeki hizmetçi."

"Herta Theissen mi?" diye soran Ernst'in sesi dehşetle yükseldi. "Ah Tanrım, tabii ki hayır. Bunu nereden çıkardın?"

"Senin yakışıklı, komik ve düşünceli olduğunu söyledi."

Beatrix elleriyle ağzını kapatarak kahkaha attı. "Doğru mu Ernst?" diye sordu, alay ederek. "Bizim mülayim Herta sana âşık mı?"

Ernst omuz silkerek, "Kadınlar her zaman bana âşık olur," diye cevap verdi. "Ne yapalım, buna katlanmak zorundayım. Bir kere bakmaları yetiyor. Sonra sonsuza dek kayboluyorlar." Parmaklarını şıklattı. "Bu kadar yakışıklı olmak kolay değil, bilirsiniz."

"Ya da bu kadar alçakgönüllü olmak," diye ekledi Beatrix.

Pierrot, "Belki de üniforman hoşlarına gidiyordur," dedi.

"Her kız üniformalı erkeklerden hoşlanır," dedi Ernst.

Beatrix, "Belki her kız," dedi. "Ama her üniformayı değil."

"İnsanların neden üniforma giydiğini biliyorsun değil mi Pierrot?" diye devam etti şoför.

Pierrot başını hayır anlamında salladı.

"Çünkü üniforma giyenler, istedikleri her şeyi yapabileceklerine inanırlar."

"Ernst," dedi Beatrix sessizce.

"Sıradan kıyafetler giyerken diğer insanlara asla yapamayacakları şeyleri üniformalıyken yapabilirler. Dik yakalar, trençkotlar, postallar... üniformalar hiç suçluluk hissetmeden içimizdeki kötülüğü dışa vurmamızı sağlar."

Beatrix ısrar edercesine, "Ernst, bu kadar yeter," dedi.

"Haklı değil miyim?"

"Benim de aynı fikirde olduğumu biliyorsun," dedi Beatrix. "Ama şu an böyle bir konuyu konuşmanın vakti değil."

Ernst hiçbir şey söylemeden araba kullanmaya devam ederken Pierrot, onun söylediklerini düşündü ve anlamaya çalıştı. O, Ernst'le pek de aynı fikirde değildi. Üniformaları çok seviyordu ve bir gün, kendi üniforması olmasını istiyordu.. Bir süre sonra, "Burada hiç beraber oynayabileceğim çocuk yok mu?" diye sordu.

"Maalesef yok," dedi Beatrix. "Şehirde çok var, evet. Tabii, bir süre sonra okula başlayacaksın, orada da arkadaş edineceğini düşünüyorum."

"Dağın tepesine oynamaya gelebilirler mi?"

"Hayır, Beyefendi bundan hoşlanmaz."

"Bundan sonra birbirimize göz kulak olmalıyız Pierrot," dedi Ernst ön koltuktan. "Evde ikinci bir erkeğe ihtiyacım var. Bu kadınlar benimle çok uğraşıyorlar, işkence gibi."

"Ama sen yaşlısın," dedi Pierrot.

"*O kadar* da yaşlı değilim."

"Yirmi yedi yaşındasın, neredeyse antikasın."

"O antikaysa," dedi Beatrix, "ben ne oluyorum?"

Pierrot bir an tereddüt etti. Kıkırdayarak, "Tarih öncesi," dedi ve Beatrix kahkahalarla güldü.

"Ah Tanrım, küçük Pierrot," dedi Ernst. "Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

"Paris'te çok arkadaşın var mıydı?" diye sordu Beatrix ve Pierrot başını sallayarak cevap verdi.

"Vardı," dedi. "Bir de çok küçük olduğum için bana 'ufaklık' diyen bir düşmanım vardı."

Beatrix, "Büyürsün, merak etme," derken aynı anda Ernst de, "Zorbalar her yerde," dedi.

"Ama *en iyi* arkadaşım Anshel, alt katımızda oturuyordu, en çok onu özlüyorum. Köpeğim Dartanyan'a o bakıyor çünkü yetimhaneye köpekle gitmeme izin vermediler. Annem öldükten sonra, birkaç hafta onların evinde kaldım ama annesi onlarla yaşamamı istemedi."

"Neden?" diye sordu Ernst.

Pierrot bu soruyu düşündü ve o gün Madam Bronstein ile arkadaşı arasında geçen sohbeti anlatmayı aklından geçirdi ama vazgeçti. Kadının, Anshel'in takkesini onun başında gördüğünde ne kadar sinirlendiğini ve onlarla beraber sinagoga gitmesine izin vermeyişini hâlâ hatırlıyordu.

Ernst'in sorusunu duymazdan gelerek, "Anshel ve ben çok zaman geçirirdik," dedi. "Anshel'in hikâye yazmakla meşgul olmadığı zamanları yani."

"Hikâye mi?" dedi Ernst.

"Büyüyünce yazar olmak istiyor."

Beatrix bir an gülümsedi. "Sen de mi yazar olmak istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pierrot. "Denedim ama kelimeleri doğru düzgün bir araya getiremiyorum. Aslında eskiden bir şeyler uydurur ya da okuldaki komik şeyleri anlatırdım; sonra Anshel bir saatliğine ortadan kaybolur, geri dönüğünde elime birkaç sayfa tutuştururdu. O yazmış olsa da onların, benim hikâyelerim olduğunu söylerdi her zaman."

Beatrix, Pierrot'nun anlattıklarını düşünürken parmaklarıyla deri koltukta ritim tuttu. Bir süre sonra, "Anshel..." dedi. "Bana mektup yazan onun annesiydi, tabii, senin nerede olduğunu o söyledi. Anımsayamadım Pierrot, soyadları neydi?"

"Bronstein."

"Anshel Bronstein, anladım."

Pierrot, halasının gözlerinin bir kere daha dikiz aynasında Ernst'in gözleriyle birleşip parladığını fark etti; bu sefer şoför kafasını hafifçe salladı, oldukça ciddiydi.

Pierrot yenilgiyi kabul eder gibi, "Burası sıkıcı olacak," dedi.

"Okulda olmadığın zamanlarda seni meşgul edecek bir sürü şey var," dedi Beatrix. "Ve eminim yapabileceğin işler de buluruz sana."

Pierrot hayretle ona bakarak, "İş mi?" dedi.

"Evet, tabii ki. Dağın tepesindeki evde yaşayan herkes çalışmak zorundadır. Sen bile. Çalışmak bizi özgürleştirir; Beyefendi her zaman böyle söyler."

"Zaten özgür olduğumu sanıyordum," dedi Pierrot.

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Ernst. "Meğer ikimiz de yanlış biliyormuşuz."

"Kes şunu Ernst," dedi Beatrix sinirle.

"Nasıl işler yapacağım?" diye sordu Pierrot.

Halası "Henüz tam olarak bilmiyorum," diye cevapladı. "Beyefendinin bu konuda fikirleri olabilir. Ya da mutfakta Emma'ya yardım edebilirsin. Ah, o kadar endişeli görünme Pierrot. Bugünlerde yaşlı ya da genç her Alman, vatanına bir şekilde katkıda bulunmak zorunda."

"Ama ben Alman değilim," dedi Pierrot. "Fransız'ım."

Beatrix hızlıca ona döndü, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Fransa'da doğdun, evet," dedi. "Ve annen Fransız'dı. Ama baban, benim ağabeyim, Alman'dı. Ve bu yüzden sen de Alman'sın, anladın mı? Şu andan itibaren nereden geldiğinden bahsetmesen iyi olacak."

"Ama neden?"

"Çünkü böylesi senin için daha güvenli olacak," dedi Beatrix. "Ve seninle konuşmak istediğim bir konu daha var. Adın."

"Adım mı?" Pierrot, kaşlarını çatarak halasına baktı.

"Evet." Tereddüt etti, sanki söylediği şeye kendisi de pek inanmıyor gibiydi. "Bence artık sana Pierrot dememeliyiz."

Pierrot'nun ağzı şaşkınlıkla açıldı, halasının söylediklerine inanamıyordu. "Ama bana *hep* Pierrot derler," dedi. "Bu... yani benim adım Pierrot!"

"Ama çok Fransız bir isim. Artık sana Pieter diyebileceğimizi düşünüyorum. Aynı isim, sadece Almancası. O kadar da farklı değil."

"Ama ben Pieter değilim," diye ısrar etti. "Ben Pierrot'yum."

"Lütfen, Pieter–"

"Pierrot!"

"Bu seferlik bana güvenebilir misin? Kalbinin derinliklerinde hâlâ Pierrot olabilirsin, tabii ki. Ama dağın tepesinde ve etrafımızda başka insanlar varken –özellikle de Beyefendi ve Hanımefendi buradayken– Pieter olacaksın."

Pierrot iç çekti. "Ama hiç hoşuma gitmedi," dedi.

"Sadece senin iyiliğini düşündüğümü bilmelisin. Seni bu yüzden buraya, benimle yaşaman için getirdim. Güvende olmanı istiyorum. Seni korumanın bildiğim tek yolu bu. Sözümü dinlemen gerekiyor Pieter, senden istediğim şeyler biraz tuhaf görünse de."

Bir süre daha sessizlik içinde yola devam ettiler, hâlâ dağdan aşağı iniyorlardı ve Pierrot bu yıl sona ermeden hayatının daha ne kadar değişeceğini merak etti.

Sonunda, "Gittiğimiz kasabanın adı ne?" diye sordu.

"Berchtesgaden," diye cevap verdi Beatrix. "Çok yaklaştık. Beş dakikaya orada oluruz."

"Hâlâ Salzburg'ta mıyız?" diye sordu Pierrot, ceketinin yakasına iliştirilmiş son durak ismi buydu.

"Hayır, oradan neredeyse otuz kilometre uzaktayız," diye cevap verdi halası. "Bu gördüğün dağlar Bavyera Alpleri." Sol taraftaki pencereden dışarıyı göstererek, "Şu taraf Avusturya sınırı," dedi. Sonra sağ tarafı gösterdi ve "Bu taraf ise Münih. Buraya gelirken Münih'ten geçtin, değil mi?"

"Evet," dedi Pierrot. "Bir de Mannheim'dan," diye ekledi; istasyondaki askerin parmaklarına basışını ve adamın Pierrot'

nun acısından nasıl zevk aldığını hatırladı. Elini uzatarak uzağı, dağların arkasındaki görünmeyen dünyayı göstererek, "Yani," diye ekledi, "Paris orada olmalı. Evim orada."

Beatrix başını iki yana sallayıp Pierrot'nun elini indirdi. Arkada kalan dağın tepesine bakarak, "Hayır, Pieter," dedi. "Evin yukarıda. Obersalzberg'in üstünde. Artık orada yaşıyorsun. Bundan sonra Paris'i düşünmemen gerekiyor. Orayı çok uzun süre tekrar göremeyebilirsin."

Pierrot, içinde muazzam bir acının büyüdüğünü hissetti ve annesinin yüzü gözünün önüne geldi; şöminenin karşısında yan yana oturduklarını, annesi örgüsüne devam ederken kitap okuduğunu ya da resim defterine bir şeyler çizdiğini hayal etti. Dartanyan'ı ve alt kattaki Madam Bronstein'i düşündü, sonra aklına Anshel geldi ve parmaklarıyla önce tilki, ardından da köpek işareti yaptı.

Parmaklarını ancak Anshel'in anlayabileceği biçimde kıvırarak, *evime gitmek istiyorum*, dedi kendi kendine.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Beatrix.

"Hiç," dedi Pierrot, ellerini tekrar iki yanına yerleştirip pencereden dışarı baktı.

Birkaç dakika sonra Berchtesgaden kasabasının çarşısına vardıklarında Ernst arabayı sakin bir köşeye park etti.

Dönüp Beatrix'e baktı ve "İşiniz uzun sürer mi?" diye sordu.

"Belki biraz," diye cevap verdi halası. "Kıyafet ve ayakkabı almamız gerek. Saçını da kestirsek fena olmaz, değil mi? Onu daha fazla Almanlaştırmalıyız."

Şoför, Pierrot'ya şöyle bir baktı ve başını salladı. "Evet, muhtemelen," dedi. "Ne kadar akıllı görünürse, bizim için o kadar iyi. Sonuçta hâlâ fikrini değiştirebilir."

"Kim fikrini değiştirebilir?" diye sordu Pierrot.

Halası, Pierrot'yu duymazdan gelerek, "İki saat diyelim mi?" dedi.

"Tamam, olur."

"Sen saat kaçta–"

"Öğleden önce. Toplantı en fazla bir saat sürer."

"Ne toplantısına gidiyorsun?" diye sordu Pierrot.

"Toplantıya gitmiyorum," diye cevapladı Ernst.

"Ama öyle dedin–"

"Pieter, şşşt," dedi Beatrix sinirle. "Kimse sana başka insanların konuşmalarını dinlememeni söylemedi mi?"

"Ama burada, dibinizde oturuyorum!" diye itiraz etti Pierrot. "Sizi *duymamayı* nasıl becerebilirim?"

"Sorun değil," dedi Ernst, tekrar çocuğa dönüp gülümsedi. "Kısa araba seyahatimiz hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Pierrot.

"Sen de bir gün böyle bir araba kullanmak ister misin?"

Pierrot başını salladı. "İsterim," dedi. "Arabaları severim."

"Uslu durursan, belki sana öğretebilirim. Sana küçük bir iyilik yapmış olurum. Karşılığında sen de bana bir iyilik yapar mısın?"

Pierrot dönüp halasına baktı ama kadın hiçbir şey söylemedi.

"Elimden geleni yaparım," dedi.

"Elinden gelenin fazlasını yapman gerekiyor," dedi Ernst. "Söz vermelisin."

"Tamam, söz veriyorum," dedi Pierrot. "Ne yapacağım?"

"Arkadaşın Anshel Bronstein, var ya."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Pierrot, kaşlarını çatarak.

Beatrix endişeyle öne eğilerek, "Ernst..." dedi.

"Bir dakika lütfen Beatrix," dedi şoför, sesi sabahtan beri hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Dağın tepesindeki evdeyken onun adını söylememeni istiyorum senden. Anlaştık mı?"

Pierrot, adama sanki aklını kaybetmiş gibi baktı. "Ama neden?" diye sordu. "O benim en yakın arkadaşım. Onu doğduğumdan beri tanıyorum. Neredeyse kardeşim gibi."

"Hayır," dedi şoför, sertçe. "O senin kardeşin değil. Bir daha böyle bir şey söyleme. Düşün, istiyorsan. Ama yüksek sesle söyleme."

"Ernst haklı," dedi Beatrix. "Geçmişin hakkında hiç konuşmaman senin için en iyisi. Hatıralarını kafanda tut tabii ki, ama onlardan bahsetme."

"Ve bu Anshel isimli çocuktan hiç bahsetme," diye ısrar etti Ernst.

"Arkadaşlarımdan bahsedemiyorum, kendi adımı kullanamıyorum," dedi Pierrot hayal kırıklığıyla. "Yapamayacağım başka bir şey var mı?"

"Hayır, bu kadar," dedi Ernst, ona gülümseyerek. "Bu kurallara uyarsan, sana bir gün araba kullanmayı öğretirim."

"Tamam," dedi Pierrot yavaşça, şoförün birkaç tahtası eksik mi acaba diye düşündü, her gün dik yamaçlarda bir aşağı bir yukarı araba kullanan biri için bu pek iyi olmazdı.

"İki saat o zaman," dedi Ernst arabadan inerlerken.

Pierrot uzaklaşırken arkasına baktı ve şoförün halasının dirseğine şefkatle dokunduğunu gördü, sonra gülümsemeden doğrudan birbirlerinin gözünün içine baktılar, daha çok bir kaygıyı paylaşıyor gibiydiler.

Kasabanın çarşısı oldukça kalabalıktı, yürürken halası birkaç tanıdığına selam verdi ve Pierrot'yu onlara tanıtıp kendisiyle beraber yaşamaya geldiğini söyledi. Çok fazla asker vardı, içlerinden dört tanesi bir barın dışında oturmuş, erken saate rağmen sigara ve bira içiyorlardı; Beatrix'in yaklaştığını görünce sigaralarını atıp oturuşlarını düzelttiler. Bir tanesi miğferini bira bardağının önüne koymaya çalıştı ama bardak saklanamayacak kadar uzundu. Yanlarından geçerken, Pierrot'nun halası bilerek onların olduğu tarafa bakınadı ama çocuk gelişlerinin yarattığı telaşın sebebini merak etmekten kendini alamadı.

"O askerleri tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Beatrix. "Ama onlar beni tanıyor. Devriyede olmaları gerekirken içki içtikleri için onları ihbar edeceğimi sanıyorlar. Beyefendi burada olmadığı zaman vazifelerini boşluyorlar. Neyse, işte geldik," dedi ve bir kıyafet dükkânının önünde durdu. "Sence de bunlar daha uygun değil mi?"

Sonraki birkaç saat muhtemelen Pierrot'nun hayatındaki en sıkıcı birkaç saatti. Beatrix onu geleneksel Alman kıyafetleri denemeye zorladı; beyaz gömlek, *lederhosen* denen Bavyera'ya özgü deri kısa pantolon, yine deriden kahverengi askılar ve pantolonun üstünden dizine uzanan uzun çoraplar. Sonra bir

ayakkabı dükkânına gittiler, burada ayaklarının ölçüsü alındı ve herkes onu izlerken dükkânda baştanbaşa yürümek zorunda kaldı. Ardından ilk dükkâna geri döndüler ve birkaç ayarlama yapılması için her şeyi teker teker, bir daha denemesi ve halasıyla yardımcı kadın ona ne kadar yakışıklı göründüğünü söylerlerken mağazanın ortasında kendi etrafında dönüp durması gerekti.

Kendini aptal gibi hissetmişti.

Halası ödeme yaparken, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki, acıktın mı? Öğle yemeği yiyelim mi?"

Pierrot'nun cevabı düşünmesine gerek yoktu. O her zaman açtı, halasına bunu söylediğinde kadın kahkahalarla güldü.

"Tıpkı baban gibi," dedi.

Bir kafeye girip çorbayla sandviç sipariş ettikten sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Pierrot ve halası başını sallayarak cevap verdi.

"Evet, tabii ki."

"Neden ben küçükken hiç ziyaretimize gelmedin?"

Beatrix bunu düşündü ama konuşmadan önce yemeğin gelmesini bekledi. "Baban ve ben, çocukken hiç yakın değildik," dedi. "O benden büyüktü ve çok az ortak noktamız vardı. Ama Büyük Savaş'a gittiğinde onu çok özledim ve sürekli düşündüm. Eve mektuplar yazdı tabii; bazıları anlamlı, bazıları tutarsızdı. Çok ağır yaralandı, biliyorsun–"

"Hayır," dedi Pierrot, şaşırmıştı. "Hayır, bilmiyordum."

"Ah evet. Neden kimse sana söylemedi acaba? Bir gece siperdeyken bir grup İngiliz askeri onlara saldırmış, sayıca çok üstünlermiş. Neredeyse herkesi öldüreceklermiş ama baban

her nasılsa kaçmayı başarmış olsa da omzundan yaralanmış ve kurşun birkaç santim sağda olsa ölecekmiş. Yakınlardaki bir ormanda saklanıp askerlerin talihsiz genç bir askeri saklandığı yerden sürükleyerek çıkarmalarını izlemiş, siperde canlı kalan tek askermiş. Ona ne yapacaklarını tartışmışlar ama bir İngiliz, işi hiç dolandırmadan onu kafasından vurmuş. Wilhelm bir şekilde Alman cephelerine dönmüş, ancak çok kan kaybetmiş ve oraya vardığında kendinde değilmiş. Onu iyileştirip birkaç haftalığına hastaneye göndermeyi başarmışlar, orada kalabilirmiş fakat ayağa kalkar kalkmaz tekrar cepheye dönmek için ısrar etmiş."

Etrafına baktı, kimsenin onu duymadığından emin olsa da sesini neredeyse fısıltıyla konuşucak kadar alçalttı. "Bence yaraları o gece gördükleriyle birleştiğinde zihnine çok büyük bir zarar verdi. Savaştan sonra çok değişti. Çok öfkeli oldu, Almanya'nın zaferinin elinden alındığına inanıyordu ve bunun sorumlusu olarak gördüğü herkese karşı nefret doluydu. Bu yüzden aramız bozuldu. Onun o kadar bağnaz biri olduğunu görmek hiç hoşuma gitmiyordu ve o da, savaşın gerçeklerini görmediğim için hiçbir şey bilmediğimi söylüyordu."

Pierrot kaşlarını çattı ve halasının söylediklerini anlamaya çalıştı. "Ama ikiniz de aynı tarafta değil miydiniz?" diye sordu.

"Evet, bir bakıma," diye cevapladı kadın. "Ama şu an bunları konuşmanın vakti değil Pieter. Belki büyüdüğünde daha iyi anlatabilirim. Dünyayı biraz daha anladığında. Şimdi yemeğimizi hızlıca yiyip geri dönmeliyiz. Ernst bizi bekliyordur."

"Ama toplantısı daha bitmedi."

Beatrix gözlerini çocuğa dikti. "Toplantısı falan yoktu Pieter," dedi. Sesinde öfke vardı, Pierrot onun daha önce böyle konuştuğunu duymamıştı. "Onu bıraktığımız yerde bekliyor ve döndüğümüzde orada olacak. Anladın mı?"

Pierrot başını salladı, biraz korkmuştu. "Tamam," dedi ve ne duyduğunu bilse de, dünyadaki kimse onu aksine inandıramayacak olsa da bu konuyu bir daha açmamaya karar verdi.

7

Kâbusların Sesi

Birkaç hafta sonra, Pierrot bir cumartesi sabahı uyandığında evde kargaşa vardı. Başhizmetçi Ute, yatakların çarşaflarını değiştirip odalar havalansın diye pencereleri açarken, Herta her zamankinden daha da kırmızı suratıyla etrafta koşturarak yerleri süpürüyor, sonra da silmek için kovayla paspas hazırlıyordu.

Pierrot mutfağa gittiğinde, "Bugün kahvaltını kendin hazırlaman gerek Pieter," dedi aşçı Emma. Her yanda yemekler pişiyordu; Berchtesgaden çarşısındaki kurye, dağın tepesine çoktan teslimat yapmış olmalıydı, çünkü tüm tezgâhlara taze sebze meyve sandıkları saçılmıştı. "Yapılacak çok iş var ve pek zamanımız yok."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Pierrot, çünkü bugün özellikle yalnız hissederek uyandığı günlerdendi ve bütün gün oturup hiçbir şey yapmama fikrine dayanamıyordu.

"Çok yardıma ihtiyacım var," dedi Emma, "ama eğitimli bir profesyonelin yardımına, yedi yaşında bir çocuğun değil. Belki sonra benim için yapabileceğin bir şeyler olur. Ama

şimdilik," kutuların birinden bir elma alıp ona fırlattı, "al bunu da dışarı çık. Seni bir süre idare eder."

Tekrar koridora çıktı, halası Beatrix elinde bir not defteriyle durmuş, listesinde yapılan şeyleri işaretliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Pierrot. "Bugün neden herkes çok meşgul?"

"Beyefendi ile Hanımefendi birkaç saat içinde burada olacak," diye cevap verdi kadın. "Dün gece geç saatte Münih'ten telgraf geldi, çok hazırlıksız yakalandık. Şimdi ayak altından çekilmen senin için en iyisi olur. Banyo yapmış mıydın?"

"Dün gece yapmıştım."

"Tamam. Bir kitap alıp ağaçların altında otursana. Dışarıda çok güzel bir bahar sabahı var. Ah, bu arada..." Not defterinin sayfalarını kaldırdı ve altından bir zarf çıkarıp Pierrot'ya uzattı.

"O ne?" diye sordu Pierrot şaşkınlıkla.

"Mektup," diye cevap verdi halası, sesi ciddileşmeye başlamıştı.

"Bana mı geldi?"

"Evet."

Pierrot hayretle mektuba baktı. Kimin yazdığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Arkadaşın Anshel'den," dedi Beatrix.

"Nereden biliyorsun?"

"Açtım, tabii ki."

Pierrot kaşlarını çattı. "Benim mektubumu mu açtın?" diye sordu.

"İyi ki açmışım," dedi Beatrix. "Sadece iyiliğini düşündüğüm için, inan bana."

Pierot mektubunu açmak için uzandı, gerçekten de zarf tepesinden kesilerek açılmış ve içindekiler çıkartılıp incelenmişti.

"Cevap yazmalısın," diye devam etti Beatrix. "Bugün yazman daha iyi olur. Ona bir daha sana mektup yazmamasını söyle."

Pierrot hayretler içinde halasına baktı. "Ama bunu neden yapayım ki?" diye sordu.

"Tuhaf göründüğünü biliyorum," diye cevapladı Beatrix. "Ama bu... Anshel denen çocuktan gelen mektuplar başına hayal edemeyeceğin dertler açabilir. *Hem* senin başına *hem de* benim. Adı Franz ya da Heinrich ya da Martin olsa sorun olmazdı. Ama Anshel..." Başını iki yana salladı. "Bir Yahudi çocuğundan gelen mektuplar buraya pek uygun değil."

Öğleden hemen önce, Pierrot bahçede top oynadığı sırada, Beatrix dışarı gelip Ute ve Herta'nın evin yanındaki banka oturmuş halde, bir yandan çocuğu izleyip diğer yandan sigara içerek dedikodu yaptığını görünce kıyamet koptu.

"Siz ikiniz ne güzel oturuyorsunuz burada," dedi sinirle, "daha aynalar cilalanmadı, oturma odasındaki şömine pislik içinde ve kimse tavan arasındaki güzel halıları indirmemiş."

"Sadece ara vermiştik," dedi Herta iç çekerek. "Günün her dakikası çalışamayız herhalde."

"Çalışmıyorsunuz zaten! Emma yarım saattir burada güneşlendiğinizi söyledi."

"Emma çok sinsi," dedi Ute, küstahça kollarını kavuşturdu ve dağlara baktı.

"Sana Emma'yla ilgili birtakım şeyler söyleyebiliriz," diye ekledi Herta. "Mesela fazladan yumurtaların nereye gittiğini ya da kilerdeki çikolataların nasıl sürekli kaybolup durduğunu. Sütçü Lothar'la aralarında olanlardan bahsetmiyorum bile."

"Dedikodularınızla ilgilenmiyorum," dedi Beatrix. "Benim için önemli olan tek şey, Beyefendi gelmeden önce her şeyin hazır olması. Gerçekten, sizinle uğraşırken kendimi çocuk yuvası işletiyor gibi hissediyorum."

"Ama eve çocuk getiren sensin, biz değil!" dedi Herta, öfkeyle. Beatrix kızgın gözlerle ona bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Pierrot, bu durumdan kimin galip çıkacağını merak ederek onlara yaklaştı ama halası, onun orada durduğunu görünce evi gösterdi.

"İçeri gir, Pieter," dedi. "Odanı toplaman gerekiyor."

"Tamam," dedi Pierrot, köşeyi döndü ama konuşmanın geri kalanını duymak için göremeyecekleri bir yerde saklandı.

Beatrix, Herta'ya dönüp, "Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Herta, başını eğip ayaklarına bakarak.

"O çocuğun yaşadıkları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Beatrix. "Önce babası onu terk etti ve bir trenin altında can verdi. Sonra annesi tüberkülozdan öldü ve zavallı çocuk yetimhaneye gönderildi. Buraya geldiğinden beri en ufak bir sorun bile çıkardı mı? Hayır! Hâlâ yasta olmasına rağmen size arkadaş canlısı ve nazik davranmaktan başka bir şey yaptı mı? Hayır! Gerçekten Herta, senden biraz daha şefkat göstermeni

beklerdim. Ne de olsa sen de çok kolay bir hayat yaşamadın, değil mi? O küçük çocuğun yaşadıklarını en iyi sen anlamalıydın."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Herta.

"Yüksek sesle konuş."

"Özür dilerim," dedi Herta, biraz daha yüksek sesle.

"Özür diliyor," diye tekrarladı Ute.

Beatrix başını salladı. "Tamam," dedi, sesi biraz daha sakinleşmişti. "Pekâlâ, bir daha böyle terbiyesiz laflar duymak istemiyorum, ayrıca kesinlikle aylaklığı bırakıyorsunuz. Bunlardan Beyefendi'nin haberi olsun istemezsiniz, değil mi?"

İki kız da korkuyla sıçrayıp sigaralarını ayakkabılarının altında ezerek söndürdü ve önlüklerini düzeltti.

"Aynaları ben cilalarım," dedi Herta.

"Ben de şömineyi temizlerim," dedi Ute.

"Tamam," dedi Beatrix. "Halıları da ben hallederim. Acele edin bakalım, neredeyse gelirler ve geldiklerinde her şeyin kusursuz olmasını istiyorum."

Beatrix eve girerken, Pierrot da içeri koştu ve odasına götürmek için koridordaki süpürgeyi aldı.

"Pieter, canım," diye seslendi Beatrix. "Rica etsem gardırobumdan hırkamı getirebilir misin?"

Pierrot, "Tamam," dedi ve süpürgeyi duvara yaslayıp koridorun sonuna ilerledi. Halasının odasına daha önce sadece bir kere, ilk hafta Beatrix ona evi gezdirirken girmişti. Odada kendisininkilerden farklı, özellikle ilgi çekici bir şey yoktu; bir yatak, bir gardırop, bir şifonyer, bir sürahi ile bir kâse ama diğer çalışanların odalarından çok daha büyüktü.

Gardırobu açıp hırkayı aldı fakat odadan çıkarken ilk gelişinde görmediği bir şey fark etti. Duvarda annesiyle babasının kol kola, kucaklarında battaniyeye sarılmış bir bebekle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Emilie'nin yüzünde geniş bir gülümseme vardı ama Wilhelm neşesiz görünüyor, bebeğe bakıyordu; Pierrot tabii ki uyuyordu. Fotoğrafın sağ köşesinde *1929* ve fotoğrafçının adı yazıyordu: *Matthias Reinhardt Fotoğraf Stüdyosu, Montmartre*. Pierrot, Montmartre'ı avucunun içi gibi biliyordu. Sacré Coeur kilisesinin basamaklarında duruşunu hâlâ hatırlıyordu; Emilie 1919 yılında, Büyük Savaş bittikten hemen sonra oraya geldiğini ve Kardinal Amette'in bazilikayı kutsayışını izlediğini anlatmıştı oğluna. Annesi bitpazarlarında dolanmayı, sokaklarda resim yapan ressamları izlemeyi çok severdi; bazen Emilie, Wilhelm ve Pierrot bütün bir akşamüstünü sadece gezinerek, acıktıklarında eve gitmeden bir şeyler atıştırarak buralarda geçirirdi. Aile olarak mutlu oldukları bir yerdi burası; babası öfke nöbetlerine tutulmadan, annesi hastalanmadan önce.

Odadan çıkınca Beatrix'i aradı ama halası görünürde yoktu, ona yüksek sesle seslenince kadın çabucak ön salondan çıktı.

"Pieter," diye bağırdı. "Bunu bir daha sakın yapma! Bu evde bağırış ya da koşuşturma olmamalı. Beyefendi gürültüye dayanamaz."

"Kendisi epey gürültü yapıyor ama," dedi Emma, elini bir beze silerek mutfaktan çıkarken. "Canı her istediğinde sinir krizi geçirmekten çekinmiyor, değil mi? İşler istediği gibi gitmeyince ciğerleri patlayacakmış gibi bağırıyor."

Beatrix arkasını döndü ve aşçıya sanki aklını kaybetmiş gibi baktı. "Bir gün bu dilin başına bela olacak," dedi.

Emma parmağını kaldırarak, "Sen benim üstüm değilsin," dedi. "Öyleymiş gibi davranma. Aşçı ve kâhya eşittir."

"Senin üstün olmaya çalışmıyorum Emma," dedi Beatrix, sesindeki bıkkınlıktan bu konuşmayı daha önce defalarca yaptıkları anlaşılıyordu. "Sadece sözlerinin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamanı istiyorum. İstediğini düşün ama böyle şeyleri yüksek sesle söyleme. Bu evde aklı başında olan tek kişi ben miyim?"

"İstediğim gibi konuşurum," dedi Emma. "Her zaman konuştum, her zaman da konuşacağım."

"Peki. Beyefendi'nin yüzüne konuş biraz da başına gelecekleri gör."

Emma alaycı bir tavırla güldü ama suratındaki ifadeden böyle bir şey yapmayacağı belli oluyordu. Pierrot bu Beyefendi hakkında endişelenmeye başlamıştı. Herkes ondan korkuyor gibi görünüyordu. Ama yine de Pierrot'nun gelip orada yaşamasına izin verecek kadar iyi biriydi. Kafası karışmıştı.

"Çocuk nerede?" diye sordu Emma, etrafına bakarak.

"Buradayım," dedi Pierrot.

"Ah buradaymışsın. Seni istediğim zaman bulamıyorum hiç. Çok küçük olduğun için. Sence de büyümenin vakti gelmedi mi?"

"Çocuğu rahat bırak, Emma," dedi Beatrix.

"Kötü bir şey demek istemedim. Bana, o küçük şeyleri hatırlatıyor..." Bir kelime hatırlamaya çalışıyor gibi alnına vurdu. "O kitaptaki küçük yaratıkların adı neydi?" diye sordu.

"Ne küçük yaratığı?" diye sordu Beatrix. "Ne kitabı?"

"Biliyorsundur!" diye ısrar etti Emma. "Adamın biri bir adaya gidiyor, orada yaşayanların yanında dev gibi kalıyor, bu yaratıklar da onu bağlıyorlar ve..."

Pierrot, Emma'nın sözünü keserek, "Lilliputlular," dedi. "*Güliver'in Gezileri* kitabından."

İki kadın da hayretle çocuğa baktı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Beatrix.

"Okudum," dedi Pierrot omuz silkerek. "Arkadaşım Ansh–" Kendini düzeltti. "Paris'te alt katımızda oturan çocukta vardı. Yetimhanedeki kütüphanede de vardı."

"Gösteriş yapma," dedi Emma. "Senin yapabileceğin bir iş olabilir demiştim ya, şimdi var. Miden hassas değildir, değil mi?"

Pierrot halasına bakıp acaba onunla mı gitse diye düşünürken, kadın elinden hırkayı aldığı gibi ona Emma'yı takip etmesini söyledi. Mutfağa yürürken sabahtan beri fırında pişen şeylerin, yumurta, şeker ve bin bir çeşit meyvenin karışımından oluşan mükemmel kokusunu içine çekti, sonra tabakların üstüne örtülen el bezlerinin sakladığı hazineyle dolu masaya hevesle baktı.

"Bakmak da yok, dokunmak da," dedi Emma, Pierrot'yu göstererek. "Buraya döndüğümde eksik bir şey bulursam kimin suçu olduğunu bilirim. Her şeyi saydım Pieter, unutma." Arka bahçeye çıktılar, Pierrot etrafa bakındı. Emma, "Şuradakileri görüyor musun?" diye sordu, kümesteki tavukları göstererek.

"Evet," dedi Pierrot.

"Bir bak da, hangi ikisinin daha şişman göründüğünü söyle."

Pierrot yanlarına gitti ve tavukları dikkatle inceledi. Bir düzineden fazla tavuk vardı, bazıları öylece duruyordu, bazıları diğerlerinin arkasına saklanmıştı, bazıları da yeri gagalıyordu. Hayat konusunda ne kadar hevessiz olunabilirse o kadar hevessiz görünerek oturan bir tavuk vardı ve Pierrot onu gösterip, "Şuradaki," dedi. Sonra koşuşturarak ortalığı karıştıran başka bir tanesini gösterip, "Bir de şuradaki," dedi.

"Peki o zaman," dedi Emma, Pierrot'yu dirseğiyle ittirerek yoldan çekti ve kümesin kapısını açmak için uzandı. Bütün tavuklar gıdaklamaya başladı ama kadın elini çabucak içeri daldırdı ve Pierrot'nun seçtiği iki tavuğu bacaklarından yakalayıp doğruldu.

"Kapıyı kapat," dedi kümesi göstererek.

Pierrot söyleneni yaptı.

"Oldu. Şimdi peşimden gel. Geri kalanların birazdan olacakları görmesine gerek yok."

Pierrot, Emma'nın peşinden köşeyi dönerken kadının ne yapacağını merak ediyordu. Bu, günlerdir olan en ilginç şeydi kesinlikle. Belki tavuklarla bir oyun oynayacaklardı ya da hangisinin en hızlı olduğunu öğrenmek için onları yarıştıracaklardı.

"Bunu tut," dedi Emma ve uslu olanı Pierrot'ya uzattı; çocuk tavuğu isteksizce aldı ve vücudundan mümkün olduğu kadar uzakta tuttu. Tavuk, ona bakmak için dönmeye çalışıyordu ama Pierrot gagalayamasın diye hayvanı çevirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, Emma'nın tavuğu beline kadar uzanan, kesilmiş bir ağaç kökünün üstüne yan yatırışını ve vücudunu sımsıkı tutuşunu izledi.

"Bu," dedi kadın ve diğer eliyle aşağıya uzanıp küçük bir balta çıkardı, baltayı hızlı ve etkili bir hareketle indirip tavuğun kafasını kesti ve hayvanın kafası yere düştü. Tavuğun başsız bedeni kudurmuş gibi koşmaya başladı, sonra yavaşladı ve cansız bir şekilde yere düştü.

Pierrot korkulu gözlerini tavuktan ayıramadan dünyanın dönmeye başladığını hissetti. Tutunmak için ağacın köküne uzandı ama eli kesilen tavuğun kanına bulaşınca çığlık attı ve yere düşerken elindeki tavuğu kaçırdı; arkadaşının beklenmedik ölümüne tanık olan tavuk anlaşılabilir bir karar vererek becerebildiği kadar hızlıca kümese kaçtı.

"Ayağa kalk, Pieter," dedi Emma yanından yürüyüp geçerken. "Beyefendi seni burada bu şekilde görürse bağırsaklarından çorap yapar."

Şimdi kümesten muazzam bir gürültü geliyordu, dışarıda kalan tavuk telaşla içeri girmeye çalışıyordu. Diğer tavuklar da ona bakıp bağırıyordu ama tabii ki yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Hayvan daha ne olduğunu anlamadan Emma tepesinde bitti, onu da bacaklarından yakalayıp ağaç köküne getirdi ve tavuk, burada arkadaşıyla aynı dehşet verici kaderi paylaştı. Gözünü olanlardan ayıramayan Pierrot midesinin kalktığını hissetti.

"Eğer tavuğun üstüne kusup mahvedersen," dedi Emma, baltayı havada sallayarak, "sıradaki sen olursun. Duydun mu beni!"

Pierrot sendeleyerek ayağa kalkıp çimende yan yana yatan iki tavuk kafasına, Emma'nın önlüğüne sıçrayan kana, etrafındaki katliama baktı ve koşarak eve dönüp kapıyı arkasından çarparak kapadı. Mutfaktan odasına koşarken kuşların

Emma'nın kahkahalarıyla karışan seslerini duyabiliyordu, ta ki ikisi birleşip bir kâbusa dönüşene dek.

Pierrot sonraki saatin büyük bölümünü yatağında uzanıp Anshel'e az önce tanık olduğu olayı anlatan bir mektup yazarak geçirdi. Tabii ki Paris'teki kasapların vitrinlerinde asılı duran kafasız tavukları yüzlerce kez görmüştü, hatta bazen annesi fazladan parası olduğunda bu tavuklardan bir tane getirir, mutfak masasında tüylerini yolarken temkinli olurlarsa bu hayvandan bir haftalık yemek çıkarabileceklerini söylerdi ama bir tavuğun öldürülüşüne daha önce hiç tanık olmamıştı.

Tabii ki *birilerinin* bu hayvanları öldürmesi gerekiyordu, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Ama bu acımasız fikirden hiç hoşlanmamıştı. Kendini bildi bileli şiddetten nefret etmişti ve içgüdüsel olarak her türlü çatışmadan uzak dururdu. Paris'teki okulunda en ufacık kışkırtmayla bile kavga çıkaran çocuklar vardı, bundan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı; iki çocuk burun buruna gelip yumruklarını sıktığında, diğerleri etraflarında daire oluşturur ve onları öğretmenlerden koruyarak gaza getirirlerdi. Ama Pierrot hiç izlemezdi, bazı insanların diğer insanların canını acıtmaktan aldığı zevki hiçbir zaman anlayamamıştı.

Ve bu, diye yazdı Anshel'e, tavuklar için de geçerliydi.

Anshel'in mektubunda bahsettiği şeyler hakkında pek yorum yapmadı; onun gibi küçük bir çocuk için Paris sokaklarının gitgide nasıl daha da tehlikeli olduğunu, Mösyö Goldblum'ın pastanesinin camlarının kırılıp kapısının üstüne *Juden!**

* Alm. Yahudi [E.N.]

yazıldığını ve Yahudi olmayan biri ona doğru yürüdüğünde kaldırımdan inip su oluğunda beklemek zorunda olduğunu anlatmıştı. Pierrot tüm bunları görmezden gelmişti, çünkü birilerinin arkadaşına isimler takıp onunla uğraşıyor olması canını sıkmıştı.

Ve mektubunun sonunda, birbirlerine yazmaya devam edebilmek için özel bir kod kullanmaya başlamaları gerektiğini söyledi.

> Mektuplarımızın düşmanların eline geçmesine izin veremeyiz! diye yazdı. O yüzden Anshel, bundan sonra mektuplarımızın sonuna asla isimlerimizi yazmayacağız. Onun yerine Paris'te beraber yaşarken birbirimize verdiğimiz isimleri kullanacağız. Sen tilkiyi kullanmalısın, ben de köpek işaretini kullanacağım.

Pierrot tekrar aşağı indiğinde mutfaktan mümkün olduğunca uzak durdu, Emma'nın o ölü kuşların vücutlarına neler yaptığını görmek istemiyordu. Halasının, Obersalzberg'in mükemmel manzarasına sahip oturma odasındaki kanepenin yastıklarını fırçaladığını gördü. Duvarda iki bayrak asılıydı; parlak kırmızı, uzun şeritlerin ortasındaki beyaz yuvarlakların içinde duran gamalı haç hem etkileyici hem korkutucuydu. Sessizce yürümeye devam etti, büyük yatak odalarına tepsiler dolusu temiz bardak taşıyan Ute ile Herta'nın yanından geçti, sonra koridorun sonunda durup ne yapacağını düşündü.

Sol tarafındaki iki kapı da kapalıydı ama kütüphaneye girdi, rafların arasında ilerleyip kitaplara göz gezdirdi. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı, hiçbiri kulağa *Emil ve Dedektifler* kadar güzel gelmiyordu; genellikle tarih kitaplarıyla ölmüş insanların biyografileri vardı. Bir rafta aynı kitabın bir düzine kopyası vardı, bizzat Beyefendi tarafından yazılmıştı; Pierrot bir tanesinin sayfalarını kanştırıp rafa geri koydu.

Sonra odanın ortasında duran masa dikkatini çekti; büyük, dikdörtgen masanın üstünde dört köşesi sağlam, pürüzsüz taşlarla tutturulmuş bir harita vardı. Pierrot haritaya bakınca Avrupa kıtasını tanıdı.

Eğildi, işaret parmağını Avrupa'nın merkezine koydu; Salzburg kentini kolayca buldu ama dağın aşağısındaki Berchtesgaden kasabasını bulamadı. Parmağını batıya kaydırdı, Zürih ve Basel'in yanından geçip Fransa'ya, sonra da Paris'e ulaştı. Evine, annesiyle babasına duyduğu özlemle dolduğunu hissetti ve gözlerini kapatıp, Dartanyan yabancı kokuları kovalarken yanında Anshel'le, Champ de Mars'da çimenlerde uzandığı günleri hatırladı.

Hayallere o kadar dalmıştı ki, ne dışarıdaki insanların telaşını ne de arabayla evin önüne yanaşıp kapıları açarak yolcuları çıkaran Ernst'in sesini duydu. Her yere yayılan selamlama ve ona doğru uzanan koridorda uygun adım yürüyen çizme seslerini de duymadı.

Onu izleyen biri olduğunu ancak arkasını döndüğünde fark etti. Kapının eşiğinde bir adam duruyordu; çok uzun değildi, iyi giyimliydi, kalın gri bir paltosu ve kolunun altında bir asker şapkası vardı, küçük bıyığı üst dudağını kapatıyordu.

Eldivenlerini yavaşça, her seferinde tek parmağını çekerek muntazam bir ritimle çıkarırken Pierrot'ya baktı. Pierrot'nun kalbi yerinden fırlayacaktı; odasında asılı duran portredeki adamı hemen tanımıştı.

Beyefendi.

Geldiğinden beri halası Beatrix'in ona defalarca kez verdiği talimatları hatırlayıp harfiyen uygulamaya çalıştı. Dik durdu, ayaklarını birbirine vurup topuklarından hızlı ve yüksek bir pat sesi çıkardı. Sağ kolunu, beş parmağı tam omzunun hizasında, doğrudan karşıyı gösterecek biçimde havaya kaldırdı. Sonra becerebileceği en net, en kendine güvenli sesle, Berghof'a geldiğinden beri defalarca çalıştığı iki kelimeyi bağırarak söyledi.

"Heil Hitler!"

İKİNCİ BÖLÜM

1937 – 1941

8

Kahverengi Paket

Führer, Pierrot'ya bir hediye verdiğinde, çocuk Berghof'ta yaşamaya başlayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Artık sekiz yaşındaydı ve Obersalzberg'in tepesindeki yaşamdan, onun adına karar verilmiş katı günlük rutinlerden bile son derece keyif alıyordu. Her sabah yedide kalkıyor, kilere koşup tavukların tahıl ve tohumlardan oluşan yemini alıyor, sonra da kuşlara kahvaltılarını veriyordu. Ardından mutfağa gidip hızlı soğuk duşundan önce yemesi için Emma'nın ona hazırladığı bir kâse meyve ve mısır gevreğinden oluşan kahvaltısını yiyordu.

Haftada beş sabah Ersnt onu arabayla okula, Berchtesgaden'e götürüyordu; okula en son yazılan oydu ve hâlâ biraz Fransız aksanıyla konuştuğu için diğer çocuklar onunla dalga geçiyordu. Ama yanında oturan kız Katarina, bunu hiçbir zaman yapmıyordu.

"Seninle uğraşmalarına izin verme, Pieter," dedi Pierrot'ya. "En nefret ettiğim şey zorbalıktır. Hepsi ödlek, o kadar. Becerebildiğin her an onlara karşı durmalısın."

"Ama her yerdeler," diye cevap verdi Pierrot, Paris'teyken ona "ufaklık" diyen çocuğu ve Durand kardeşlerin yetimhanesindeki Hugo'nun ona nasıl davrandığını anlattı.

"Gül geç," diye ısrar etti Katarina. "Bırak söyledikleri üstünden su gibi akıp gitsin."

Pierrot gerçekten aklından geçeni söylemek için birkaç dakika bekledi. "Acaba," dedi çekinerek, "sana zorbalık yapılmasındansa zorba olmanın *daha iyi* olduğunu düşündün mü hiç? En azından, o zaman kimse sana zarar veremez."

Katarina hayretler içinde ona döndü. "Hayır," dedi, kararlılıkla başını iki yana sallayarak. "Hayır Pieter, hiç düşünmedim. Bir an bile."

Pierrot, başka tarafa bakarak çabucak, "Hayır," dedi. "Hayır, ben de düşünmedim."

Akşamüstleri dağda istediği gibi koşuşturmakta özgürdü ve bu yükseklikte hava genellikle aydınlık, taze çam iğnelerinin kokusuyla temiz ve güzel olduğu için, çoğu zaman dışarıda vakit geçiriyordu. Ağaçlara tırmanıyor, ormana dalıyor, evden uzaklaşmaya cesaret ediyordu; sonra da sadece kendi izleri ve gökyüzü ve doğa bilgisinin kılavuzluğuyla geri dönüyordu.

Annesini eskisi kadar düşünmüyordu ama babası arada sırada rüyalarına giriyordu; genelde üstünde üniforması ve omzunda asılı bir tüfek oluyordu. Artık Berghof'a gönderdiği mektupları Pierrot'nun tavsiyesi üzerine tilki sembolü kullanarak imzalayan Anshel'e cevap verme konusunda daha az özen gösterir olmuştu. Ona cevap yazmadığı her gün arkadaşını yüzüstü bıraktığını düşünerek suçluluk hissetse de

Anshel'in mektuplarını okuyup Paris'te olan şeyleri duyunca söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Führer, genellikle Obersalzberg'de pek zaman geçirmiyordu ama geleceği duyulduğu zaman evi telaş sarıyor ve yapılması gereken çok fazla iş oluyordu. Ute bir gece veda bile etmeden ortadan kaybolmuştu; yerine, Beyefendi her yaklaştığında kıkırdayarak başka bir odaya kaçan, saf Wilhelmina gelmişti. Pierrot, Hitler'in onu arada sırada izlediğini fark etmişti ve 1924'ten beri Berghof'ta aşçılık yapan Emma bunun sebebini bildiğini düşünüyordu.

Bir gün kahvaltından sonra, mutfağın kapısını kapatıp sesini alçaltarak, "Ben buraya ilk geldiğimde Pieter," diye konuya girdi. "Buranın adı Berghof bile değildi. Hayır, bu ismi Beyefendi uydurdu. Aslında burası Hamburglu bir çiftin, Winterlerin tatil eviydi. Ama Bay Winter ölünce, eşi evi tatilcilere kiralamaya başladı. Bu benim için berbat bir şeydi çünkü gelen her yeni kişinin sevdiği yemekleri ve nasıl pişirilmesini istediğini öğrenmek zorundaydım. Hitler'in Angela ve Geli'yle buraya 1928'de ilk defa gelişini hatırlıyorum..."

"Kimle?" diye sordu Pierrot.

"Ablası ve yeğeniyle. Angela, şimdi senin halanın yaptığı işi yapıyordu. O yaz geldiklerinde Hitler –o zamanlar Führer değildi tabii– bana et yemediğini söylemişti. Böyle bir şey daha önce hiç duymamıştım ve çok tuhaf gelmişti. Ama zamanla tercih ettiği yemekleri pişirmeyi öğrendim ve neyse ki diğer insanların istediği şeyleri yemesine hiç engel olmadı."

Pierrot, arka bahçedeki tavukların neredeyse işaret verilmiş gibi, tam o anda gıdaklamaya başladıklarını duydu; sanki

Führer'in kendi yeme alışkanlığını herkese dayatmasını istiyor gibiydiler.

"Angela çok sert bir kadındı," dedi Emma, oturdu ve zihnini dokuz yıl öncesini hatırlamaya zorlarken pencereden dışarı baktı. "Beyefendi ile ikisi sürekli tartışırlardı ve sanki konu hep Angela'nın kızı Geli'ydi."

"Benim yaşlarımda mıydı?" diye sordu Pierrot; genç bir kızın dağın tepesinde her gün kendi gibi koşuşturduğunu hayal etti ve Katarina'yı bir gün buraya davet etmenin iyi bir fikir olacağını düşündü.

"Hayır, senden çok daha büyüktü," dedi Emma. "Sanırım yirmilerine yakındı. Bir ara Beyefendi'yle çok yakındılar. Belki de fazla yakın."

"Nasıl yani?"

Emma bir an tereddüt edip başını iki yana salladı. "Önemli değil," dedi. "Bu konuları konuşmamalıyım. Özellikle de seninle."

"Neden ki?" diye sordu Pierrot, konuya ilgisi artmaya başlamıştı. "Lütfen Emma. Kimseye söylemem, söz."

Aşçı iç çekti, Pierrot onun dedikodu yapmaya ne kadar aç olduğunu görebiliyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Ama söyleyeceklerimin bir kelimesini bile ağzından kaçırırsan..."

"Kaçırmam," dedi hızlıca.

"Mesele şu ki Pieter, bu bahsettiğim zamanlarda Beyefendi, Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin başına geçmişti bile ve Reichstag Meclisi'ndeki koltukları giderek artıyordu. Destekçilerinden bir ordu kuruyordu ve Geli de Beyefendi'nin ona gösterdiği ilgiden hoşlanıyordu. Tabii, sonunda sıkıldı. Ama kızın

ilgisi azalsa da Beyefendi ona hâlâ bayılıyor, her yere peşinden gidiyordu. Sonra kız, Führer'in o zamanki şoförü Emil'e âşık oldu ve kıyamet koptu. Zavallı Emil işinden kovuldu, canını kurtardığı için şanslıydı; Geli'yi kimse yatıştıramadı, Angela öfkeden deliye döndü ama Führer kızı bırakmadı. Geli'nin her yere onunla gitmesi için ısrar etti ve zavallı çocuk gitgide daha da içine kapandı, daha da mutsuzlaştı. Bence, Führer'in Wilhelmina'yı o kadar yakından izlemesinin sebebi ona Geli'yi hatırlatması. Çok benziyorlar. Büyük yuvarlak bir surat. Aynı kara gözler ve gamzeli yanaklar. Aynı kuş beyinlilik. Gerçekten Pieter, Wilhelmina buraya geldiği ilk gün hayalet gördüğümü sandım."

Emma yemek pişirme işine dönerken, Pierrot bunları düşündü. Kâsesini ve kaşığını yıkayıp tabak dolabına yerleştirdikten sonra Emma'ya son bir soru daha sordu.

"Hayalet mi?" dedi. "Neden, Geli'ye ne oldu?"

Emma iç çekerek başını iki yana salladı. "Münih'e gitti," dedi. "Onu oraya Führer götürdü. Kızı gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Ve bir gün, onu Prinzregentenplatz'daki dairesinde yalnız bıraktığında Geli, Führer'in odasına girip çekmecesindeki silahı almış ve kendini kalbinden vurmuş."

Führer, Berghof'a geldiğinde neredeyse her seferinde yanında Eva Braun da oluyordu ve Pierrot ona her zaman *Frolayn* diye hitap etme konusunda çok kesin emirler almıştı. Uzun bir kadındı ve daima modaya uygun giyinirdi. Pierrot onun bir kıyafeti iki kere giydiğini hiç görmemişti.

Bir keresinde, bir hafta sonu tatilinden sonra Obersalzberg'den ayrılırken, gardırobunun kapaklarını savurarak açmış ve askıdaki bütün bluz ve elbiselere dokunarak Beatrix'e, "Bunların hepsini ortadan kaldırabilirsin," demişti. "Geçen senenin kıyafetleri. Berlin'deki tasarımcılar doğrudan yeni koleksiyonlarından örnekler göndereceklerine söz verdiler."

"İhtiyacı olanlara vereyim mi?" diye sordu Beatrix ama Eva başını iki yana salladı.

"Uygun olmaz," dedi. "Hiçbir Alman kadını, ister varlıklı olsun ister yoksul, benim tenime değmiş bir elbiseyi giymemeli. Hayır, diğer çöplerle birlikte çöp fırınına atabilirsin. Artık işime yaramazlar. Yansınlar Beatrix."

Eva, Pierrot'yla kesinlikle Führer'in ilgilendiği kadar ilgilenmezdi ama arada sırada koridorda rastlaştıklarında saçlarını karıştırır veya sanki bir spanyel köpeğiymişcesine çenesinin altını gıdıklar ve "küçük tatlı Pieter" ya da "şu melek gibi surata bak" gibi şeyler söyleyip onu utandırırdı. Pierrot, kadının onu böyle aşağı görerek konuşmasından hiç hoşlanmıyordu. Pierrot'nun bir çalışan mı, istenmeyen bir kiracı mı yoksa sadece bir ev hayvanı mı olduğu konusunda kadının kafasının karışık olduğunu anlıyordu.

Führer'den hediye aldığı akşamüstü Pierrot bahçede, evden çok uzak olmayan bir yerde Hitler'in Alman çoban köpeği Blondi'yle oynuyordu.

"Pieter!" diye bağırdı Beatrix, dışarı çıkıp yeğenine el salladı. "Pieter, buraya gel lütfen!"

"Oyun oynuyorum!" diye bağırarak cevap verdi Pierrot, Blondi'nin henüz geri getirdiği sopayı alıp tekrar fırlattı.

Beatrix, "*Hemen*, Pieter!" diyerek ısrar etti ve çocuk homurdanarak ona doğru gitti. "Sen ve şu köpek," dedi kadın. "Sana ne zaman ihtiyacım olsa tek yapmam gereken onun havlamasını takip etmek oluyor."

"Blondi burayı seviyor," dedi Pierrot sırıtarak. "Sence Führer'e onu Berlin'e götürmek yerine, burada bırakıp bırakamayacağını sorayım mı?"

"Yerinde olsam sormazdım," dedi Beatrix başını iki yana sallayarak. "Köpeğine ne kadar bağlı olduğunu biliyorsun."

"Ama Blondi dağda olmayı çok seviyor. Ve duyduğuma göre parti binasında olduğu zamanlar toplantı odalarına tıkılıp kalıyormuş ve hiç dışarıda oynayamıyormuş. Arabayla her geldiğinde ve dışarı atladığında ne kadar heyecanlı olduğunu sen de görüyorsun."

"Lütfen ona bir şey sorma," dedi Beatrix. "Führer'den bize iyilik yapmasını istemeyiz."

"Ama benim için değil!" diye ısrar etti Pierrot. "Blondi için. Führer kızmaz. Bence, eğer *ben* söylersem..."

"İkiniz yakınlaştınız, değil mi?" diye sordu Beatrix, sesinde tırmanan endişe duyulabiliyordu.

"Ben ve Blondi mi?"

"Sen ve Bay Hitler."

"Ona Führer demen gerekmiyor mu?" diye sordu Pierrot.

"Tabii ki. Öyle demek istedim. Ama doğru, değil mi? Buradayken onunla çok zaman geçiriyorsun."

Pierrot bunu düşündü ve sebebini anladığında gözleri kocaman açıldı. "Bana babamı hatırlatıyor," dedi. "Almanya hakkında

konuşma biçimi. Almanya'nın kaderi ve geçmişi hakkında. Halkıyla gurur duyuşu. Babam da eskiden böyle konuşurdu."

"Ama o senin baban değil," dedi Beatrix.

"Hayır, değil," diye kabullendi Pierrot. "Bütün gece uyumayıp içki içmiyor sonuçta. Onun yerine zamanını çalışarak geçiriyor. Diğerlerinin iyiliği için. Vatanının geleceği için..."

Beatrix ona baktı ve gözlerini kaçırmadan önce başını salladı, gözleri uzaklardaki dağların tepelerinde gezindi. Pierrot onun birden bire ürperdiğini düşündü; kadın titredi ve kollarıyla kendini sardı.

"Neyse," dedi Pierrot, artık geri dönüp Blondi'yle oynayıp oynayamayacağını düşünüyordu. "Benden bir şey mi isteyecektin?"

"Hayır," diye cevap verdi Beatrix. "O çağırdı."

"Führer mi?"

"Evet."

"Ama neden söylemedin?" diye bağırdı Pierrot, koşarak kadının yanından geçip eve girdi, başının belada olabileceğini düşünerek içi endişeyle doldu. "Onu bekletmememiz gerektiğini biliyorsun!"

Koridoru hızlıca geçip Beyefendi'nin çalışma odasına ilerledi, yandaki odaların birinden çıkan Eva'yla neredeyse çarpışacaktı. Kadın kollarını açtı ve çocuğu omuzlarından tuttu, parmaklarını o kadar batırdı ki Pierrot'nun canı acıdı.

"Pieter," dedi sinirle. "Sana evde koşmamanı söylememiş miydim?"

"Führer beni görmek istemiş," dedi Pierrot çabucak, kadının kollarından kurtulmak için kıvranıyordu.

"Seni mi çağırmış?"

"Evet."

"Pekâlâ," dedi kadın ve duvardaki saate baktı. "Ama onu çok meşgul etme, olur mu? Akşam yemeği neredeyse hazır, yemekten önce ona birkaç yeni plak dinletmek istiyorum. Müzik sindirimine yardımcı oluyor."

Pierrot sekerek kadının yanından geçip büyük meşe kapıya vurdu ve içerideki sesin onu çağırmasını bekledi. Kapıyı arkasından kapatıp doğrudan masaya yürüdü ve son on iki ayda binlerce kez yaptığı gibi topuklarını birbirine vurup ona kendini çok önemli hissettiren selamını verdi.

Çıkarabildiği en yüksek sesle, "Heil Hitler!" diye kükredi.

"Ah, işte buradasın Pieter," dedi Führer, dolmakaleminin kapağını kapatıp masanın diğer tarafından Pierrot'ya bakmak için geldi. "Sonunda..."

"Özür dilerim Führer'im," dedi Pierrot. "Geciktim."

"Neden?"

Pierrot bir an tereddüt etti. "Ah, biri beni dışarıda lafa tuttu, o yüzden."

"Biri mi? Kim?"

Pierrot ağzını açtı, kelimeler dilinin ucuna geldi ama söylemekten çekindi. Halasının başını belaya sokmak istemedi, ama sonuçta onun suçuydu dedi kendi kendine, Führer'in mesajını Pierrot'ya daha çabuk söylemeliydi.

Bir süre sonra Hitler, "Önemli değil," dedi. "Buradasın. Otur, lütfen."

Pierrot koltuğun ucuna dimdik otururken, Führer de karşısındaki koltuğa oturdu. Kapının dışından tırmalama sesi geldi

ve Hitler'in gözü oraya kaydı. "Onu içeri alabilirsin," deyince Pierrot yerinden sıçrayıp kapıyı açtı; Blondi hızlıca içeri girip efendisini aradı ve yorgun bir esnemeyle Hitler'in ayağının dibine yattı. "Aferin kızım," dedi Führer ve eğilip hayvanı sevdi. "Dışarıda eğleniyor muydunuz?" diye sordu.

"Evet, Führer'im," dedi Pierrot.

"Ne oynuyordunuz?"

"Yakalamaca, Führer'im."

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun Pieter. Ben onu eğitmeyi beceremiyorum gibi görünüyor. Ona disiplin veremiyorum, sorun bu. Fazla yumuşak kalpliyim."

"O çok akıllı bir köpek, eğitmek çok zor olmuyor," dedi Pierrot.

"Akıllı bir soydan geliyor," diye cevapladı Hitler. "Annesi de akıllı bir köpekti. Hiç köpeğin oldu mu, Pieter?"

"Evet, Führer'im," dedi Pierrot. "Dartanyan."

Hitler gülümsedi. "Tabii," dedi. "Dumas'ın üç silahşorundan biri."

"Değil, Führer'im."

"Değil mi?"

"Değil, Führer'im," diye tekrarladı. "Üç silahşorların isimleri, Athos, Porthos ve Aramis'ti. Dartanyan... sadece arkadaşlarından biriydi. Ama aynı işi yapıyordu."

Hitler gülümsedi. "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Annem bu kitabı çok severdi," diye cevapladı. "Köpeğe yavruyken ismini o vermişti."

"Cinsi neydi?"

"Emin değilim," dedi Pierrot kaşlarını çatarak. "Her şeyden biraz vardı sanırım."

Führer iğrenmiş bir ifadeyle baktı. "Safkanları tercih ederim," dedi. "Biliyor musun," söyleyeceği şeyin mantıksızlığına neredeyse gülecekti, "bir keresinde Berchtesgaden'deki köylülerden biri Blondi'nin onun melez köpeğiyle çiftleşip çiftleşemeyeceğini sordu. Hem küstah hem de tiksinç bir talep. Blondi gibi bir köpeğin öyle değersiz yaratıklarla oynaşarak neslini lekelemesine asla izin vermem. Köpeğin şimdi nerede?"

Pierrot, Dartanyan'ın annesinin ölümünden sonra Madam Bronstein ve Anshel'le yaşamaya başladığını anlatmak için ağzını açtı ama Beatrix ile Ernst'in Beyefendi'nin yanında arkadaşının adını asla anmaması konusundaki uyarılarını hatırladı.

"Öldü," dedi Pierrot, yalanının yüzünden okunmamasını umarak aşağı baktı. Führer'in onu doğru olmayan bir şey söylerken yakalayıp güvenini kaybetme fikrinden nefret etmişti.

"Köpeklere bayılırım," diye devam etti Hitler, Dartanyan'ın ölümünün hiç üstünde durmadan. "En sevdiğim, savaş sırasında İngiliz ordusunu terk edip Alman saflarına gelen siyah-beyaz bir Jack Russell'dı."

Pierrot yüzünde şüpheli bir ifadeyle baktı; asker kaçağı bir köpek fikri pek de inanılır gelmemişti ama Führer gülümsedi ve parmağını salladı.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun ama emin ol yapmıyorum Pieter. Küçük Jack Russell'ım –ona Fuchsl derdim ya da Küçük Tilki– İngilizler için bir maskottu. Siperlerinde küçük köpekler bulundurmayı severlerdi, ne merhametsizlik. Bazıları

posta köpeği olarak kullanılırdı; köpekler top ateşinin sesini insanlardan çok daha hızlı duyduğu için, bazıları da havan detektörüydü. Köpekler bu sayede birçok hayat kurtardı. Ayrıca klorin ve hardal gazının kokusunu alıp efendilerine haber veriyorlardı. Neyse küçük Fuchsl bir gece, iki cephe arasındaki tarafsız alanda koşuyordu, bu... hımm bir düşüneyim... 1915 yılıydı sanırım, topçu ateşinden kurtuldu ve bir akrobat gibi zıplayarak benim konuşlandığım sipere daldı. İnanabiliyor musun? Ve kucağıma düştüğü o andan itibaren, iki yıl boyunca hiç yanımdan ayrılmadı. Tanıdığım bütün insanlardan daha sadık ve vefakârdı."

Pierrot mıntıkada görevlendirilmiş bir köpeğin mermilerden kaçıp küçük patilerinin, iki taraftan da ölen kişilerin parçalanmış uzuvları ve organlarında kayarak gezdiğini hayal etmeye çalıştı. Daha önce babasından böyle hikâyeler dinlemişti ve bu fikir midesini kaldırdı. "Ona ne oldu?" diye sordu.

Führer'in yüzü düştü. "Alçak bir hırsızlık sonucu benden alındı," diye cevap verdi alçak sesle. "Ağustos 1917'de, Leipzig'in dışında bir tren istasyonunda, bir demiryolu çalışanı bana Fuchsl için iki yüz mark teklif etti ve ben de bin katını bile verse onu asla satmayacağımı söyledim. Ama tren kalkmadan önce tuvalete gittim ve koltuğuma döndüğümde benim küçük tilkim, Fuchsl, yoktu. Çalınmıştı!" Führer burnundan öfkeyle, sert nefes almaya başladı, dudakları kıvrıldı ve sesi hiddetle yükseldi. Üzerinden yirmi yıl geçmişti ama bu hırsızlığın onu hâlâ sinirlendirdiği anlaşılabiliyordu. "Küçük Tilki'mi çalan adamı yakalarsam ona ne yapacağımı biliyor musun?"

Pierrot başını hayır anlamında salladı ve Führer, çocuğa da aynısını yapmasını işaret ederek öne eğildi. Pierrot yaklaştığında elini kaldırıp çocuğun kulağına fısıldadı; oldukça kısa ve kesin üç cümle söyledi. Bitirdiğinde arkasına yaslandı ve yüzüne gülümsemeyi andıran bir şey yayıldı. Pierrot da arkasına yaslandı ve hiçbir şey söylemedi. Gözlerini yere, kılını bile kıpırdatmadan tek gözünü açıp yukarı bakan Blondi'ye dikti. Pierrot, yanında kendini çok önemli hissettiği Führer'le vakit geçirmeyi ne kadar sevse de tam o anda tekrar Blondi'yle dışarıda olmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Ormana doğru bir sopa fırlatıp koşabildiği kadar hızlı koşmak. Eğlenmek için. Sopayı yakalamak için. Hayatını kurtarmak için...

"Bu kadar yeter," dedi Führer, oturduğu koltuğun kolçaklarına üç kere vurup konuyu değiştirmek istediğini işaret etti. "Sana bir hediyem var."

"Teşekkür ederim Führer'im," dedi Pierrot, şaşırmıştı.

"Senin yaşındaki her çocuğun sahip olması gereken bir şey." Çalışma masasının yanındaki, kahverengi kâğıtla sarılmış paketin durduğu sehpayı işaret etti. "Getirebilir misin Pieter?"

"Getir" kelimesini duyunca Blondi başını kaldırdı ve Führer köpeğin başını sevip sakin olmasını söyledi. Pierrot masanın yanına gidip paketi aldı, içinde yumuşak bir şey vardı, iki eliyle tutarak dikkatlice taşıdı ve Beyefendi'ye uzattı.

"Hayır, hayır," dedi Hitler. "İçinde ne olduğunu ben zaten biliyorum. Bu senin için Pieter. Aç. Bence seveceksin."

Pierrot paketteki ipleri çözdü. Hediye almayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu heyecan vericiydi.

"Çok naziksiniz," dedi.

"Aç bakalım," diye cevap verdi Führer.

İpleri çözüp kahverengi paket kâğıdını ortadan ayırınca, içindekini çıkarmak için elini uzattı. İçinde siyah kısa bir pantolon, açık kahverengi bir gömlek, bir çift ayakkabı, lacivert bir ceket, siyah bir boyunbağı ve açık kahverengi bir şapka vardı. Gömleğin sol koluna, siyah arka plan üstüne beyaz bir şimşek işlenmişti.

Pierrot paketten çıkanlara kaygı ve istek karışımı bir duyguyla baktı. Trendeki çocukların bunlara benzer kıyafetler giydiğini anımsadı, tasarımı değişik olsa da uyandırdığı otorite aynıydı; ona nasıl zorbalık yaptıklarını ve Rottenführer Kotler'in sandviçlerini nasıl çaldığını hatırladı. Öyle bir insan olmak istediğinden emin değildi. Ama yine de o çocuklar hiçbir şeyden korkmuyorlardı ve bir grubun parçasıydılar; tıpkı silahşorlar gibi, diye düşündü. Pierrot, hiçbir şeyden korkmama fikrini sevmişti. Bir şeye ait olma fikrini de...

"Bunlar çok özel kıyafetler," dedi Führer. "Hitlerjugend'i* duymuşsundur elbet, değil mi?"

"Evet," dedi Pierrot. "Obersalzberg'e gelen trende birkaçıyla tanışmıştım."

"O zaman onlar hakkında biraz bilgin vardır," diye cevap verdi Hitler. "Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi ülkemizin ülkülerini ilerletmek için büyük adımlar atıyor. Almanya'yı dünyanın her yerinde muazzam konuma getirmek benim kaderim ve bunun zamanı gelecek, söz veriyorum. Davaya katılmak için hiçbir zaman çok erken değildir. Senin yaşında ve biraz

* Alm. Hitler Gençliği [Ç.N.]

daha büyük çocukların politikalarımızı destekleme ve geçmişte yapılan hataları düzeltme azmimize nasıl bağlandığını her gördüğümde etkileniyorum. Neden bahsettiğimi biliyorsun sanırım, değil mi?"

"Biraz," dedi Pierrot. "Babam da eskiden böyle şeylerden bahsederdi."

"İyi," dedi Führer. "Gençlerimizin partimize mümkün olduğunca erken katılmalarını teşvik ediyoruz. Deutches Jungvolk* yani Alman Gençliği'yle başlıyoruz. Aslında henüz biraz küçüksün ama senin için bir istisna yapacağım. Zamanla, büyüdüğünde, Hitlerjugend'in bir üyesi olacaksın. Kızlar için de ayrı bir bölüğümüz var: Bund Deutscher Madel** Gelecek liderlerimizin annesi olacak kadınların önemini asla göz ardı etmemelisin. Üniformanı giy Pieter. Nasıl olduğunu göreyim."

Pierrot gözlerini kırpıştırdı ve elindeki kıyafetlere baktı. "Şimdi mi Führer'im?"

"Evet, neden olmasın? Odana git ve üstünü değiştir. Giyinince buraya gel."

"Pierrot üst kata, yatak odasına çıktı ve ayakkabılarını, pantolonunu, gömleğini ve kazağını çıkarıp Hitler'in ona verdiği kıyafetleri giydi. Üstüne tam uydular. Ayakkabıları giydikten sonra topuklarını birbirine vurdu; kendi ayakkabılarından çok daha etkileyici bir ses çıkardılar. Duvardaki aynaya dönüp yansımasına baktığında içindeki en ufak kaygı bile yok oldu. Hayatında hiç bu kadar gururlu hissetmemişti. Tekrar Kurt

* 10-14 yaş arası erkeklerin alındığı Nazi Almanyası'ndaki bir gençlik örgütü. Hitler Gençliği hareketinin bir bölümüydü. [Ç.N.]

** Alman Kız Birliği, Hitler Gençliği'ne bağlı olan kızlara yönelik bir örgüt. [Ç.N.]

Kotler'i düşündü, böylesi bir otoriteye sahip olmanın ne kadar harika olduğunu fark etti. Elindekileri sürekli kaptıran biri olmaktansa istediği zaman, istediği kişiden, istediğini almanın ne kadar mükemmel olacağını düşündü.

Führer'in çalışma odasına döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Teşekkürler Führer'im," dedi.

"Hiç önemli değil," diye cevapladı Hitler. "Ama unutma, bu üniformayı giyen her erkek kurallara uymalı, vatanımız ve partimizin ilerlemesinden başka hiçbir şeyin peşinden koşmamalıdır. Bunun için buradayız, hepimiz. Almanya'yı yeniden güçlendirmek için. Ve bir şey daha var." Masasına gitti ve kâğıtları karıştırıp üstünde bir şeyler yazan bir kart buldu. Merkezinde tanıdık beyaz daire ve gamalı haç olan, duvardaki kırmızı Nazi bayrağını işaret ederek, "Şurada dur," dedi. "Şimdi bu kartı al ve yazanları yüksek sesle oku."

Pierrot ona söylenen yerde durdu ve sözcükleri yüksek sesle okumadan önce içinden okuyup endişeyle Führer'e baktı. İçinde daha önce hiç hissetmediği tuhaf bir his vardı. Hem yüksek sesle okumak istiyordu hem de ağzından bu kelimelerin çıkmasını istemiyordu.

Hitler sakince, "Pieter," dedi.

Pierrot boğazını temizledi ve dik durdu. "Führer'imizi temsil eden bu kanla boyanmış bayrağın huzurunda," diye başladı, "bütün gücümü ve varlığımı vatanımızın kurtarıcısı Adolf Hitler'e adayacağıma yemin ederim. Onun için canımı vermeye razıyım, Tanrı yardımcım olsun."

Führer gülümsedi, kartı geri aldı. Kartı alırken, Pierrot küçük ellerinin titrediğini fark etmemesini umdu.

"Aferin Pieter," dedi Hitler. "Şu andan itibaren bu üniformadan başka hiçbir şey giydiğini görmek istemiyorum, anladın mı? Gardırobunda üç takım daha bulacaksın."

Pierrot başını salladı, çalışma odasından çıkmadan önce son bir kez daha selam verdi ve koridorda ilerlerken üniformanın içinde kendini her zamankinden özgüvenli ve yetişkin hissetti. Artık Alman Gençliği'nin bir üyesiydi, kendi kendine bunu tekrarladı. Üstelik herhangi bir üye de değildi. Önemli bir üyeydi, Adolf Hitler'in şahsen üniforma verdiği kaç çocuk olabilirdi ki?

Babam benimle çok gurur duyardı, diye düşündü.

Köşeyi döndüğünde, çardakta durmuş konuşan Beatrix ile şoför Ernst'i gördü. Konuşmalarının sadece küçük bir kısmını yakalayabildi.

Ernst, "Henüz değil," diyordu. "Ama yakında. Eğer işler çığırından çıkarsa, söz veriyorum harekete geçeceğim."

"Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Beatrix.

"Evet," diye cevap verdi. "Konuştum..."

Çocuğu görür görmez konuşmayı bıraktı.

"Pieter," dedi.

"Bakın!" diye bağırdı Pierrot, kollarını açarak. "Bana bakın!"

Beatrix bir an için hiçbir şey söylemedi ama sonunda zar zor da olsa gülümsemeyi becerdi. "Harika görünüyorsun," dedi. "Gerçek bir vatansever. Gerçek bir Alman."

Pierrot gülümsedi ve Ernst'e döndü ama adam gülümsemiyordu.

"Ben de senin Fransız olduğunu düşünmüştüm," dedi Ernst. Kasketinin güneşliğine dokunarak Beatrix'e selam verdikten sonra ön kapıdan geçti ve gölgesi manzaranın beyaz ve yeşil renkleri arasında çözünürken, akşamüstünün aydınlığında kayboldu.

9

Bir Ayakkabıcı, Bir Asker ve Bir Kral

Pierrot sekiz yaşına geldiğinde Führer'le iyice yakınlaşmışlardı; Hitler onun okuduklarıyla ilgileniyor, kütüphanesindeki bütün kitaplara erişimine izin veriyor, kendisini etkileyen yazarları ve kitapları çocuğa da öneriyordu. Pierrot'ya on sekizinci yüzyılda Prusya kralı olan Büyük Frederick'in, Thomas Carlyle tarafından yazılmış biyografisini vermişti; kitap o kadar kocamandı ve o kadar küçük harflerle yazılmıştı ki Pierrot ilk bölümü bile bitirebileceğinden şüphe etmişti.

"Büyük bir savaşçıydı," diye açıkladı Hitler, işaret parmağıyla kitabın kapağına vurarak. "Dünya çapında bir öngörüye sahipti. Gerçek bir usta. Mükemmel yolculuk şudur: Hedeflerimize ulaşmak için savaşırız; dünyayı arındırır, temizleriz ve böylece onu yeniden güzelleştiririz."

Pierrot, Führer'in kendi kitabı *Kavgam*'ı bile okumuştu, Carlyle'ınkine göre anlaması daha kolaydı ama yine de kafa karıştırıcıydı. Babası Wilhelm orada çok acı çektiğinden, özellikle Büyük Savaş'la ilgili kısımlar ilgisini çekmişti. Bir gün Blondi'yi dağ evinin etrafındaki ormanda yürüyüşe

çıkardıklarında, Führer'e kendi askerlik günleriyle ilgili sorular sordu.

"Başlarda Batı Cephesi'nde karargâhtan siperlere mesaj taşıyan bir kuryeydim," dedi, "Fransa ve Belçika sınırlarındaki ordular arası mesajlar taşıyordum. Ama sonra Ypres muharebelerinde, Passchendaele ve Somme'da siperlerde savaştım. Savaşın sonlarına doğru bir hardal gazı saldırısında neredeyse kör olacaktım. Sonrasında, Alman halkının zorunlu teslim olmasından sonra nasıl küçük düşürüldüğünü göreceğime kör olsam daha iyiydi diye düşündüm bazen."

"Benim babam da Somme'da savaşmıştı," dedi Pierrot. "Annem, savaşta ölmemiş olsa da onu öldürenin her zaman savaş olduğunu söylerdi."

Führer önemsemez bir el hareketiyle bu yorumu savuşturdu. "Annen cahil biriymiş," dedi. "Herkes vatanının şanı için ölmekten gurur duymalı. Babanın anısı, Pierrot, asıl onu şereflendirmelisin."

"Ama eve döndüğünde," dedi Pierrot, "çok hastaydı. Ve çok kötü şeyler yaptı."

"Ne gibi?"

Pierrot babasının yaptıklarını hatırlamaktan hoşlanmıyordu ama en kötü anların bazılarını anlatmaya başladı, sessizce konuşuyor ve yere bakıyordu. Führer, yüzündeki ifade hiç değişmeden dinledi ve çocuk anlatmayı bitirdiğinde sanki hiçbirinin önemi yokmuş gibi sadece başını salladı. "Bize ait olan her şeyi geri alacağız," dedi. "Topraklarımızı, onurumuzu ve kaderimizi. Alman halkının çektiği zorluklar ve bizim nihai zaferimiz neslimizi diğerlerinden ayıran tarih olarak anılacak."

Pierrot başını salladı. Fransız kimliğini düşünmeyi bırakmıştı; sonunda boyu uzamaya başlamış, gelişen kollarıyla bacaklarına uygun iki yeni Alman Gençliği üniforması almıştı ve kendini artık bir Alman olarak görmeye başlamıştı. Ne de olsa, Führer'in de söylediği gibi, bir gün zaten bütün Avrupa Almanya'ya ait olacaktı ve ulusal kimliklerin bir anlamı kalmayacaktı. "Hepimiz bir olacağız," dedi. "Tek bir ortak bayrak altında birleşeceğiz." Ve üniformasının kolluğundaki gamalı haçı işaret etti. "Bu bayrağın."

Bu ziyaretinde Führer, Berlin'e dönmeden önce özel kütüphanesinden Pierrot'ya bir kitap daha verdi. Pierrot kitabın adını dikkatlice, yüksek sesle okudu. "*Yahudi Enternasyonali*," dedi, her heceyi özenle vurgulayarak. "*Dünyanın En Önemli Problemi*. Yazan Henry Ford."

"Bir Amerikalı, tabii ki," dedi Hitler. "Ama Yahudilerin doğasını, para tutkusunu, bir Yahudinin kişisel servetinin artmasından başka bir şey düşünmeyişini çok iyi anlamış. Bence Bay Ford, otomobil yapmayı bırakıp başkanlığa aday olmalı. Almanya'nın işbirliği yapabileceği biri o. *Benim* işbirliği yapabileceğim biri."

Pierrot kitabı aldığında, Anshel'in de bir Yahudi olduğunu ve Führer'in az önce belirttiği özelliklerin hiçbirini taşımadığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Şimdilik, kitabı yatağının yanındaki dolabın çekmecesine koydu ve ona her zaman evini hatırlatan *Emil ve Dedektifler*'e döndü.

Birkaç ay sonra, sonbahar ayazı Obersalzberg'in dağları ve tepelerinde hüküm sürmeye başladığında Ernst, bazı çok

önemli misafirlerin Berghof ziyaretine hazırlanan Frolayn Braun'u Salzburg'dan almak için şehre indi. Emma'ya misafirlerin en sevdiği yemeklerin listesi verildiğinde, kadın hayretle başını salladı.

"Aman hiç de seçici değillermiş, değil mi?" dedi, alay ederek.

"Birtakım standartlara alışkınlar," dedi Eva. Yapılması gereken ayarlamalar yüzünden panik olmuştu bile, parmaklarını şıklatarak etrafta dolanıyor ve herkese daha hızlı çalışmalarını söyleyip duruyordu. "Führer onlara... krallar gibi davranmamız gerektiğini söyledi."

"Krallara olan ilgimizin Kayzer İkinci Wilhelm'le bittiğini sanıyordum," diye mırıldandı Emma ve yapacağı yemekler için Berchtesgaden'ın etrafındaki çiftliklerden ısmarlaması gereken malzemelerin listesini çıkarmak için masaya oturdu.

O sabah iki ders arasında Pierrot, Katarina'ya, "Bugün okulda olduğuma çok memnunum," dedi. "Evde herkes çok meşgul. Herte ve Ange–"

Berghof'ta olanlar hakkında arkadaşından günlük raporlar alan Katarina "Ange kim?" diye sordu.

"Yeni hizmetçi," dedi Pierrot.

"Bir hizmetçi daha mı?" diye sordu kız, başını sallayarak. "Daha kaç tane hizmetçiye ihtiyacı var?"

Pierrot kaşlarını çattı. Katarina'yı çok seviyordu ama arada bir Führer hakkında böyle konuşmasını onaylamıyordu. "Birinin yerine geldi," dedi. "Frolayn Braun, Wilhelmina'yı gönderdi."

"Führer, Berghof'ta kimin peşinden koşacak artık?"

Pierrot, bu söylediğini duymazdan gelerek, "Sabah bütün ev birbirine girmişti," diye devam etti. Hitler'in yeğenini ve Emma'nın, Wilhelmina'nın Führer'e o talihsiz kızı hatırlattığına dair söylediği şeyleri Katarina'ya anlattığına pişman olmuştu. "Raflardaki her kitabın tozu alınıyordu, bütün avizeler çıkartılıp cilalanıyordu; her çarşaf yeni gibi görünene dek yıkanıyor, kurutuluyor ve ütüleniyordu."

"Ne kadar abartmışlar," dedi Katarina, "hem de böylesi salak insanlar için."

Führer misafirlerin geleceği günden önceki gece Berghof'a varmış ve evi baştan aşağı teftiş ettikten sonra çıkardıkları iş için herkesi tebrik edip Eva'nın içini rahatlatmıştı.

Ertesi sabah Beatrix, Alman Gençliği üniformasının Beyefendi'nin istediği kadar düzgün olup olmadığını kontrol etmek için Pierrot'yu odasına çağırdı.

Çocuğu baştan ayağa onaylayarak süzüp, "Mükemmel," dedi. "O kadar uzadın ki pantolon paçalarının yine kısa kalmış olmasından korktum."

Kapı tıklandı ve Ange başını içeri soktu. "Affedersiniz hanımefendi," dedi

Pierrot ona döndü ve parmaklarını sert bir hareketle şıklattı, daha önce Eva'nın böyle yaptığını görmüştü, sonra koridoru gösterdi. "Dışarı çık," dedi. "Halamla konuşuyorum."

Ange'in ağzı hayretle açıldı, bir an çocuğa bakakaldıktan sonra tekrar dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

"Onunla böyle konuşmana gerek yok, Pieter," dedi Beatrix, Pierrot'nun hareketine o da Ange kadar şaşırmıştı.

"Neden?" diye sordu Pierrot. Bu kadar otoriter davranmış olmasına kendi de şaşırmıştı ama kendini önemli hissetmesi hoşuna gitmişti. "Konuşuyorduk. Araya girdi."

"Ama yaptığın ayıp."

Pierrot, bu fikri ciddiye almadan başını iki yana salladı. "O sadece bir hizmetçi," dedi. "Bense bir Alman Gençliği üyesiyim. Üniformama bak, Beatrix hala! Diğer askerlere gösterdiği saygıyı bana da göstermeli."

Beatrix ayağa kalkıp pencereye yürüdü, dağların zirvelerine ve tepelerinden geçen bulutlara baktı. Ellerini pencerenin pervazına koydu ve öfkesine yenik düşmemek için kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Sonunda arkasını dönüp yeğenine bakarak, "Belki de artık Führer'le bu kadar çok vakit geçirmemelisin," dedi.

"O niye?"

"O çok meşgul bir adam."

"Bende büyük potansiyel gördüğünü söyleyen meşgul bir adam," dedi Pierrot gururla "Ayrıca, ilginç şeyler konuşuyoruz. O beni dinliyor."

"*Ben de* seni dinliyorum, Pieter," dedi Beatrix.

"Aynı şey değil."

"Neden?"

"Sen sadece bir kadınsın. Reich için, Alman Hükümdarlığı için gereklisin tabii ki, ama Almanya'nın idaresinin Führer ve benim gibi erkeklerin eline bırakılması en iyisi."

Beatrix elinde olmadan gülümsedi. "Bu kendi kendine karar verdiğin bir şey, değil mi?"

"Hayır," dedi Pierrot, başını tereddütle sallayarak. Bu keli-

meleri yüksek sesle söyleyince kendine de pek mantıklı gelmemişti. Sonuçta annesi de bir kadındı ve onun için neyin iyi olduğunu her zaman bilmişti. "Führer söyledi."

"Ve sen de şimdi erkek oldun, öyle mi?" diye sordu Beatrix. "Hem de daha sekiz yaşında."

"Birkaç hafta sonra dokuz olacağım," dedi Pierrot, ayağa fırlayıp boyunu sergileyerek. "Ve sen de söyledin, her gün biraz daha uzuyorum."

Beatrix oturdu ve Pierrot'yu da yanına oturmaya davet etmek için yorgana dokundu. "Führer'le nasıl şeyler konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Biraz karmaşık," diye cevap verdi Pierrot. "Tarih ve siyasetle ilgili şeyler ve Führer dedi ki, kadın beyni–"

"Bir dene bakalım. Anlamak için elimden geleni yapacağım."

"Bizim elimizden çalınan şeyler hakkında konuşuyoruz," dedi Pierrot.

"*Bizim* mi? *Biz* kimiz? Sen ve ben mi? Sen ve Führer mi?"

"Hepimiz. Alman halkı."

"Tabii ya. Artık Alman'sın. Unutmuşum."

"Babamın doğuştan kazandığı vatandaşlık hakkına sahibim," diye kendini savundu Pierrot.

"Ee, elimizden tam olarak ne çalınmış?"

"Toprağımız. Onurumuz. Yahudiler hepsini bizden çaldı. Dünyayı ele geçiriyorlar, anlıyor musun? Büyük Savaş'tan sonra–"

"Ama Pieter," dedi kadın. "Büyük Savaş'ı kaybettiğimizi unutmamalısın."

"Lütfen ben konuşurken sözümü kesme Beatrix hala," dedi Pierrot derin bir nefes alarak. "Bu saygısız olduğunu gösterir. Tabii ki, kaybettiğimizi unutmuyorum ama sen de sonrasında bizi küçük düşürmek için tasarlanmış yasaları zorla kabul ettiğimizi unutma. İtilaf Devletleri sadece zaferle yetinebilirdi, ama Alman halkına diz çöktürerek bizden intikam almak istediler. Vatanımız düşmanlara çabucak teslim olan korkaklarla dolu. Aynı hatayı bir daha yapmayacağız."

"Peki baban?" diye sordu Beatrix, doğrudan çocuğun gözlerinin içine bakıyordu. "O da mı korkaktı?"

"Daha beteriydi. Zayıflığının ruhunu yenmesine izin verdi. Ama ben onun gibi değilim. Ben güçlüyüm. Fischer adının onurunu geri kazanacağım." Duraksadı ve halasına baktı. "Ne oldu?" diye sordu. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Ama ağlıyorsun."

"Ah, bilmiyorum Pieter," dedi gözlerini kaçırarak. "Biraz yorgunum, o kadar. Misafirlerimizin gelişi için yaptığımız hazırlıklar biraz bunaltıcıydı. Ve bazen düşünüyorum da..." Duraksadı, sanki cümleyi bitirmekten neredeyse korkuyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni buraya getirerek çok büyük bir hata yaptığımı düşünüyorum. Doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Seni yakınımda tutarak koruyabileceğimi sandım. Ama gün geçtikçe..."

Kapı tekrar çalınınca Pierrot öfkeyle arkasını döndü ama bu sefer karşısında Frolayn Braun'u bulduğu için parmaklarını şıklatamadı. Beatrix olduğu gibi kalırken, Pierrot yataktan zıpladı ve ayağa kalkarak dikkat kesildi.

"Geldiler," dedi Frolayn Braun heyecanlı bir sesle.

"Onlara nasıl hitap edeceğim?" diye fısıldadı Pierrot, karşılama sırasında halasının yanındaki yerini alırken, sesi heyecan ve kaygı doluydu.

"Ekselansları," dedi halası. "İkisine de. Dük ve Düşes'e. Ama onlar konuşmadan önce sen hiçbir şey söylemeyeceksin."

Birkaç saniye sonra araba garaj yolunun başındaki köşeyi döndüğünde, neredeyse aynı anda Führer de Pierrot'nun arkasında belirdi; gözleri sert bir dikkatle ileri bakıyordu. Ernst arabayı yanaştırıp motoru durdurduktan sonra hızlıca arabadan indi ve arka kapıyı açtı. Takım elbisesi üstüne biraz dar geliyor gibi görünen ufak tefek bir adam, elinde şapkayla arabadan indi. Etrafına bakındı, yüzünde kafa karışıklığı ve karşılamadaki tantana eksikliğinden doğan hayal kınklığının karışımı bir ifade vardı.

"Genellikle bir nevi bandoyla karşılanmaya alışıyor insan," diye mırıldandı; herhangi biriyle değil, daha çok kendi kendine konuşuyordu. Sonra, özellikle bu anı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi kolunu gururla havaya kaldırarak çok iyi çalışılmış Nazi selamını verdi.

İngilizceden Almancaya hiç çaba harcamadan geçiş yaparken nazik bir sesle, "Hitler," dedi. "Sonunda sizinle tanışmak çok hoş."

"Ekselansları," diye cevap verdi Führer, gülümseyerek. "Almancanız mükemmel."

Şapkasının şeridiyle oynarken, "Evet, tabii," diye mırıldandı. "İnsanın ailesi, bilirsiniz işte..." Cümleyi nasıl bitireceğini bilemiyormuş gibi sesi kısıldı.

Arkasındaki arabadan çıkan kadın, "David, beni tanıştırmayacak mısın?" diye sordu; sanki cenazeye gidiyor gibi simsiyah giyinmişti. Konuşmanın dilini tekrar İngilizceye çevirirken keskin Amerikan aksanı hemen fark ediliyordu.

"Ah evet, tabii ki. Hitler, Ekselansları Windsor Düşesi."

Düşes, çok memnun olduğunu söylediğinde Führer de aynı şekilde karşılık verdi ve onun da Almancasına iltifat etti.

"Dük'ün Almancası kadar iyi değil tabii," dedi gülümseyerek. "Ama derdimi anlatıyorum."

Eva tanıştırılmak için bir adım öne çıktı, misafirlerin ellerini sıkarken hiç kıpırdamadan dimdik duruyordu; belli ki reverans yapılmaya layık görülmediği için kaygılıydı. İki çift bir süre oradan buradan sohbet ettiler; hava durumundan, Berghof'un manzarasından, dağa çıkma yolculuğundan bahsettiler. "Birkaç kez uçurumdan yuvarlanacağız sandım," dedi Dük. "İnsanın buralarda baş dönmesinden mustarip olmaması gerek, değil mi?"

"Ernst size zarar gelmesine asla izin vermezdi," diye cevapladı Führer, şoföre bakarak. "Bizim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyor."

"Efendim?" diye sordu Dük, bir sohbetin ortasında olduğunu o anda fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Ne dediniz?"

"Haydi, içeri girelim," diye cevap verdi Führer. "Yanılmıyorsam, bu saatte çay içmeyi tercih ediyorsunuz, değil mi?"

"Eğer varsa biraz da viski," dedi Dük. "Bu irtifa, insanı biraz bitkinleştiriyor, bilirsiniz. Wallis, geliyor musun?"

"Evet, David. Evin güzelliğine dalmışım. Muhteşem değil mi?"

"Burayı ablamla 1928 yılında bulduk," dedi Hitler. "Tatil için bir kere kalmıştık, o kadar sevdim ki yeteri kadar param olur olmaz satın aldım. Gelebildiğim her an buraya kaçıyorum."

"Bizim konumumuzdaki adamların kendilerine ait bir yerlerinin olması önemli," dedi Dük, gömleğinin manşetlerini çekerek. "Dünyanın bizi rahat bırakacağı bir yer."

Hitler tek kaşını kaldırarak, "Bizim konumumuzdaki adamların mı?" diye sordu.

"Önemli adamların," dedi Dük. "Benim de İngiltere'de buna benzer bir yerim vardı. Galler Prensi'yken. Fort Belvedere. Harika bir kaçamak yeriydi. O zamanlar olağanüstü partiler verirdik, değil mi Wallis? Kendimi oraya kilitleyip anahtarı fırlatıp atmayı denedim ama başbakan her zaman girmenin bir yolunu buldu."

Führer yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Belki de bu lütfunuzun karşılığını vermenin bir yolunu bulabiliriz," dedi. "Haydi, bir şeyler içelim."

Düşes, Pierrot'nun yanından geçerken, "Ah, ama bu küçük bey kim?" diye sordu. "Çok güzel giyinmemiş mi David? Küçük, mükemmel bir Nazi oyuncağı gibi. Ah, onu eve götürüp şöminenin üstüne koymak isterdim, nadir bir parça olurdu. Adın ne canım?"

Pierrot Führer'e baktı, Hitler başıyla onay verdi.

"Pieter, Ekselansları," dedi Pierrot.

"Kâhyamızın yeğeni," diye açıkladı Hitler. "Zavallı çocuk öksüz kalmıştı, ben de gelip burada yaşamasına izin verdim."

Wallis kocasına dönüp, "Gördün mü David?" dedi. "İşte benim için bu gerçekten kalpten gelen Hristiyan iyiliğidir.

İnsanların seninle ilgili anlamadıkları şey bu, Adolf. Size Adolf diyebilirim değil mi? Siz de bana Wallis deyin lütfen. Bütün bu üniformaların ve ordu laflarının altında gerçek bir centilmenin kalbi ve ruhu yatıyor. Ve sen Ernie," dedi, şoföre dönüp eldiverili parmağını ona doğru sallayarak, "umarım şimdi görüyorsundur–"

Beatrix hızlıca öne atılarak "Führer'im," dedi, Düşes'in sözünü keserken sesi şaşılacak kadar yüksekti. "Misafirlerimizin içkilerini hazırlamamı ister misiniz?"

Hitler, kadına hayretle baktı ama Düşes'in söylediklerinden aldığı keyifle sadece başını sallayarak Beatrix'i onayladı. "Tabii ki," dedi. "Ama içeride olacağız, sanırım. Burası serinlemeye başladı."

Dük içeri girerken, "Evet, viskiden bahsetmiştik, değil mi?" dedi. Ev sahipleri ve çalışanlar da onların peşlerinden eve girdiğinde Pierrot etrafına bakındı ve Ernst'i, yüzü daha önce hiç görmediği kadar solgun bir halde arabaya yaslanmış gördüğüne şaşırdı.

"Bembeyaz olmuşsun," dedi Pierrot, Dük'ün aksanını taklit ederek. "İrtifa, bilirsiniz. İnsanı biraz bitkinleştiriyor, değil mi Ernst?"

O akşamın daha geç saatlerinde Emma, Pierrot'ya bir tepsi tatlı verip Dük ile Führer'in çok derin bir sohbet içinde olduğu çalışma odasına götürmesini istedi.

İçeri girdiğinde Führer, "Ah Pieter," dedi ve iki koltuğun arasındaki sehpaya hafifçe vurdu. "Buraya bırakabilirsin."

"Başka bir şey getirmemi ister misiniz Führer'im? Ekselans-

ları?" diye sordu. Ama öyle gergindi ki, iki adama birbirlerinin unvanlarıyla hitap etti, ikisi de güldü.

"Böyle de olabilirdi, değil mi?" dedi Duke. "Buraya gelip Almanya'yı yönetseydim?"

"Ya da ben İngiltere'yi işgal etseydim," diye cevap verdi Führer.

Bu sözlerin üstüne Dük'ün yüzündeki gülümseme soldu ve parmağındaki alyansını endişeyle takıp çıkararak oynadı.

"Bu işleri hep çocuklara mı yaptırırsınız, Bay Hitler?" diye sordu. "Uşağınız yok mu?"

"Hayır," dedi Führer. "Olmalı mı?"

"Her centilmenin bir uşağı olmalı. Ya da en azından bir şeye ihtiyaç olması halinde, odanın köşesinde bekleyen bir emir eri."

Hitler bunu düşündü ve sanki adamın resmi nezaket kuralları anlayışını idrak edememiş gibi başını iki yana salladı. "Pieter," dedi ve köşeyi gösterdi. "Orada köşede dur. Dük'ün ziyareti boyunca onursal emir erim olabilirsin."

"Emredersiniz, Führer'im," dedi Pierrot gururla, kapının yanındaki boşluğa geçti ve elinden geldiğince sessiz nefes almaya çalıştı.

Dük sigarasını yakarken, "Bize oldukça iyi davrandınız," diye devam etti. "Gittiğimiz her yerde büyük misafirperverlikle karşılandık. Ne kadar keyif aldığımızı anlatamam." Öne eğildi. "Wallis haklı, bence de İngilizler sizi biraz daha tanısalar ziyadesiyle hoşgörülü biri olduğunuzu görürler. Bizimle çok ortak noktanız var, biliyor musunuz?"

"Öyle mi?"

"Evet, belirli bir amacı ve halklarımızın önemli kaderine duyduğumuz inancı paylaşıyoruz."

Führer hiçbir şey söylemedi ama öne eğilip misafirinin bardağına biraz daha içki koydu.

"Benim görüşüme göre," dedi Dük, "ülkelerimiz beraberliğimizden çok daha fazla fayda sağlayacaktır. Resmi bir ittifaktan bahsetmiyorum tabii ki, daha çok Fransızlarla aramızdaki *entente cordiale*, yani dostluk anlaşması gibi bir şey. Ama mevzu bahis anlaşmalar olduğunda insan pek de güven dolu olmamalı. Kimse yirmi yıl önceki deliliği tekrarlamak istemez. Bir anlaşmazlık yüzünden çok fazla masum, genç adam hayatını kaybetti. İki taraftan da."

"Evet," diye cevapladı Führer. "Ben de onlarla savaştım."

"Ben de."

"Öyle mi?"

"Eh, siperlerde değil tabii ki. O zamanlar tahtın varisiydim. Bir unvanım vardı. Hâlâ var."

"Ama doğduğunuz zamanki unvan değil," dedi Führer. "Gerçi bu değiştirilebilir, sanırım. Zaman içinde."

Dük, perdelerin arkasında casusların saklandığından endişe duyar gibi etrafına bakındı. Gözleri bir kere bile Pierrot'ya takılmadı; çocuk bir heykel olsa ancak bu kadar ilgi gösterirdi. "İngiliz Hükümeti buraya gelmemi istemedi, biliyor musunuz?" dedi. "Ve kardeşim Bertie de onlarla aynı fikirdeydi. Bir sürü yaygara koptu. Baldwin, Churchill, hepsi pençelerini çıkardı."

"Ama onları neden dinleyesiniz ki?" diye sordu Hitler. "Artık kral değilsiniz. Özgür bir adamsınız. Kendi seçimlerinizi yapabilirsiniz."

"Hiçbir zaman özgür olmayacağım," dedi Dük kederle. "Her neyse, bu daha çok kaynaklarımla ilgili bir sorun. İnsan öylece gidip bir iş bulamıyor."

"Neden olmasın ki?"

"Ne yapabilirim ki? Harrods'ın erkek bölümünde tezgâhtarlık mı? Tuhafiye dükkânı mı açayım? Şuradaki genç dostumuz gibi emir eri mi olayım?" Pierrot'yu gösterirken güldü.

"Hepsi onurlu meslekler," dedi Führer sessizce. "Ama muhtemelen eski bir kral olarak sizin mevkiinizin altındalar. Belki başka... ihtimaller olabilir." Dük, bunu tamamen duymazdan gelerek başını iki yana sallarken Führer gülümsedi. "Tahttan çekilme kararınızdan pişmanlık duyduğunuz oluyor mu?"

"Bir an bile duymadım," diye cevap verdi Dük, sesindeki yalancılığı Pierrot bile duydu. "Yapamazdım, anlıyor musunuz? Sevdiğim kadının yardımı ve desteği olmadan yapamazdım. Veda konuşmamda da söylediğim gibi. Ve onlar, Wallis'in kraliçe olmasına asla izin vermeyeceklerdi."

"Ve sizce, sizden kurtulmalarının tek sebebi bu mu?" diye sordu Führer.

"Sizce değil mi?"

"Bence sizden korktular," diye cevapladı Hitler. "Tıpkı benden korktukları gibi. Ülkelerimizin ne kadar yakın olması gerektiğini biliyordunuz. Neden olmasın, büyükanneniz Kraliçe Viktorya bizim son Kayzerimizin de büyükannesiydi. Ve büyükbabanız Prens Albert, Alman'dı. Ülkeniz, benimkine çok derinden bağlı; tıpkı benim ülkemin sizinkine bağlı olduğu

gibi. Birbirine çok yakın ekilmiş iki meşe ağacı gibi. Birini keserseniz diğeri de ıstırap duyar. Ve biri serpilir büyürse ikisi de büyür."

Dük, cevap vermeden önce biraz düşündü. "Bu söylediğinizde önemli bir şeyler olabilir," dedi.

"Doğuştan sahip olduğunuz hak elinizden alınmış," diye devam etti Führer, sesi öfkeyle yükselmişti. "Buna nasıl dayanıyorsunuz?"

"Her yiğidin harcı değil," dedi Dük. "Ama oldu, bitti artık."

"Ama geleceğin neler getireceğini kim bilebilir?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Almanya önümüzdeki yıllarda değişecek. Tekrar güçlendik. Dünyadaki yerimizi tekrar tanımlıyoruz. Belki İngiltere de değişecektir. Siz ileri görüşlü bir adamsınız, buna eminim. Kral ve Kraliçe unvanlarınızı geri alırsanız halkınıza daha yararlı olacağınızı düşünmüyor musunuz?"

Dük sanki söyleyeceklerinden vazgeçti ve kaşlarını çattı. Bir an sonra, "Olamaz," dedi. "Şansımı kaybettim."

"Her şey olabilir. Bana bakın; birleştirilmiş Alman halklarının lideriyim ve buraya sıfırdan, en dipten geldim. Benim babam ayakkabıcıydı."

"Benim babam kraldı."

"Benim babam askerdi," dedi Pierrot odanın köşesinden. Kelimeler ağzından öyle kontrolsüz çıkmıştı ki, iki adam da ona dönüp sanki varlığını unutmuş gibi baktı. Führer çocuğa müthiş bir öfkeyle bakmıştı, Pierrot midesinin burkulduğunu hisseti ve kusacağını sandı.

Bir süre sonra iki adam tekrar birbirlerine döndüğünde,

"Her şey mümkündür," diye sözüne devam etti Führer. "Eğer mümkün olsaydı, tekrar tahta çıkar mıydınız?"

Dük kaygıyla etrafına bakındı, tırnaklarını yedi ve hepsini teker teker inceleyip elini pantolonuna sildi. "Eh, tabii ki, insan bunu bir görev gibi görmeli," diye cevap verdi. "Ve ülkesi için en iyisini yapmalı. İnsan hizmet edebildiği her şekilde etmeli... etmeli..."

Umutla başını kaldırdı, iyi kalpli sahibi tarafından sevilmek isteyen bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Führer gülümsedi. "Birbirimizi anladığımızı düşünüyorum David," dedi. "Sana David dememde bir sakınca yok, değil mi?"

"Gördüğünüz gibi, kimse bana öyle hitap etmiyor. Wallis dışında. Bir de ailem. Gerçi bana artık pek hitap etmiyorlar. Bertie'ye günde dört beş kere telefon ediyorum ama aramalarıma cevap vermiyor."

Führer ellerini kaldırdı. "Beni affedin," dedi. "Formalitelere bağlı kalırız. Ekselansları." Başını salladı. "Ya da belki bir gün tekrar Majesteleri olursunuz."

Pierrot sanki birkaç saattir uyuyormuş gibi, yavaşça bir rüyadan uyandı. Yarı açık gözleri odanın karanlığını idrak etti ve nefes sesi duydu. Biri başının üstünde duruyor, uyurken ona bakıyordu. Gözlerini tamamen açtığında Führer'in, Adolf Hitler'in yüzünü gördü ve kalbi dehşetle yerinden çıkacak gibi oldu. Doğrulup selam vermeye çalıştı ama bunu yaparken yatağa itildiğini hissetti. Beyefendi'yi daha önce yüzünde böyle bir ifadeyle görmemişti. Dük'le konuşmalarını böldüğü andan bile daha korkunçtu.

"Baban bir askerdi, öyle mi?" diye tısladı Führer. "Benim babamdan daha mı üstündü? Dük'ün babasından? Öldüğü için benden daha cesur olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır Führer'im," dedi Pierrot nefesi kesilerek, kelimeler boğazına takılıyordu. Ağzı kupkuruydu ve kalbi, göğüs kafesinin içinde şiddetle atıyordu.

Führer öne eğildi, öyle ki bıyığının sert kılları neredeyse çocuğun üst dudağına değiyordu ve "Sana güvenebilirim Pieter, değil mi?" diye sordu. "Senin burada yaşamana izin vermiş olduğum için pişmanlık duymayacağım, değil mi?"

"Hayır, Führer'im. Asla, söz veriyorum."

"Duymasam iyi olur," diye tısladı. "Çünkü sadakatsizlik asla cezasız kalmaz."

Pierrot'nun yanağına iki kere dokunup odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Pierrot yorganını kaldırıp pijamalarına baktı. Ağlamak istedi; küçük bir çocuk olduğundan beri yapmadığı bir şey yapmıştı ve bunu kime nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Ama kendine bir söz verdi; bir daha asla Führer'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

10

Berghof'ta Mutlu Bir Noel

Savaş bir yıldan uzun süredir devam ediyordu ve Berghof'ta hayat oldukça değişmişti. Führer Obersalzberg'te daha az zaman geçiriyor, geldiği zamanlarda ise genellikle en yüksek rütbeli generalleriyle, gizli istihbarat servisi Gestapo'nun, kendisine doğrudan bağlı koruma timi Schutzstaffel'in ve silahlı kuvvetler Wehrmacht'ın liderleriyle çalışma odasına kapanıyordu. Hitler, hâlâ Pierrot'yla konuşmaya vakit ayırsa da bu birimleri yönetenler; Göring, Himmler, Goebbels ve Heydrich, onu tamamen görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Oğlan, onlarınki kadar yüce bir konuma sahip olacağı günlerin hayalini kuruyordu.

Pierrot, artık dağa geldiğinden beri kaldığı o küçük odada yatmıyordu. On bir yaşına bastığında, Hitler çocuğun Beatrix'in odasına geçeceğini bildirmişti. Bu karar Emma'nın başını iki yana sallayarak, çocuğun halasına karşı ne kadar da nankör olduğuna dair bir şeyler mırıldanmasına sebep olmuştu.

"Karar Führer'in," dedi Pierrot, konuşurken kadına bakmaya bile tenezzül etmeden. Boyu uzamıştı, artık kimse ona

"ufaklık" diyemezdi, ayrıca dağda gezerek yaptığı günlük egzersizler sayesinde de göğsü kaslanmaya başlamıştı. "Yoksa onun kararlarını mı sorguluyorsun? Öyle mi, Emma? Çünkü eğer öyleyse bunu onunla tartışabiliriz."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Beatrix, mutfağa girdiğinde ikisi arasındaki gerilimi fark etmişti.

"Emma, yatak odalarımızı değiştirmememiz gerektiğini düşünüyor," dedi Pierrot.

Emma arkasını dönerek, "Ben öyle bir şey söylemedim," diye homurdandı.

Kadın geri çekilirken Pierrot arkasından, "Yalancı," dedi. Arkasını döndüğünde halasının yüzündeki ifadeyi fark etti ve içinde birçok duygunun tuhaf bir şekilde birbirine karıştığını hissetti. Büyük odayı istiyordu tabii ki ama aynı zamanda o odayı hak ettiğinin kabul edilmesini de istiyordu. Sonuçta, Führer'in odasına daha yakındı. "Senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordu.

"Neden olsun ki?" dedi Beatrix, omuz silkerek. "Sadece uyumak için bir yer, o kadar. Önemli değil."

"Benim fikrim değildi, biliyorsun."

"Değil miydi? Ben öyle duymadım."

"Hayır! Ben sadece, keşke yatak odamdaki duvara büyük Avrupa haritalarından biri sığsaydı dedim, o kadar. Tıpkı seninki gibi. Düşmanlarımızı yendikçe ordumuzun kıtadaki ilerleyişini izleyebilmek için."

Beatrix güldü ama kahkahası insanların bir şeyi komik bulduğunda attığı kahkahalardan biri gibi gelmedi Pierrot'ya.

Yere bakarak, "İstersen tekrar değiştirebiliriz," dedi sessizce.

"Sorun değil," dedi Beatrix. "Taşındım bile. Her şeyi eski yerine koymak çok vakit kaybettirir."

"İyi," dedi Pierrot, tekrar başını kaldırıp gülümseyerek. "Hemfikir olacağını biliyordum. Emma'nın her konu hakkında bir fikri var, değil mi? Bana kalırsa hizmetkârlar çenelerini kapatıp işlerine bakmalı."

Bir akşamüstü Pierrot kütüphanede okuyacak bir şeyler arıyordu. Duvarlara dizilmiş kitapların sırtlarında parmaklarını gezdirirken Alman tarihini ve Avrupa kıtası tarihini anlatan iki kitap aldıktan sonra, tarih boyunca Yahudiler tarafından işlenen suçları anlatan bir kitapla karşılaştı. Bunların yanında Versay Anlaşması'nı vatana karşı işlenen bir suç, bir cezai adaletsizlik ilan eden bir tez vardı. Son on sekiz ayda üç kere okuduğu ve birçok paragrafını alıntılayacak kadar iyi bildiği *Kavgam*'ı pas geçti. Rafların birinin en sonunda sıkışmış bir cildi görünce gülümsedi, dört yıl önce Orleans'daki tren istasyonunda, Simone Durand eline bu kitabı tutuşturduğunda ne kadar küçük ve saftı. *Emil ve Dedektifler*. Bunun, bu kadar önemli eserlerle dolu bir kütüphaneye nasıl geldiğini merak etti. Kitabı alıp dizleri üstüne eğilmiş şömineyi temizleyen Herta'ya baktı. Kapağını açınca içinden bir zarf düştü, Pierrot eğilip zarfı aldı.

Hizmetçi başını kaldırıp, "Kimden gelmiş?" diye sordu.

"Eski bir arkadaşımdan," dedi Pierrot, Anshel'in tanıdık el yazısını görünce sesi hissettiği gerginliği ele veriyordu. "Sadece eski bir komşu, aslında," diye ekleyip kendini düzeltti. "Önemli biri değil."

Anshel'den gelen, Pierrot'nun saklamadan edemediği son mektup buydu. Şimdi tekrar açıp ilk satırlarına baktı. Hiçbir hitap, "Sevgili Pierrot" gibi bir şey yoktu; sadece bir köpek çizimi ve aceleyle yazılmış birkaç cümle:

> Sokaktan gürültüler geliyor ve annem artık gitme vaktinin geldiğini söylerken bu mektubu ayaküstü yazıyorum. Bazı eşyalarımızı topladı, en önemli şeylerimiz ve bavullarımız haftalardır kapıda duruyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama annem buranın artık bizim için güvenli olmadığını söylüyor. Merak etme Pierrot, Dartanyan'ı da yanımızda götürüyoruz! Sen nasılsın bu arada? Son iki mektubuma neden cevap vermedin? Paris'te her şey çok değişti. Keşke görebilseydin

Pierrot daha fazla okumadan mektubu öylece buruşturup şömineye attı, önceki geceden kalan küller Herta'nın yüzüne uçtu.

"Pieter!" dedi kız sinirle, ama Pierrot onu duymazdan geldi. Mektubu, sabahtan beri cayır cayır yanan mutfak şöminesinde yok etse daha mı iyi olurdu, diye düşündü. Sonuçta Führer mektubu bulursa ona kızabilirdi ve Pierrot, Hitler'in onayını alamamaktan daha büyük bir acı düşünemiyordu. Anshel'i bir zamanlar sevmişti tabii ki, ama o zamanlar daha çocuktu ve bir Yahudiyle arkadaş olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Aralarındaki iletişimi kesmek en iyisiydi. Şömineye eğilip mektubu tekrar aldı, bunu yaparken kitabı Herta'ya verdi.

"Bunu en iyi dileklerimle beraber Berchtesgaden'de bir ço-

cuğa verebilirsin," dedi emir verir gibi. "Ya da at gitsin. Hangisi daha kolayına geliyorsa."

Herta kitabın şömizine bakıp gülümseyerek, "Ah, Erich Kästner," dedi. "Küçükken bunu okuduğumu hatırlıyorum. Mükemmel değil mi?"

"Çocuklar için," dedi Pierrot omuz silkerek, onunla aynı fikirde olmak istemiyordu. "Şimdi işine dön," diye ekledi uzaklaşırken. "Führer gelmeden buranın tertemiz olmasını istiyorum."

Noel'den birkaç gün önce, Pierrot bir gece yarısı tuvalete gitmek için uyandı ve çıplak ayaklarıyla koridoru geçti. Dönerken, uyku sersemliğiyle yanlışlıkla eski odasına gitti ve hata yaptığını ancak kapının koluna uzandığında anladı. Tam geri dönecekken içeriden duyduğu sesler onu şaşırttı. Merakına yenik düşüp kulağını ahşap döşemeye dayayarak içeriyi dinledi.

Beatrix hala içeriden, "Ama korkuyorum," diyordu. "Senin için. Benim için. Hepimiz için."

"Korkacak bir şey yok," dedi ikinci bir ses, Pierrot sesin sahibinin şoför Ernst olduğunu hemen anlamıştı. "Her şey dikkatlice planlandı. Unutma; hayal edebileceğinden daha fazla insan var bizim tarafımızda."

"Ama burası gerçekten doğru yer mi? Berlin daha iyi olmaz mıydı?"

"Orada çok fazla güvenlik var, ayrıca burada kendini güvende hissediyor. Güven bana sevgilim, her şey yolunda gidecek. Ve tüm bunlar sona erip akıl galip geldiğinde kendimize

yeni bir yol çizeceğiz. Doğru olanı yapıyoruz. Buna inanıyorsun, değil mi?"

"İnandığımı biliyorsun," dedi Beatrix korkusuzca. "Pierrot'ya her baktığımda, yapılması gerekeni görüyorum. Daha şimdiden, buraya yaşamaya gelen o küçük çocuktan tamamen farklı biri. Sen de görüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki görüyorum. Onlardan birine dönüşüyor. Her geçen gün ona daha çok benziyor. Çalışanlara emirler vermeye başladı bile. Birkaç gün önce ona çıkıştım ve bana şikâyetlerimi ya Führer'e iletmemi ya da sessiz olmamı söyledi."

"Bu böyle devam ederse nasıl bir adam olacağını düşünmekten korkuyorum," dedi Beatrix. "Bir şey yapmalı. Sadece onun için değil, her yerdeki Pierrot'lar için. Führer durdurulmazsa bütün ülkeyi mahvedecek. Bütün Avrupa'yı. Alman halkının zihinlerini aydınlattığını söylüyor ama hayır, o dünyanın merkezindeki karanlığın ta kendisi."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Pierrot, halasıyla şoförün öpüşme sesini belirgin şekilde duyabiliyordu. Kapıyı açıp onların karşısına çıkmaya neredeyse hazırdı ama onun yerine kendi odasına döndü; gözleri açık, yatağına uzandı ve tavana bakarken ikisinin arasındaki konuşmayı kafasında tekrarlayarak ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Ertesi gün okulda, Berghof'ta olanları Katarina'ya anlatıp anlatamayacağını düşündü ve öğle teneffüsünde kızı bahçedeki büyük meşe ağaçlarının birinin altında kitap okurken buldu. Artık sınıfta beraber oturmuyorlardı; Katarina okuldaki en sessiz kız olan Gretchen Baffril'in yanına geçmek için izin iste-

mişti ama Pierrot'ya artık neden onunla oturmak istemediğini söylememişti.

"Kravatını takmamışsın," dedi Pierrot, kızın yere attığı kravatı eline aldı. Katarina bir yıl önce Alman Kız Birliği'ne katılmıştı ve üniforma giymeye mecbur bırakıldığı için sürekli söyleniyordu.

"Senin için o kadar önemliyse sen takabilirsin," dedi Katarina, kitabından başını kaldırmadan.

"Ama ben zaten kravatımı taktım," dedi Pierrot. "Bak."

Kız ona tahammül edercesine başını kaldırıp baktı. "Sanırım bunu takmazsam beni şikâyet edeceksin."

"Tabii ki etmeyeceğim," dedi Pierrot. "Neden öyle bir şey yapayım ki? Öğle teneffüsünden sonra, ders tekrar başladığında taktığın sürece sorun yok."

"Ne kadar adilsin Pieter," dedi kız, tatlı tatlı gülümseyerek. "Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu."

Pierrot da gülümsedi; ama kız gözlerini devirip kitabını okumaya dönünce neye uğradığını şaşırdı. Onu rahat bırakmayı düşündü ama sormak istediği bir soru vardı ve bu soruyu sormak için aklına ondan başka kimse gelmiyordu. Artık sınıfta pek arkadaşı yok gibiydi.

Sonunda kızın yanına oturup, "Beatrix halamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, tabii," dedi Katarina. "Kâğıt ve mürekkep almak için hep babamın dükkânına geliyor."

"Ernst'i tanıyor musun peki, Führer'in şoförünü?"

"Onunla hiç konuşmadım ama Berchtesgaden'de arabayla gezindiğini görmüştüm. Ne olmuş onlara?"

Pierrot burnundan kuvvetli bir nefes verip başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi.

"Nasıl hiçbir şey? Onların konusunu sen açtın."

O anda kıza, "Sence onlar iyi Almanlar mı?" diye sordu. "Hayır, bu mantıklı bir soru değil. Sanırım bu iyiliği nasıl tanımladığına göre değişir, değil mi?"

"Pek değişmez," dedi Katarina, kitap ayracını romanının ortasına koyup doğrudan Pierrot'ya baktı. "*İyi* sözcüğünü tanımlamanın çok fazla farklı biçimi olduğunu sanmıyorum. Ya iyisindir ya da değilsindir."

"Sanırım sormak istediğim, onların birer vatansever olup olmadığıydı."

"Nereden bilebilirim?" diye sordu Katarina, omuz silkerek. "Gerçi vatanseverliği tanımlamanın birçok yolu var. Örneğin senin bu konudaki fikirlerin benimkilerle zıt olabilir."

"Benim fikirlerim Führer'inkilerle aynı," dedi Pierrot.

"Tam da onu söylemek istemiştim," dedi Katarina ve bahçenin bir köşesinde seksek oynayan bir grup çocuğa bakarak gözlerini kaçırdı.

Uzun bir sessizlikten sonra Pierrot, "Neden benden eskisi kadar hoşlanmıyorsun?" diye sorunca, kız bu soruyu duyduğuna şaşırmış gibi bir ifadeyle ona baktı.

Katarina, "Senden hoşlanmadığımı nereden çıkarıyorsun Pieter?" diye sordu.

"Benimle eskisi gibi konuşmuyorsun. Aynca yerini değiştirip Gretchen Baffrill'in yanına geçtin ama bana nedenini hiç söylemedin."

"Gretchen tek başına oturuyordu," dedi Katarina, "Heinri-

ch Furst okuldan ayrıldıktan sonra yalnız kaldı. Ben de öyle tek başına oturmasını istemedim."

Pierrot gözlerini kaçırıp yutkundu, bu konuyu açtığına şimdiden pişman olmuştu.

"Heinrich'i hatırlıyorsun, değil mi Pieter?" diye devam etti Katarina. "Ne kadar iyi bir çocuktu. Çok arkadaş canlısıydı. Bize, babasının Führer hakkında söylediklerini anlattığında ne kadar şaşırdığımızı hatırlıyor musun? Kimseye söylemeyeceğimize nasıl söz verdiğimizi?"

Pierrot ayağa kalktı ve pantolonunu temizledi. "Dışarısı soğumaya başladı," dedi. "İçeri girsem iyi olacak."

"Babasının gecenin bir yarısı yatağından alındığını ve Berchtesgaden sokaklarında sürüklendikten sonra ondan kimsenin haber alamadığını ve artık paraları olmadığı için Heinrich'in annesi ve küçük kız kardeşiyle birlikte Leipzig'e teyzesinin yanına taşındığını hatırlıyorsun değil mi?"

Okulun kapısındaki zil çaldı ve Pierrot saatine baktı. "Kravatın," dedi yerdeki kumaşı göstererek. "Zamanı geldi. Takmalısın."

"Endişelenme takacağım," dedi Katarina, Pierrot uzaklaşırken. Arkasından, "Ne de olsa zavallı Gretchen'ın yarın yine tek başına oturmasını istemeyiz, değil mi? İster miyiz *Pierrot*?" diye bağırdı. Ama oğlan başını iki yana salladı ve Katarina onunla konuşmuyormuş gibi yaptı, her nasılsa tekrar içeri girdiğinde bu konuşmayı hafızasından tamamen silip zihninde bambaşka bir yere koymuştu; annesi ve Anshel'le ilgili anılarını sakladığı bir yere, artık nadiren ziyaret ettiği bir yere.

Noel arifesinden bir gün önce Führer ve Eva Berghof'a geldiklerinde, Pierrot dışarıda tüfekle uygun adım yürüyüş egzersizi yapıyordu. Yerleştikten sonra çocuk içeri çağırıldı. "Yarın Berchtesgaden'de bir parti olacak," diye açıkladı Eva. "Çocuklar için bir Noel partisi. Führer bize eşlik etmeni istiyor."

Pierrot'nun kalbi heyecanla çarptı. Daha önce Führer'le hiçbir yere gitmemişti, onu aziz liderlerinin yanında gördüklerinde kasaba halkının yüzündeki kıskançlığı hayal edebiliyordu. Neredeyse Hitler'in oğluymuş gibi olacaktı.

Temiz bir üniforma giydi ve Ange'a, kendi yansımasını görene kadar ayakkabılarını cilalamasını emretti. Kız ayakkabılarını getirdiğinde, göz ucuyla bile bakmadan yeteri kadar iyi olmadığını söyleyip tekrar parlatmaya gönderdi.

Ange, hizmetçilerin bulunduğu salona dönerken "Ve üçüncü kez söyletme," dedi,

O akşamüstü Hitler ve Eva'yla birlikte evin önündeki çakıl zemine ayak bastıklarında, hayatında hiç olmadığı kadar gurur doluydu. Üçü arabanın arka koltuğunda beraber oturdular ve dağdan aşağı inerlerken Pierrot, Ernst'i dikiz aynasından izleyip onun Führer'e karşı niyetlerini anlamaya çalıştı; ama şoför arkayı görmek için dikiz aynasına bakarken çocuğun varlığından habersiz gibi görünüyordu. *Beni sadece çocuk sanıyor*, diye düşündü Pierrot. *Hiçbir önemim olmadığını düşünüyor.*

Berchtesgaden'e vardıklannda halk sokaklara dökülmüş, gamalı haçlarını sallıyor, neşeyle tezahürat ediyordu. Soğuk havaya rağmen Hitler, onu görmeleri için Ernst'e arabanın üstünü açmasını söyledi. Yanlarından geçerken kalabalık kükreyerek takdirlerini sunuyordu. Führer hepsini sert bir ifadeyle

selamlarken Eva da gülümseyerek el sallıyordu. Ernst belediye sarayının önüne yanaştığında, belediye başkanı onları karşılamak için dışarı çıktı; Führer elini sıkarken adam dalkavukça eğiliyor, sonra selam veriyor, sonra tekrar eğiliyordu. Kafası o kadar karışmış görünüyordu ki, ancak Führer omzuna elini koyunca sakinleşti ve önlerinden çekilip içeri girmelerine izin verdi.

"İçeri gelmiyor musun Ernst?" diye sordu Pierrot, geride kalan şoförü fark edince.

"Hayır, benim arabanın başında kalmam gerek," dedi. "Ama sen gir. Ben burada çıkmanızı bekleyeceğim."

Pierrot başını salladı ve kalabalığın kalanı içeri girene kadar beklemeye karar verdi; bütün kasaba halkının gözleri onun üstündeyken Alman Gençliği üniformasıyla koltukların arasından geçip Führer'in yanındaki yerine oturma fikri hoşuna gitmişti; ama tam içeri girecekken araba anahtarlarının yerde, ayağının yanında olduğunu fark etti. Ernst izdiham sırasında düşürmüş olmalıydı.

Arabanın park halinde olduğu yola bakıp "Ernst," diye bağırdı. Salona bakıp hayal kırıklığıyla iç çekti ama hâlâ yerini bulmaya çalışan bir sürü insan vardı o yüzden, şoförü ceplerinde anahtarlarını ararken bulacağını umarak yola kadar inebilecek zamanı olduğuna karar verdi. Araba oradaydı ama Ernst'in görünürde olmayışı Pierrot'yu şaşırtmıştı.

Pierrot kaşlarını çatıp etrafına bakındı. Ernst arabanın yanında kalması gerektiğini söylememiş miydi? Geri dönerken ara sokaklarda onu aradı ve tam vazgeçip salona dönmek üzereyken şoförü ilerideki kapılardan birini çalarken gördü.

"Ernst!" diye bağırdı ama sesi yeteri kadar uzağa ulaşamadı ve Pierrot orada durmuş izlerken küçük, sıradan kulübenin kapısı açıldı, sonra Ernst içeride kayboldu. Sokak tekrar tenhalaşana kadar Pierrot geride durdu, sonra kulübenin penceresine gidip camdan içeri baktı.

Kitaplar ve plaklarla dolu salonda kimse yoktu ama salon kapısının ardında Ernst'i daha önce hiç görmediği bir adamla gördü. Çok derin bir sohbet halindeydiler ve Pierrot, adamın bir dolabı açıp içinden ilaç şişesine benzer bir şişeyle şırınga çıkarışını izledi. Şırıngayı şişenin kapağına sapladı, içine biraz sıvı çekip yanındaki masada duran pastaya enjekte ettikten sonra kollarını iki yana açtı, sanki *işte bu kadar kolay*, der gibi. Ernst başını sallayarak şişeyi ve şırıngayı alıp paltosunun iç cebine koyarken adam pastayı çöpe attı. Şoför ön kapıya doğru yöneldiğinde Pierrot hızlıca sokağın köşesine koştu ama söyleyeceklerini duymak için bekledi.

"İyi şanslar," dedi yabancı adam.

"Hepimize iyi şanslar," diye cevap verdi Ernst.

Pierrot salona geri dönerken, sadece yanından geçtiği arabanın anahtarlarını kontağa yerleştirmek için durdu, sonra ön sıradaki yerini alıp Führer'in konuşmasının son kısmını dinledi. Bir sonraki yılın, yani 1941'in Almanya için çok önemli bir yıl olacağını söylüyordu; zafer yaklaşırken dünya onların azmini görecekti. Noel bayramının neşeli havasına rağmen, cümlelerini izleyenleri azarlar gibi kükreyerek söylüyordu ve onlar da keyifle bağırarak cevap veriyor, Führer'in neredeyse taşkın sayılabilecek hevesiyle beraber göz açıp kapatana dek bir cinnet haline bürünüyorlardı. Gürültüyle birkaç kez kürsüye vurdu, Eva her

seferinde gözlerini yumup sıçradı. Führer daha çok vurdukça izleyenler daha çok tezahürat ediyor, sanki tek bir akılla birbirlerine bağlanmış, bir bütünün parçalarıymış gibi kollarını kaldırıp "*Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*"* diye bağırıyordu. Kalabalığın göbeğindeki Pierrot'nun; sesi herkesinki kadar gür, tutkusu herkesinki kadar derin, inancı herkesinki kadar kuvvetliydi.

Noel arifesi günü Eva ve Führer, Berghof çalışanları için küçük bir parti verip yıl boyu sundukları hizmetler için teşekkür ettiler. Hitler kişisel hediyeler vermese de, Pierrot'ya birkaç gün önce özel bir şey isteyip istemediğini sormuştu ama o, yetişkinlerin arasında çocuk gibi görünmemek için bunu reddetmişti.

Her biri baharatlı elma ve kızılcıkla doldurulmuş hindi, ördek, kaz; üç farklı çeşit patates; geleneksel lahana turşusu ve Führer için yaptığı değişik sebze yemeklerinden oluşan bir ziyafet hazırlayan Emma kendini aşmıştı. Herkes neşeyle beraber yemek yedi, Hitler herkesle teker teker ilgileniyor, hâlâ siyasetten bahsediyordu ama ne derse desin herkes başını sallayıp tamamen haklı olduğunu söylüyordu. Ayın, peynirden yapıldığını söylese herkes, *Tabii ki öyle Führer'im, hem de Limburger peynirinden*, derdi.

Pierrot, bu akşam her zamankinden gergin görünen halasını izledi ve dikkat çekecek kadar rahat görünen Ernst'ten gözünü ayırmadı.

"Bir içki iç, Ernst," dedi Führer yüksek sesle ve şoförün kadehine şarap koydu. "Bu gece hizmetine ihtiyacımız olmayacak. Noel zamanı! Keyfini çıkar!"

* Alm. Yaşasın Zafer! [E.N.]

"Teşekkürler, Führer'im," dedi Ernst ve kadehi aldı. Liderleri için kadeh kaldırdığında, Führer bu jesti ve çalışanların alkışını nazik bir baş hareketi ve nadir görülebilen bir gülümsemeyle kabul etti.

Masadaki tabaklar neredeyse tamamen boşalınca "Ah, tatlı!" diye bağırdı Emma. "Tatlıyı neredeyse unutuyordum!"

Pierrot, aşçının *stollen*'ı* mutfaktan taşıyışını izledi, masaya koyduğunda meyvenin, baharatların, badem ezmesinin kokusu odayı doldurdu. Emma tatlıya Berghof şekli vermek için elinden geleni yapmıştı, hatta kar gibi görünmesi için bol miktarda pudra şekeri bile serpmişti ama onun yetenekli bir heykeltıraş olduğunu söylemek fazla cömertçe olurdu. Beatrix tatlıya bakınca yüzü bembeyaz oldu ve başını Ernst'e çevirdi. Ancak genç adam, onun olduğu tarafa bakmamaya çok kararlı görünüyordu. Emma önlüğünün cebinden bir bıçak çıkarıp tatlıyı dilimlemeye başlarken Pierrot olan biteni kaygıyla izledi.

"Mükemmel görünüyor Emma," dedi Eva, keyfi yerindeydi.

"İlk dilim Führer'e," dedi Beatrix, sesi yükseldi ve biraz da titredi.

"Evet, tabii ki," dedi Ernst. "Bize, göründüğü kadar güzel olup olmadığını söylemelisiniz."

"Maalesef bir lokma daha yiyemeyeceğim," dedi Hitler, karnına vurarak. "Neredeyse patlayacağım."

"Ah, ama yemelisiniz, Führer'im!" diye bağırdı Ernst anında. Sonra herkesin hevesine şaşırdığını fark ederek hemen, "Üzgünüm," dedi. "Kendinizi ödüllendirmeniz gerektiğini

* Alın. İçinde badem, marzipan, krokan, kuru üzüm, portakal ve limon kabuğu gibi malzemeler bulunan, Almanların geleneksel Noel tatlısı. [E.N.]

söylemek istemiştim sadece. Bu yıl bizim için çok fazla şey yaptınız. Bir dilim, lütfen. Bayramı kutlamak için. Sonrasında hepimiz yiyebiliriz."

Emma cömert bir porsiyon kesip küçük bir çatalla birlikte Führer'e uzattı ve Hitler bir süre tereddütle tabağa baktıktan sonra gülerek kabul etti.

"Evet haklısın," dedi. "*Stollen* olmadan Noel olmaz." Çatalının kenarıyla keki kesti ve lokmayı ağzına götürdü.

"Bir dakika!" diye bağırdı Pierrot, öne atlayarak. "Durun!"

Çocuk, Führer'in yanına koşarken bütün kafalar hayretle dönerek onu takip etti.

"Ne oldu, Pieter?" diye sordu Führer. "İlk dilimi *sen* mi istiyorsun? Daha görgülü olduğunu sanıyordum."

"Tatlıyı bırakın," dedi Pierrot.

Birkaç dakika çıt çıkmadı. "Efendim?" dedi sonunda Führer, sesi buz gibiydi.

"Tatlıyı bırakın, Führer'im," diye tekrarladı Pierrot. "Yememeniz gerektiğini düşünüyorum."

Hitler çocuğa, tatlıya ve tekrar çocuğa bakarken hiç kimse tek kelime etmedi.

"Neden?" diye sordu Führer, o bile afallamıştı.

"Sanırım bir sorun olabilir," dedi Pierrot, sesi birkaç dakika önce halasının sesinin titrediği kadar şiddetle titriyordu. Belki şüphelerinde haklı değildi. Belki kendini aptal durumuna düşürüyordu ve Führer bu çıkışını asla affetmeyecekti.

Emma, "*Stollen*'ımda bir sorun mu var?" diye bağırınca sessizlik bozuldu. "Şunu bil ki genç adam, bu tatlıyı yirmi yıldan fazladır yaparım ve bugüne kadar tek bir şikâyet duymadım!"

"Pieter, yorulmuş olmalısın," dedi Beatrix ve öne atılıp ellerini çocuğun omuzlarına koyarak onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı. "Onu affedin, Führer'im. Noel heyecanı yüzünden. Çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Bırak beni!" diye bağırdı Pierrot, halasından uzaklaşırken. Kadın geriye doğru bir adım atıp korkuyla ellerini ağzına götürdü. "Sakın bana bir daha dokunma, duyuyor musun? Sen vatan hainisin!"

"Pieter," dedi Führer, "Ne diyorsun?"

Efendisinin sözünü keserek, "Bugün bana Noel için bir şey isteyip istemediğimi sormuştunuz," dedi.

"Sordum, evet. Ne olmuş?"

"Fikrimi değiştirdim. Bir şey *istiyorum*. Çok basit bir şey."

Führer odada etrafına bakınırken yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı, sanki birinin bütün olup biteni açıklamasını istiyor gibiydi. "Neymiş? Söyle bana."

"İlk dilimi Ernst'in yemesini istiyorum," dedi.

Kimse konuşmadı. Kimse hareket edemedi. Führer bu isteği düşünürken parmağının ucuyla tabağın kenarına vurdu ve sonra yavaşça, çok yavaşça başını kaldırıp şoförüne baktı.

Sessizce, "İlk dilimi Ernst'in yemesini istiyorsun demek," diye tekrarladı.

"Hayır, Führer'im," dedi şoför, ısrarla. Başını iki yana salladı, kelimeler ağzından çıkarken sesi titriyordu. "Yiyemem. Doğru olmaz. İlk dilimi yeme şerefi size ait. Siz bizim için..." Sesi, korkuyla azalmaya başladı. "Çok fazla... şey yaptınız... hepimiz için..."

"Ama Noel vakti," dedi Führer ona doğru yürüyerek, hem

Herta hem Ange yolundan çekilip geçmesine izin verdi. "Ve çocuklar Noel'de istedikleri şeyleri almalıdır, tabii uslu durmuşlarsa. Ve Pieter çok ama çok uslu durdu."

Doğrudan Ernst'in gözlerine bakarak tabağı kaldırdı. "Ye," dedi. "Hepsini ye. Tadının ne kadar güzel olduğunu söyle."

Ernst çatalı ağzına götürürken Führer bir adım geri çekildi, şoför birkaç dakika çataldaki lokmaya baktıktan sonra tabağı Hitler'e fırlatıp odadan koşarak kaçtı, tabak yerde kırılınca Eva çığlık attı.

"Ernst!" diye bağırdı Beatrix, ama peşine düşen muhafızlar hızlıydı, Pierrot adamı yere yatırmak için boğuşurlarken çıkardıkları sesleri duydu. Ernst ona dokunmamalarını, onu bırakmalarını söylerken Beatrix, Emma ve diğer çalışanlar olanları korku ve şaşkınlıkla izledi.

"Ne oldu?" diye sordu Eva, sersem gibi etrafına bakıyordu. "Neler oluyor? Neden yemedi?"

"Beni zehirlemeye çalıştı," dedi Führer, sesindeki üzüntü duyulabiliyordu. "Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı..."

Bunu söyledikten sonra koridoru geçip çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Birkaç dakika sonra kapıyı tekrar açıp Pierrot'ya seslendi.

O gece Pierrot'nun uykuya dalması çok uzun sürdü ve bunun sebebi Noel sabahının heyecanı değildi. Führer tarafından bir saatten uzun süre sorguya çekilmişti, Berghof'a geldiğinden beri gördüğü ve duyduğu her şeyi memnuniyetle açıklamıştı; Ernst'ten nasıl şüphelendiğini, halasının bu şekilde vatana ihanet etmesinin ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu...

Hitler, çocuğun anlattıklarının büyük kısmında sessiz kalmıştı; sadece arada bir Emma, Herta, Ange ya da muhafızlardan herhangi birinin plana dahil olup olmadığıyla ilgili birkaç soru sormuştu ama görünüşe göre onlar da Ernst ve Beatrix'in planlarından Führer gibi bihaberdi.

Gitmesine izin vermeden önce, "Peki sen Pieter?" diye sordu. "Şüphelerini bana neden daha önce anlatmadın?"

"Bu geceye kadar ne yaptıklarını anlamamıştım," diye cevapladı, olanlara karışıp Obersalzberg'den gönderilme ihtimalinin gerginliğiyle yüzü kızardı. "Ernst'in bahsettiği kişinin siz olduğunuzdan bile emin değildim. Son anda, tatlı yemeniz için ısrar edince fark ettim."

Führer bunu kabul etti ve onu yatağına gönderdi. Pierrot yatağında saatlerce uzanıp dönüp durduktan sonra, uyku bir şekilde onu teslim aldı. Hem annesinin hem babasının mutsuz halleri rüyasında onu ziyaret etti; Mösyö Abrahams'ın restoranındaki alt kattaki satranç tahtası, Charles Floquet Caddesi'nin etrafındaki sokaklar. Dartanyan ve Anshel'i ve arkadaşının ona gönderdiği hikâyeleri de gördü. Sonra rüyalar daha da karmaşıklaşırken bir anda uyandı ve yüzünden terler boşanırken yatağında doğruldu.

Bir eli göğsünde, akciğerlerine yeteri kadar hava almakta zorlanarak otururken çakıl taşlarının üstünde yürüyen postalların alçak sesini duydu. Yataktan fırladı, pencereye koştu ve perdeleri açıp Berghof'un arkasında uzanan bahçeye baktı. Askerler iki araba getirmişti; Ernst'in kullandığı ve bir tane daha. Karşılıklı park edilmişlerdi, ikisinin de açık farları çimenliğin ortasını spot ışığı gibi aydınlatıyordu. Genç adamın gömleği

yırtılmış ve çok kötü dövülmüştü; bir gözü tamamen kapanmış, alnındaki derin yarıktan yüzüne kan akıyordu. Karnında derin bir yara vardı. Elleri arkasından bağlanmıştı ve bacakları vücudunu taşımaya dayanamayıp kırılacak gibi görünse de dik durdu, erkek gibi.

Bir süre sonra Führer kalın paltosu ve şapkasıyla göründü, askerlerin sağ tarafında durup onlar tüfeklerini kaldırırken hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı.

Kurşunlar çınlayarak ateşlenirken Ernst, "Nazilere ölüm!" diye bağırdı ve şoförün bedeninin yere yığıldığını gören Pierrot dehşetle pencerenin pervazına tutundu. Sonra ölüm emrini yerine getiren askerlerden biri, uygun adım yanına gitti ve kılıfından tabancasını çıkarıp ölmüş adamın başına tek bir kurşun daha sıktı. Hitler bir kez daha başını salladı ve askerler Ernst'in bedenini ayaklarından sürükleyerek götürdüler.

Pierrot çığlık atmasına engel olmak için eliyle ağzını kapattı ve yere, duvarın dibine düştü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti; kusacak gibi hissetti.

İçinden bir ses, *Bunu sen yaptın*, dedi. *Onu sen öldürdün.*

Yüksek sesle kendine, "Ama o vatan haini," diye cevap verdi. "Vatana ihanet etti! Bizzat Führer'e ihanet etti!"

Olduğu yerde kalıp kendine hâkim olmaya çalıştı, pijamasının üstünü tamamen ıslatan teri hissetmiyordu bile. Ve sonunda tekrar ayağa kalkacak kadar güç buldu ve dışarı bakmaya cesaret etti.

Bakar bakmaz tekrar muhafızların postallarının çıkardığı çatırtıları ve bir de kontrolsüzce ağlayan bir kadın sesi duydu. Aşağı bakınca, Emma ile Herta'nın evden çıkıp Führer'in

yanında durduklarını, ona bir şeyler söylediklerini ve aşçının neredeyse yalvarır gibi diz çöktüğünü gören Pierrot ne olduğunu anlamayarak kaşlarını çattı. Ernst ölmüştü. Onun canının bağışlanması için yalvarmanın bir faydası yoktu.

Ve sonra onu gördü.

Halası Beatrix, Ernst'in birkaç dakika önce getirildiği yere getirildi.

Şoförün aksine onun elleri arkasından bağlanmamıştı ama yüzü genç adamınki kadar kötü biçimde dövülmüştü ve bluzu ortadan yırtılmıştı. Konuşmadı ama arkasını dönmeden önce kadınlara bir an minnetle baktı. Führer aşçıyla hizmetçiye sanki dünyadaki bütün güce sahipmiş gibi bağırdığında, Eva ortaya çıkıp ağlayan kadınları eve soktu.

Pierrot halasına baktı ve kadının da onun penceresine, doğrudan kendisine baktığını fark edince kanı dondu. Göz göze gelince çocuk yutkundu, ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemedi ama karar veremeden silahlar bir kez daha dağların sükûnetine hakaret eder gibi patladı ve kadının bedeni yere yığıldı. Pierrot öylece baktı, kıpırdayamadı. Ve sonra, bir kez daha sıkılan tek kurşun geceyi deldi.

Ama sen güvendesin, dedi kendi kendine. *O bir vatan hainiydi, tıpkı Ernst gibi. Hainler cezalandırılmalıdır.*

Kadının bedeni sürüklenirken Pierrot gözlerini kapadı, açtığında orada kimseyi görmemeyi bekliyordu; ama bahçenin ortasında bir adam vardı, tıpkı Beatrix'in birkaç dakika önce yaptığı gibi pencereye ve arkasındaki Pierrot'ya bakıyordu.

Çocuğun gözleri Adolf Hitler'inkilerle buluştuğunda,

Pierrot kıpırtısız durdu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Topuklarını birbirine vurdu, sağ kolunu havaya kaldırınca parmak uçları cama değdi ve artık onun bir parçası olan selamı verdi.

O sabah yataktan kalkan Pierrot'ydu, ama şimdi yatağa dönüp mışıl mışıl uykuya dalan çocuk artık Pieter'di.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1942 – 1945

11

Özel Bir Proje

İki adam nihayet vardığında, toplantı neredeyse bir saattir devam ediyordu. Pieter, yeni şoför Kempka'nın evin önüne yanaştıktan sonra hızla dışarı çıkıp arabadan inen subayları karşılayışını izledi.

Selam verirken hazırolda durup çıkarabildiği en yüksek sesle "Heil Hitler!" diye bağırınca, iki adamdan daha kısa ve iri olanı, Bay Bischoff şaşkınlıkla elini kalbine götürdü.

Şoföre dönüp, "Bu kadar bağırmak zorunda mı?" diye sordu ve çocuğa küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Kim ki bu zaten?"

"Benim adım Scharführer* Fischer," dedi Pieter, omzundaki apoletlere dokunarak siyah arka plan üstündeki iki şimşek işaretini gösterdi. "Kempka, çantaları içeri getir."

"Tabii efendim," dedi şoför, çocuğun söylediklerini hiç tereddüt etmeden uyguladı.

Diğer adamın nişanından yarbay rütbesinde olduğu anlaşılıyordu; sağ kolu alçıda olan yarbay bir adım öne çıkıp önce

* Alın. Nazi Almanyası'nda Manga komutanı, Astsubay çavuş rütbesine denk bir rütbe. [Ç.N.]

Pieter'in rütbesine, sonra da çocuğun gözlerine baktı; adamın tavrında en ufak bir sıcaklık veya cana yakınlık yoktu. Yüzünde Pieter'e tanıdık gelen bir şey vardı ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Onu daha önce Berghof'ta görmediğine emindi, ziyarete gelen yüksek rütbeli subayların kaydını özenle tutuyordu ama zihninin bir köşesinde onunla yollarının daha önce kesiştiğine emindi.

"Scharführer Fischer," dedi adam sessizce. "Hitlerjugend üyesi misin?"

"Evet, Obersturmbannführer."*

"Kaç yaşındasın?"

"On üç, Obersturmbannführer. Führer, kendisine ve vatana sunduğum üstün hizmetler dolayısıyla beni bu rütbeye diğerlerinden bir yıl önce getirdi."

"Anladım. Ama tabii her manga önderinin bir mangaya ihtiyacı vardır, değil mi?"

"Evet, Obersturmbannführer," diye cevapladı Pieter, doğrudan ileriye bakıyordu.

"Nerede o zaman?"

"Anlamadım, Obersturmbannführer?"

"Mangan nerede? Emrinde kaç tane Hitlerjugend üyesi var? Bir düzine mi? Yirmi mi? Elli mi?"

"Obersalzberg'te hiç Hitlerjugend üyesi bulunmuyor," diye yanıtladı Pieter.

"Hiç mi?"

"Hayır, Obersturmbannführer," dedi Pieter, utanarak. Unvanından gurur duysa da hiç eğitim görmemiş ve hiç Hit-

* Alın. Yarbay rütbesine denk gelen bir rütbe. [Ç.N.]

ler Gençliği'yle birlikte vakit geçirmemiş olması onun için bir utanç kaynağıydı; Hitler onu ara sıra terfi ettirip yeni rütbeler verse de bunların çoğunlukla onursal olduğu çok açıktı.

Adam, Bay Bischoff'a dönüp gülerek, "Mangası olmayan bir manga önderi," dedi. "Hiç böyle bir şey duymamıştım."

Pieter yüzünün kızardığını hissetti ve onları karşılamaya hiç çıkmamış olmayı diledi. Beni kıskanıyorlar, o kadar, dedi kendi kendine. Gerçek güç sahibi olduğunda onlara yaptıklarının bedelini ödetecekti.

"Karl! Ralf!" diye bağırdı Führer, evden çıkıp iki adamla tokalaşmak için merdivenlerden indi. Alışılmadık derecede keyfi yerindeydi. "Sonunda! Neden geç kaldınız?"

"Özür dilerim, Führer'im," dedi Kempka, selam verirken topuklarını sertçe birbirine çarptı. "Münih Salzburg treni rötar yaptı."

"O zaman neden sen özür diliyorsun?" diye sordu Hitler; yeni şoförüyle, öncekiyle kurmuş olduğuna benzer dostane bir ilişki kurmaktan hoşlanmıyordu. Bundan bahsettiği bir akşamüstü Eva'nın da belirttiği gibi, yine de hakkını yememek gerekirdi; en azından Kempka, onu öldürmeye çalışmamıştı. "Treni sen geciktirmedin, değil mi? İçeri gelin beyler. Heinrich içeride. Birkaç dakika sonra yanınıza geleceğim. Pieter size çalışma odasını gösterecektir."

İki subay çocuğun peşinden koridorda ilerledi, Pieter çalışma odasının kapısını açtığında Himmler içeride bekliyordu. SS Ordusunun en yüksek rütbesine sahip Reichführer, bu iki adamla tokalaşırken zorla gülümsedi. Bischoff'a karşı cana

yakın davransa da yanındaki arkadaşına karşı tavrı biraz düşmancaydı.

Pieter adamları yalnız bırakıp odadan çıktıktan sonra evde gezinirken, Führer'i pencerelerden birinin önünde durmuş bir mektup okurken gördü.

Yanına gidip, "Führer'im," dedi.

"Ne oldu, Pieter? Meşgulüm," diye cevap verdi Hitler, mektubu cebine koyup çocuğa bakarak.

"Size layık olduğumu ve kendimi kanıtladığımı umuyorum, Führer'im," dedi Pieter, esas duruşta durarak.

"Evet, tabii ki. Neden soruyorsun?"

"Obersturmbannführer'in söylediği bir şey dolayısıyla. Rütbemin olduğunu ama sorumluluğumun olmadığını belirtti."

"Birçok sorumluluğun var, Pieter. Burada, Obersalzberg'teki yaşamın bir parçasısın. Bir de çalışmaların var, tabii ki."

"Ben, mücadelemizde size daha çok yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm."

"Nasıl yardımcı olacaksın?"

"Savaşabilirim. Güçlüyüm, sağlıklıyım, ben–"

"Küçüksün," diye araya girdi Führer, yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Pieter, daha on üç yaşındasın. Ordu çocuklara göre bir yer değil."

Pieter bastırıldığını hissederek yüzü kızardı. "Ben çocuk değilim, Führer'im," dedi. "Babam vatanımız için savaştı, ben de savaşmak istiyorum. Benimle gurur duymanız ve lekelenen aile ismimize kaybettiği onuru geri kazandırmak için."

Führer bunu düşünürken burnundan kuvvetlice nefes ver-

di. "Senin burada kalmana neden müsaade ettiğimi biliyor musun?" diye sordu en sonunda.

Pieter başını iki yana salladı. "Anlayamadım, Führer'im?" diye sordu.

"Adını bile anmak istemediğim hain halan, bana gelip Berghof'ta yaşayıp yaşayamayacağını sorduğunda öncelerde bu fikre kuşkuyla yaklaşmıştım. Daha önce hiç çocuklarla yaşamamıştım. Bildiğin gibi, benim çocuğum yok. Etrafta koşuşturan, ayak altında dolaşan bir çocuk isteyip istemediğimden emin değildim. Ama her zaman yufka yürekli olmuşumdur, o yüzden razı oldum ve sen de sakin, gayretli bir tavır sergileyerek beni hiç pişman etmedin. Halanın yaptıkları açığa çıktıktan sonra senin buradan gönderilmen gerektiğini, hatta onunla aynı sonu paylaşman gerektiğini söyleyenler oldu."

Pieter'in gözleri kocaman açıldı. Birisi, Beatrix ve Ernst'in ihaneti yüzünden onun vurulması gerektiğini mi söylemişti? Kim olabilirdi? Askerlerden biri olabilir miydi? Herta veya Ange mı? Emma mı? Pieter'in Berghof'taki otoritesinden nefret ediyorlardı. Bu yüzden onun ölmesini mi istiyorlardı?

"Ama ben hayır dedim," diye devam etti Führer, yanından geçen Blondi'yi parmaklarını şıklatarak çağırdı ve köpek gelip Hitler'in eline sokuldu. "Pieter benim arkadaşım, dedim; Pieter benim iyiliğimi düşünür ve beni asla hayal kırıklığına uğratmaz, dedim. Geldiği yere rağmen. O rezil ailesine rağmen. Her şeye rağmen. Büyüyüp adam olana kadar seni burada tutacağımı söyledim. Ama henüz bir adam değilsin, küçük Pieter."

Bu sıfatı duyunca Pieter'in yüzü bembeyaz oldu ve onunla birlikte içinde büyüyen hüsranı hissetti.

"Büyüdüğünde, belki senin için bir şeyler yapabiliriz. Ama tabii ki o zaman savaş çoktan bitmiş olacak. Önümüzdeki yıl bitmeden zafer bizim olacak, bu artık apaçık ortada. Bu sırada sen çalışmalarına devam etmelisin, en önemlisi bu. Ve birkaç yıl içinde sana Reich Meclisi'nde önemli bir pozisyon bulabiliriz. Bundan eminim."

Pieter başını salladı, hayal kırıklığına uğramış olsa da Führer'i sorgulamayacak ya da fikrini değiştirmek için onu ikna etmeye çalışmayacak kadar akıllıydı.

Öfkeden gözünün karardığını birden çok sefer görmüştü; sevecenlikten öfkeye ne kadar hızlı geçiş yapabildiğini biliyordu. Topuklarını birbirine vurup geleneksel selamını verdi ve tekrar dışarı, Kempka'nın arabaya yaslanmış sigara içtiği bahçeye çıktı.

"Dik dur!" diye bağırdı. "Kambur durma."

Şoför hemen dik durdu.

Ve kambur durmayı bıraktı.

Pieter mutfakta tek başına kurabiye kutularını ve dolapları açarak yiyecek bir şeyler aradı. Bugünlerde sürekli açtı, ne kadar yerse yesin doymuyor gibiydi ve Herta bunun gençler için normal olduğunu söylemişti. Ayaklı pasta tepsisinin kapağını kaldırıp taze bir çikolatalı sünger kekin onu beklediğini görünce gülümsedi ve tam dalmak üzereyken Emma kapıdan içeri girdi.

"Eğer o keke parmağının ucuyla bile dokunursan Pieter Fischer, sen daha farkına bile varmadan, elimdeki tahta kaşıkla seni dizime yatırırım."

Pieter arkasını dönüp ona yüzünde soğuk bir ifadeyle baktı; bir gün içinde yeteri kadar hakarete uğramıştı. "Senin bu küçük tehditlerin için artık biraz fazla büyüdüğümü düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, düşünmüyorum," dedi kadın ve çocuğu itip kekin üstünü çan şeklindeki cam kapakla kapadı. "Benim mutfağımdayken, benim kurallarıma uyacaksın. Kendini ne kadar önemli sanırsan san, umurumda değil. Açsan, buzdolabında dünden kalma tavuk var. Kendine sandviç yapabilirsin."

Buzdolabını açıp baktı. Gerçekten de raflardan birinde, bir kâse iç harç ve bir kavanoz taze mayonezle birlikte bir tabak tavuk duruyordu.

"Harika," dedi, keyifle ellerini çırparak. "Leziz görünüyor. Bana bir sandviç yapabilirsin. Sonra da tatlı bir şeyler yerim."

Masaya oturdu. Emma ona elleri belinde öylece baktı. "Ben senin hizmetçin değilim," dedi. "Sandviç istiyorsan, kendin yapabilirsin. Elin kolun var, değil mi?"

"Aşçı olan sensin," dedi usulca. "Ve ben de karnı acıkmış bir Scharführer'im. Bana sandviç yapacaksın." Emma kıpırdamadı ama Pieter onun cevap vermekte tereddüt ettiğini görebiliyordu. Tek yapması gereken biraz ısrar etmekti. "Şimdi!" diye bağırdı, masaya yumruğunu indirerek. Aşçı yerinden sıçradı ve bir yandan fısıltı halinde söylenip bir yandan buzdolabından malzemeleri çıkardıktan sonra ekmek kutusunu açtı ve iki kalın dilim ekmek kesti. Sandviçi hazırlayıp çocuğun önüne koyduğunda Pieter başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Teşekkürler Emma," dedi sakince. "Çok leziz görünüyor."

Kadın uzun süre gözünü ondan ayırmadı. "Aileden geliyor olmalı," dedi. "Halan Beatrix de tavuklu sandviçe bayılırdı. Tabii, kendi sandviçini hazırlamasını da bilirdi."

Pieter sinirle dişlerini sıktı ve içinden bir öfke yükseldiğini hissetti. Benim Beatrix diye bir halam yok, dedi kendi kendine. Beatrix diye birinin yeğeni bambaşka bir çocuktu. Pierrot adında bir çocuk.

"Bu arada," dedi kadın, önlüğünün cebine elini sokarak. "Bu sana geldi."

Pieter'e bir zarf uzattı, çocuk tanıdık el yazısına göz ucuyla bakıp, mektubu açmadan aşçıya geri verdi.

"Yak gitsin," dedi. "Bunun gibi başka mektuplar gelirse, onları da yak."

"Paris'teki arkadaşından gelmiş, değil mi?" diye sordu kadın ve mektubu kaldırıp ışığa tuttu, sanki zarfın arkasını görüp yazanlan okuyabilecekmiş gibi.

"Yak dedim!" dedi Pieter öfkeyle. "Benim Paris'te arkadaşım *yok*. Olsa da, bana ısrarla mektup yazıp orada hayatın ne kadar kötüleştiğini anlatan bu Yahudi onlardan biri olamaz. Almanlar Paris'i ele geçirdiği için memnun olmalı. Hâlâ orada yaşamasına izin verildiği için de şanslı."

"Buraya geldiğin ilk günleri hatırlıyorum," dedi Emma sakince. "Orada, şu taburede oturur bana arkadaşın küçük Anshel'i anlatırdın ve onun senin köpeğine nasıl baktığından, sadece ikinizin anlayabildiği bir işaret diliniz olduğundan bahsederdin. O tilkiydi, sen de köpek–"

Pieter cümlesini bitirmesine izin vermedi, yerinden zıpladı, zarfı kadının elinden o kadar sert çekti ki aşçı kaydı ve yere

düştü. Canının o denli yanmış olması imkânsız olsa da çığlık attı.

"Derdin ne senin?" diye tısladı Pieter. "Neden bana sürekli saygısızlık ediyorsun? Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı kadın, sesi karmaşık duygularla doluydu. "Hayır, bilmiyorum. Ama bir zamanlar kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Pieter yumruklarını sıktığını hissetti ama başka bir şey söyleyemeden Führer mutfağın kapısını açtı ve içeri baktı.

"Pieter!" dedi. "Benimle gelir misin? Yardımına ihtiyacım var."

Başını eğip Emma'ya baktı ama yerde yatıyor olması onu hiç ilgilendirmemişe benziyordu. Pieter mektubu ateşe attı ve yerdeki aşçıya baktı.

"Bana bu mektupların gelmesini istemiyorum artık, anladın mı? Eğer gelirse, at gitsin. Bana bir mektup daha getirirsen pişman olursun." Masada duran yenmemiş sandviçi aldı ve çöp kutusuna yürüyüp attı. "Daha sonra tazesini yaparsın," dedi. "İstediğimde sana haber veririm."

"Gördüğün gibi Pieter," dedi Hitler, çocuk odaya girdiğinde, "Obersturmbannführer yaralı. Sokakta caninin biri ona saldırmış."

"Kolumu kırdı," dedi adam sakince, sanki hiç önemi yokmuş gibi. "Ben de onun boynunu kırdım."

Odanın ortasında duran masadaki fotoğrafların ve sayfalarca şemanın içine gömülmüş Himmler ile Bay Bischoff başlarını kaldırıp güldüler.

"Her neyse, şimdilik yazı yazamıyor; bu yüzden, onun yerine not alacak birine ihtiyacı var. Otur, sessiz ol ve söylediklerimizi yaz. Lafımızı kesme."

"Emredersiniz, Führer'im," dedi Pieter ve beş yıl önce Windsor Dükü aynı odaya geldiğinde söz verilmeden konuşup sonrasında ne kadar korktuğunu hatırladı.

Pieter Führer'in çalışma masasına oturmakta tereddüt etti ama dört adam toplantı masasının etrafına toplandıkları için başka çaresi yoktu. Oturdu ve avuçlarını masanın ahşabına dayadı, odada etrafına bakınıp iki yanında asılı duran Nazi bayrağı ve Almanya bayrağının önünde muazzam bir kuvvete sahip olduğunu hissetti. Burada oturup herkese hükmettiğini hayal etmek çok da zor değildi.

"Pieter, dikkatini veriyor musun?" dedi Hitler öfkeyle, arkasını dönüp ona baktığında çocuk dik oturdu, not defterini önüne çekti, masadan bir dolmakalem aldı ve söylenenleri yazmaya başladı.

"Şimdi burada, tabii ki önerilen konum var," dedi Bay Bischoff bir dizi çizimi göstererek. "Bildiğiniz gibi, Führer'im, buradaki on altı bina aslında bizim kullanımımıza açılmıştı ama gönderilen mahkûmların sayısına yetmiyor."

"An itibariyle sayıları ne kadar?" diye sordu Führer.

"On binden fazla," diye cevap verdi Himmler. "Çoğunlukla Lehler."

"Ve burası," diye sözüne devam etti Bay Bischoff, kampın etrafındaki geniş alanı işaret ederek, "benim 'ilgi bölgesi' dediğim alan. Yaklaşık kırk kilometrekarelik bu alan, ihtiyaçlarımızı mükemmel bir biçimde karşılayacaktır."

Hitler haritada parmağını gezdirerek, "Ve burası şu anda tamamen boş mu?" diye sordu.

"Hayır, Führer'im," diye cevapladı Bay Bischoff, başını iki yana sallayarak. "Toprak sahipleri ve çiftçilerle dolu. Topraklarını satın almayı göz önünde bulundurmamız gerektiğini düşündüm."

Obersturmbannführer umursamaz bir şekilde omuz silkerek, "El konulabilir," dedi. "Topraklar Reich Hükümdarlığı'nın kullanımı için değerlendirilecek. İkamet edenler bunu anlamak zorunda."

"Ama–"

"Lütfen devam edin, Bay Bischoff," dedi Führer. "Ralf haklı. Topraklara el konulacak."

"Tabii," diye cevap verdi adam ama Pieter onun kel kafasından gözle görülür biçimde terlediğini fark etmişti. "Burada da ikinci kamp için tasarladığım planlar var."

"Ne kadar büyük olacak?"

"Yüz yetmiş iki hektar civarında."

"O kadar büyük mü?" dedi Führer, etkilendiği belli oluyordu.

"Orada bizzat bulundum Führer'im," dedi Himmler, yüzünde gururlu bir ifadeyle. "Bir ucundan diğerine bakınca ihtiyaçlarımızı karşılayacağına ikna oldum."

"Benim iyi, sadık dostum Heinrich," dedi Hitler gülümseyerek; planlara bakarken bir an elini adamın omzuna koydu. Himmler'in bu iltifattan aldığı keyif yüzünden okunuyordu.

"Üç yüz bina sığacak şekilde tasarladım," diye devam etti Bay Bischoff. "Avrupa'da, bu sınıftaki kampların en büyüğü

olacak. Çok muntazam bir modele dayandırdığımı görebilirsiniz, bu muhafızların işini kolaylaştıracaktır–"

"Tabii, tabii," dedi Führer. "Ama üç yüz binada kaç mahkûm kalabilecek? Bana yeterince fazlaymış gibi gelmedi."

"Fakat Führer'im," dedi Bay Bischoff, kollarını iki yana açarak, "küçük binalar değil bunlar. Her biri altı yüz ila yedi yüz kişiyi barındırabilir."

Hitler adama baktı, sonra gözlerini kapatıp hesaplamaya çalıştı. "Yani bu demek oluyor ki..."

"İki yüz bin," dedi Pieter, arkalarındaki çalışma masasından; bir kez daha elinde olmadan, kendini tutamadan konuşmuştu ama bu sefer Führer ona öfkeyle değil, keyifle baktı.

Subaylara dönüp hayretle başını salladı.

"Bu doğru mu?" diye sordu.

"Evet, Führer'im," dedi Himmler. "Yaklaşık olarak."

"Olağanüstü. Ralf, iki yüz bin mahkûmun üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Obersturmbannführer hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı. "Bundan büyük bir onur duyarım," dedi.

"Kampı dokuz kısma bölmeyi öneriyorum," dedi Bay Bischoff. "Burada, planlarımda birbirinden ayrılmış alanları görebilirsiniz. Örneğin şurada kadınlar koğuşu var. Burada erkekler. Her birinin etrafı tel örgülerle sarılmış olacak–"

"*Elektrikli* tel örgü," diye ekledi Himmler.

"Evet, Reichsführer, tabii ki. Elektrikli tel örgü. Mahkûmların koğuşlarından kaçması imkânsız. Ama bu imkânsız durum gerçekleşirse bile, kampın çevresi ikinci bir elektrikli telle sarılmış olacak. Yani herhangi bir kaçma teşebbüsü intihar ola-

caktır. Ve tabii ki, her yerde nöbetçi kuleleri olacak. Buralara, kaçmaya kalkışanları vurmaya hazır askerler yerleştirilebilir."

"Peki burası?" diye sordu Führer, haritanın üst kısmında bir yeri işaret ederek. "Burası nedir? *Sauna* yazıyor."

"Burada buhar odaları inşa etmeyi öneriyorum," dedi Bay Bischoff. "Mahkûmlann kıyafetlerini dezenfekte etmek için. Kampa geldiklerinde bitlenmiş ve kim bilir hangi mikropları taşıyor olacaklardır. Cesur Alman askerlerimizin sağlığını düşünmeliyiz."

"Anladım," dedi Hitler, gözleri karmaşık tasarımda özellikle aradığı bir şey varmış gibi geziniyordu.

"Her biri banyo odası gibi görünecek şekilde tasarlandı," dedi Himmler. "Ama tavandan su akmayacak."

Pieter not defterinden başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Affedersiniz Reichsführer," dedi.

Hitler iç çekerek arkasını döndü ve "Ne oldu Pieter?" diye sordu.

"Özür dilerim, sanırım yanlış duydum," dedi Pieter. "Duşlardan su akmayacağını söylediğinizi sandım."

Dört adam hiçbir şey söylemeden bir süre çocuğa baktılar.

"Lafımızı kesme lütfen, Pieter," dedi Führer sessizce arkasını dönerken.

"Özür dilerim, Führer'im. Obersturmbannführer'in notlarında bir hata yapmak istememiştim."

"Hata yapmadın. Şimdi, Ralf, ne diyordun... kapasite konusunda?

"Başlarda, günde bin beş yüz. On iki ay içinde bu sayıyı iki katına çıkarabiliriz."

"Çok iyi. Önemli olan mahkûmlarımızın devridaimi konusunda istikrarlı davranmamız. Savaşı kazandığımızda, bize kalacak dünyanın amaçlarımıza uygun, saf bir dünya olacağından emin olmalıyız. Çok nadide bir iş çıkarmışsın, Karl."

Mimar rahatlamış görünüyordu, başını eğdi. "Teşekkür ederim, Führer'im."

"Sorulacak tek bir soru kaldı; inşaata ne zaman başlıyoruz?"

"Sizin emrinizle beraber, Führer'im, bu hafta çalışmalara başlayabiliriz," dedi Himmler. "Ve eğer Ralf, düşündüğümüz kadar iyiyse kamp ekim ayında kullanıma hazır olur."

"O konuda endişe duymana gerek yok, Heinrich," dedi Obersturmbannführer keskin bir gülümsemeyle. "Kamp o zamana kadar hazır olmazsa ceza olarak beni oraya kapatabilirsiniz."

Pieter, elinin yazı yazmaktan yorulduğunu hissetti ama Obersturmbannführer'in sesindeki bir şey zihninde bir anıyı tetikledi ve başını kaldırıp kamp komutanına baktı. Onu daha önce nerede gördüğünü şimdi hatırlamıştı. Altı yıl önceydi, Mannheim tren garında, Münih trenine bakmak için geliş-gidişleri gösteren tabloya doğru koşarken. Çarpıştığı, toprak grisi üniformalı adamdı, yerde yatarken postalıyla parmaklarını ezen adam. Karısı ve çocukları ortaya çıkıp onu çağırmasalar elini kıracak olan adam.

"Her şey çok iyi görünüyor," diye cevapladı Führer, gülümseyip ellerini ovuşturarak. "Harika bir girişim bu, beyler; belki de Alman halkının teşebbüs ettiği en büyük girişim. Heinrich, emir verildi. Kampın inşaatına hemen başlayabilirsiniz. Ralf, hemen oraya döneceksin ve denetlemeleri bizzat yapacaksın."

"Emredersiniz, Führer'im."

Obersturmbannführer selamını verip Pieter'in yanına yürüdü, başında durup çocuğa baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Pieter.

"Notlar," diye cevapladı Obersturmbannführer.

Pieter, dört adamın söylediği hemen hemen her şeyi karalamaya çalıştığı not defterini uzattı ona. Obersturmbannführer şöyle bir inceledikten sonra arkasını döndü ve herkese veda edip odadan ayrıldı.

"Sen de çıkabilirsin, Pieter," dedi Führer. "İstersen dışarı çıkıp oyna."

"Odama gidip çalışacağım Führer'im," diye cevapladı Pieter, onunla böyle konuşmasına içten içe öfkeleniyordu. Bir dakika önce dünyanın en önemli masasında yer sahibi olan bir müttefik olarak Führer'in özel projesiyle ilgili notlar alırken, bir dakika sonra çocuk muamelesi görüyordu. Genç olabilirim, dedi kendi kendine kararlılıkla, ama en azından ben bile suyu olmayan bir banyo odası inşa etmenin saçma olduğunu biliyorum.

12

Eva'nın Partisi

Katarina, on beşinci yaş gününden hemen sonra babasının Berchtesgaden'deki kırtasiye dükkânında çalışmaya başlamıştı. 1944 yılıydı ve Pieter onu görmek için dağdan inerken, bir kereye mahsus çok gurur duyduğu Hitler Gençliği üniformasını değil de diz boyundaki deri şortunu, kahverengi ayakkabılarını, beyaz gömleğini giymiş ve koyu renk bir kravat takmıştı.

Neredeyse bir saat dükkânın dışında dolanıp içeri girmek için cesaret toplamaya çalışmıştı. Onu her gün okulda görse de tabii ki bu farklıydı; bugün ona soracağı özel bir soru vardı. Ancak konuyu açma fikri, içini kaygıyla dolduruyordu. Ders arasında koridorda sormayı düşünse de araya her zaman sınıf arkadaşlarının girme ihtimali vardı; o yüzden en iyi yolun bu olduğuna karar vermişti.

Dükkâna girdiğinde, Katarina'nın bir rafa deri kapaklı defterler yerleştirdiğini gördü ve kız arkasını dönünce, her zamanki arzu ve sıkıntı karışımı o duygunun karın boşluğunu ağrıttığını hissetti. Kızın ondan hoşlanmasını neredeyse buna muhtaçmış gibi istiyordu ama Katarina onu görüp de yüzün-

deki gülümseme silinince ve hiçbir şey söylemeden işine dönünce bunu asla başaramayacağından korktu.

"İyi akşamlar, Katarina," dedi.

"Merhaba Pieter," diye cevap verdi kız, arkasını dönmeden.

"Ne kadar güzel bir gün," dedi Pieter. "Yılın bu zamanlarında Berchtesgaden ne kadar güzel oluyor, değil mi? Tabii sen bütün yıl boyunca güzelsin." Donakaldı ve başını iki yana salladı, boynundan yanaklarına tırmanan kızarıklığı hissedebiliyordu. "Yani kasaba yıl boyunca güzel demek istedim. Çok güzel bir yer. Ne zaman Berchtesgaden'e gelsem bu şeyin... bu şeyin karşısında büyüleniyorum...

"Güzelliği karşısında mı?" dedi Katarina ve son defteri de rafa yerleştirip mesafeli bir tavırla Pieter'e döndü.

"Evet," dedi Pieter, neşesi kaçmıştı. Bu konuşmaya çok çalışmıştı ve daha şimdiden çok ters gidiyordu.

"İstediğin bir şey mi vardı, Pieter?" diye sordu kız.

"Evet, dolmakalem ucu ve mürekkep rica ediyorum."

"Hangisinden?" diye sordu Katarina, tezgâhın arkasına doğru yürüyüp cam dolaplardan birini açtı.

"En iyisinden. Bizzat Führer tarafından kullanılacak, Adolf Hitler tarafından!"

"Tabii," dedi Katarina, gösterebileceği en az heyecanı göstererek. "Führer'le birlikte Berghof'ta yaşıyorsun. Bundan daha sık bahsetmelisin ki insanlar unutmasın."

Pieter kaşlarını çattı. Bundan zaten yeteri kadar sık bahsettiğini düşünürken Katarina'nın böyle bir şey söylemesi onu şaşırtmıştı. Hatta bazen, bu konudan bu kadar çok bahsetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Her neyse, kalitesini sormuyordum," diye devam etti. "Çeşidini soruyordum. İnce mi, normal mi, geniş mi? Ya da daha zevk sahibi kişilerin tercih ettiği gibi yumuşak ince uçlu mu? Ya da Falcon mı? Sutab mı? Cors mu? Ya da–"

"Normal olsun," dedi Pieter, böyle aptal hissettirilmekten hoşlanmıyordu, bunun en güvenli seçenek olduğunu düşündü.

Kız tahta bir kutuyu açıp Pieter'e baktı. "Kaç tane?"

"Yarım düzine."

Katarina başını salladı ve uçları saymaya başladığı sırada Pieter rahat görünmeye çalışarak tezgâha yaslandı.

"Ellerini cama koymasan olur mu?" diye sordu kız. "Birkaç dakika önce parlatmıştım."

"Tabii ki, özür dilerim," dedi Pieter ve dik durdu. "Gerçi benim ellerim her zaman temizdir. Ne de olsa Hitlerjugend'in çok önemli bir üyesiyim. Biz temizliğimize özen göstermekle övünürüz."

"Bir dakika," dedi Katarina, yaptığı işi bırakıp yepyeni bir şey öğrenmiş de aydınlanmış gibi Pieter'e baktı. "Sen Hitler Gençliği'ne mi üyesin? Gerçekten mi?"

"Eh, evet," diye cevapladı Pieter, afallamıştı. "Her gün okula üniformamla geliyorum ya."

"Ah Pieter," dedi kız, başını sallayıp iç çekerek.

"Ama Hitlerjugend üyesi olduğumu biliyorsun!" dedi, yılgınlıkla.

"Pieter," dedi Katarina, önündeki cam dolabın içindeki tepsiler dolusu kalemleri ve mürekkep şişelerini göstererek kollarını iki yana açtı, "mürekkep de istemiştin, değil mi?"

"Mürekkep mi?"

"Evet, mürekkep de alacağını söylemiştin."

"Ah, evet, tabii," dedi Pieter. "Altı şişe, lütfen."

"Ne renk?"

"Dört siyah, iki kırmızı."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve üç koli mal taşıyan bir adam içeri girip etrafına bakındı. Katarina imza atıp kutuları alırken adama, sınıf arkadaşından çok daha fazla cana yakın davrandı.

"Biraz daha kalem?" dedi Pieter, tekrar yalnız kalınca sohbet açmakta zorlanıyordu. Kızlarla konuşma işi, sandığından çok daha karmaşıktı.

"Bir de kâğıt. Ve başka şeyler de var."

"Sana yardım edebilecek kimse yok mu?" diye sordu Pieter, kız kolileri taşıyıp dükkânın bir köşesinde düzenli bir şekilde üst üste koyarken.

"Eskiden vardı," diye cevap verdi kız sakince, doğrudan Pieter'in gözlerinin içine bakıyordu. "Bir zamanlar burada Ruth adında çok hoş bir hanım çalışıyordu. Neredeyse yirmi yıl çalıştı hatta. Benim ikinci annem gibiydi. Ama artık burada değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu Pieter, köşeye sıkıştırıldığını hissediyordu. "Neden? Ne oldu ona?"

"Kim bilir?" dedi Katarina. "Alındı. Onunla beraber kocası ve üç çocuğu da. Ve oğlunun karısıyla onların iki çocuğu da... O zamandan beri onlardan hiç haber alamadık. O, yumuşak ince uçlu dolmakalemleri tercih ederdi. Zevkli ve bilgili bir kadındı. Bazı kişilerin aksine."

Pieter pencereden dışarı baktı; böylesi bir saygısızlıktan duyduğu rahatsızlıkla Katarina'ya karşı duyduğu acı verici arzu birbirine giriyordu. Okulda önünde oturan çocuk Franz,

yakın zamanda Gretchen Baffrill'le arkadaş olmuştu ve bütün okul, ikisinin geçen hafta öğle teneffüsünde öpüştüğü dedikodusuyla kaynıyordu. Ve bir diğer çocuk, Martin Rensing, Leyna Halle'i birkaç hafta önce ablasının düğününe davet etmiş, ikisinin o gece el ele tutuşup dans ettiği bir fotoğraf sınıfta elden ele gezmişti. Katarina onun için işleri bu kadar zorlaştırırken, onlar böyle bir şeyi nasıl başarmışlardı? Hatta Pieter şu an bile pencereden dışarı bakınca, tanımadığı bir erkek ve kızın etrafta gezinirken bir şeylere gülüştüğünü görmüştü. Genç adam çömelip maymun taklidi yapınca kız kahkahalarla güldü. Birbirlerinin varlığından hoşnut görünüyorlardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemedi.

"Yahudilerdi, sanırım," dedi Pieter, Katarina'ya dönüp bu kelimeleri hayal kırıklığı içinde tükürür gibi söyleyerek. "Bu Ruth denen mahlûk ve ailesi. Yahudilerdi, değil mi?"

"Evet," dedi Katarina. Öne eğilince, Pieter kızın bluzunun en üst düğmesinin neredeyse açılmış olduğunu fark etti, bu manzarayı sonsuza kadar izleyebileceğini düşünürken etrafındaki dünya sabit ve sessizdi, iyi kalpli bir esintinin kumaşı biraz daha açmasını umdu.

"Berghof'u görmek ister miydin?" diye sordu bir süre sonra, kızın kabalığını görmezden gelmeye çalışarak gözlerini bluzundan çekti.

Katarina, Pieter'e hayretle baktı. "Ne?" diye sordu.

"Bu hafta sonu bir parti var. Führer'in yakın arkadaşı Frolayn Braun'un doğum günü partisi. Birçok önemli insan orada olacak. Belki sıkıcı hayatına bir ara verip böyle büyük bir olayın heyecanını yaşamak istersin?"

Katarina tek kaşını kaldırıp biraz güldü. "Sanmıyorum," dedi.

"Tabii ki baban da gelebilir, sorun buysa," diye ekledi. "Öyle daha münasip olacaksa."

"Hayır," dedi Katarina, başını iki yana sallayarak. "İstemiyorum, sadece bu. Ama davetin için teşekkür ederim."

"Baban nereye gelebilirmiş?" diye sordu Bay Holzman. Arkadaki odadan çıkarken ellerini bir havluya siliyor ve İtalya haritası şeklinde bir leke bırakıyordu. Pieter'i tanıyınca durakladı; Berchtesgaden'de onu tanımayan sadece birkaç kişi vardı. Bay Holzman dik durup göğsünü gerdi ve "İyi akşamlar," dedi.

Pieter topuklarını birbirine vurup her zamanki selamını verirken "Heil Hitler," diye kükredi.

Katarina eli kalbinde, şaşkınlıkla zıpladı. Bay Holzmann da aynı selamı vermeye çalıştı ama çocuğunki kadar profesyonel değildi.

"Kalem uçların ve mürekkeplerin burada," dedi Katarina, Pieter'in verdiği parayı sayarken paketini ona uzattı. "Güle güle."

Kızının yanına gelen Bay Holzmann, "Baban nereye gelebilirmiş?" diye tekrarladı.

"Oberscharführer Fischer," dedi Katarina iç çekerek, "beni, aslında bizi, cumartesi günü Berghof'ta bir partiye davet etti. Bir doğum günü partisine."

"Führer'in doğum günü partisi mi?" diye sordu babası, gözleri hayretle açıldı.

"Hayır," dedi Pieter. "Arkadaşının. Frolayn Braun'un."

"Bundan onur duyanz!" diye bağırdı Bay Holzmann.

"*Sen* duyarsın, tabii," diye cevap verdi Katarina. "Artık kendine ait bir aklın yok ne de olsa, değil mi?"

"Katarina!" dedi adam kaşlannı çatarak ve sonra Pieter'e döndü. "Kızımı affedin Oberscharführer. Düşünmeden konuşuyor."

"En azından ben hâlâ düşünebiliyorum," dedi Katarina. "Senin aksine. En son ne zaman o adamın ağzından çıkmayan bir fikrin oldu, o–"

"*Katarina*!" diye kükredi adam, yüzü kızarmıştı. "Ya saygı göstererek konuşacaksın ya da odana gideceksin. Özür dilerim Oberscharführer, kızım zor bir yaşta."

"Onunla aynı yaştayız," diye mırıldandı kız. Pieter, Katarina'nın titrediğini fark edince çok şaşırdı.

"Davetinize gelmekten memnun oluruz," dedi Bay Holzmann, minnetle başını sallayarak.

"Baba, gidemeyiz. Dükkânımızı düşün. Müşterilerimizi. Bu konularda nasıl hissettiğimi–"

"Dükkânı düşünme sen," dedi babası sesini yükselterek. "Müşterileri de. Başka bir şeyi de. Katarina, Oberscharführer'in bize ne kadar büyük bir onur bahşettiğini görmüyor musun?" Pieter'e baktı. "Saat kaçta gelelim?"

"Dörtten sonra, istediğiniz zaman," dedi oğlan, babasının da gelecek olması onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Katarina'nın yalnız gelmesini tercih ederdi.

"Orada olacağız. Ve buyurun, lütfen paranızı geri alın. Aldıklannız Führer'e benim hediyem olsun."

"Teşekkür ederim," dedi Pieter, gülümseyerek. "Görüşmek üzere, o zaman. Sabırsızlıkla bekliyorum. Hoşça kal, Katarina."

Dışarı çıkınca, bu konuşmanın bitmiş olmasının rahatlığıyla derin bir nefes aldı ve Bay Holzmann'ın verdiği parayı cebine koydu; sonuçta kırtasiye malzemelerini bedavaya aldığını kimse bilmek zorunda değildi.

Parti günü geldiğinde Berghof, İmparatorluğun en önemli üyeleriyle dolmuştu; çoğunun niyeti Eva'yla kutlama yapmaktan ziyade Führer'in gözüne görünmemek gibi görünüyordu. Hitler, sabah saatlerinin büyük bölümünü Reichsführer Himmler ve Propaganda Bakanı Joseph Goebbels'le birlikte çalışma odasına kapanarak geçirmişti. Pieter, dışarıdan duyulan bağrışmalardan Führer'in keyfinin yerinde olmadığını anlayabiliyordu. Savaşın iyi gitmediğini gazetelerden okumuştu. İtalya taraf değiştirmişti. Nazi Donanması'nın en önemli savaş gemilerinden olan, cep zırhlısı *Scharnhorst* Norveç'in kuzeyindeki North Cape'te batırılmıştı. Ve son birkaç haftadır İngilizler sürekli Berlin'i bombalıyordu. Parti başlarken, subaylar öfkeli Führer'in karşısında kendilerini savunmak yerine, dışarıda sosyalleşmekten memnun görünüyorlardı.

Himmler, küçük, yuvarlak gözlüğünün arkasından misafirleri izliyor, yemeğini fare gibi ufak ufak kemiriyordu. Herkesi izledi, özellikle de Führer'le konuşanları, sanki her sohbetin kendisiyle ilgili olduğuna emin gibi görünüyordu. Goebbels siyah gözlüğüyle verandadaki şezlonga oturmuş, başını güneşe çevirmişti. Pieter'e göre üstüne deri yapıştırılmış bir iskelet gibi görünüyordu. Daha önce, savaş sonrası Berlin için yaptığı tasarımları göstermek için birkaç kez Berghof'a gelmiş olan Bay Speer, şu anda burada bulunmaktansa dünyanın herhangi

bir yerinde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Hava çok gergindi, Pieter Hitler'e her baktığında kendini kaybetmenin eşiğinde, titreyen bir adam görüyordu.

Bütün bu süre boyunca gözünü, dağı boydan boya geçen yoldan ayırmadan Katarina'nın gelmesini umdu ama saat dört olmuştu ve hâlâ ses yoktu. Temiz üniforma giymişti, ayrıca Kempka'nın odasından çaldığı tıraş losyonunun Katarina'yı etkileyeceğini umuyordu.

Eva, gruplar halinde duran misafirlerin arasında endişeyle dolanıyor; tebrikleri ve hediyeleri kabul ederken, harçlığından güç bela artırdığı paralarla kendisine Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ* kitabını alan Pieter'i her zamanki gibi görmezden geliyordu. "Ne kadar düşüncelisin," dedikten sonra, kitabı masanın bir köşesine bıraktı. Ve Pieter, Herta'nın kitabı alıp okunmamış olarak kütüphanenin raflarından birine yerleştireceğini hayal etti.

Dağdan aşağı inen yolu gözlemek ve partiyi izlemek dışında Pieter'in dikkatini en çok çeken şey, elinde bir sinekamerayla gezerek aleti misafirlere doğrultup birkaç kelime söylemelerini isteyen kızdı. Misafirler, her ne kadar birbirleriyle muhabbet ediyor olsalar da, kız geldiğinde filme alınmak istemiyor gibi utanıyor, arkalarını dönüyor ya da yüzlerini elleriyle kapatıyorlardı. Kız, arada bir evi ya da dağı da filme alıyordu. Pieter'in merakını uyandırmıştı. Bir noktada Goebbels ve Himmler'in sohbetinin tam ortasına daldı ve ikisi de anında konuşmayı kesip hiçbir şey söylemeden kıza baktılar, sonra kız yanlarından uzaklaştı. Tek başına durmuş dağın aşağısına bakan Pieter'i görünce ona katılmak için yanına geldi.

"Atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki," dedi Pieter. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Şaka yapıyordum," diye cevap verdi kız. "Kostümün çok şık."

"Bu bir kostüm değil," dedi Pieter, sinirle. "Üniforma."

"Dalga geçiyorum sadece," dedi kız. "Adın ne?"

"Pieter," dedi. "Senin?"

"Leni."

Pieter kamerayı göstererek, "Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Film çekiyorum."

"Kimin için?"

"Kim izlemek isterse onun için."

"Onlardan biriyle evlisin sanırım?" diye sordu Pieter, başıyla subayları işaret ederek.

"Ah, hayır," dedi Leni. "Kendilerinden başka kimseyle ilgilenmiyor ki onlar."

Pieter kaşlarını çattı. "Eh, kocan nerede o zaman?" diye sordu.

"Kocam yok. Neden, evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Tabii ki, hayır."

"Zaten benim için biraz fazla gençsin. Kaç yaşındasın, on dört mü?"

"On beş," dedi sinirle. "Ve evlenme teklif etmiyordum, sadece soru sordum o kadar."

"Her neyse, bu ay evleniyorum."

Pieter hiçbir şey söylemeden başını çevirip yeniden dağ yolunu izlemeye koyuldu.

"Aşağıda bu kadar ilginç ne var?" diye sordu kız, şimdi o da oraya aşağıya bakıyordu. "Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır," dedi Pieter. "Kimi bekliyor olabilirim? Önemli olan herkes, zaten burada."

"Seni filme almama izin verecek misin?"

Pieter başını iki yana salladı. "Ben askerim," dedi. "Aktör değil."

"Eh, doğruyu söylemek gerekirse şu an ikisi de değilsin," dedi Leni. "Sadece üniformalı bir çocuksun. Ama yakışıklısın, orası kesin. Filmde iyi görünürsün."

Pieter kıza baktı. Onunla böyle konuşulmasına alışkın değildi ve hoşuna gitmemişti. Bu kız, onun ne kadar önemli biri olduğunu anlamamış mıydı? Konuşmak için ağzını açtıysa da tam konuşacakken bir arabanın yolun sonundaki köşeyi dönüp onlara doğru geldiğini gördü. Arabayı izledi, içinde oturanları görünce gülümsemeye başladı ama hemen kendini toparladı.

"Şimdi neyi beklediğini anladım," dedi Leni, kamerasını kaldırmış gelen arabayı filme alıyordu. "Ya da daha doğrusu *kimi* beklediğini."

Pieter'in içinden kamerayı kızın elinden alıp Obersalzberg'ten aşağı atmak geldi ama bunun yerine, sadece ceketini düzeltti ve üstündeki her şeyin yerli yerinde olduğuna emin olduktan sonra misafirlerini karşılamaya gitti.

İki kasabalı arabadan inerken, Pieter nazikçe eğilerek, "Bay Holzmann, Katarina. Gelmenize çok sevindim. Berghof'a hoş geldiniz," dedi.

Pieter günün ilerleyen saatlerinde, Katarina'yı bir süre gör-

mediğini fark etti ve eve girince onu duvardaki tablolara bakarken buldu. Parti o ana kadar iyi gitmişti. Bay Holzmann subaylarla konuşmak için elinden geleni yapmıştı ama adam görgüsüz ve deneyimsizdi. Pieter, adamın yaranma çabalarına subayların aralarında güldüğünü biliyordu. Bununla birlikte, Führer'in varlığı bile onu korkutuyor gibi görünüyordu ve Hitler'den durabildiği kadar uzak durmaya çalışıyordu. Adamın Pieter'in gözünde hiçbir yeri yoktu; yetişkin bir adamın partiye gelip nasıl çocuk gibi davranabildiğini anlamıyordu.

Katarina'yla sohbet etmek her zamankinden de zordu. Orada olmaktan dolayı mutluymuş gibi yapmayı bile reddediyor ve mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyordu. Führer'le tanıştırıldığında saygısızlık etmemişti ama Pieter'in beklediği gibi etkilenmemişti de.

"Sen bizim genç Pieter'in kız arkadaşısın demek?" diye sordu Hitler ve gülümseyerek kızı baştan ayağa süzdü.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi kız. "Okulda aynı sınıftayız, o kadar."

Yanlarına gelen Eva, "Ah, ama seni nasıl hayranlıkla izlediğini görmüyor musun?" dedi, Pieter'e sataşmaya her an hazırdı. "Pieter'in kızlarla ilgilenmeye başladığını bile bilmiyorduk."

"Katarina sadece arkadaşım," dedi Pieter, öfkeden yüzü kızarmıştı.

"Arkadaşı bile değilim," dedi Katarina, tatlı tatlı gülümseyerek.

"Eh, şimdi böyle söylüyorsun," dedi Führer, "ama aranızdaki kıvılcımı görebiliyorum. Alev alması uzun sürmez. Belki de geleceğin Bayan Fischer'ı sensindir?"

Katarina hiçbir şey söylemedi ama öfkeden patlayacakmış gibi görünüyordu. Führer ve Eva uzaklaşınca, Pieter onunla konuşmaya çalışıp Berchtesgaden'den tanıdığı başka gençler hakkında sohbet açmayı denedi ama kız ona hiç karşılık vermiyordu, fikirlerinden Pieter'in çok fazla haberdar olmasını istemiyor gibiydi. Pieter, kıza şu ana kadar en beğendiği muharebenin hangisi olduğunu sorunca Katarina ona aklını kaçırmış gibi baktı.

"Hangisinde en az insan öldüyse o," dedi.

Bütün akşam böyle geçti; Pieter'in bir şekilde yakınlaşmaya çalışması ve her seferinde geri çevrilmesiyle. Ama oğlan kendi kendine, bunun sebebini dışarıda çok fazla insan olmasına bağlamıştı. Şimdi evin içinde baş başa oldukları için, belki de Katarina daha cana yakın davranırdı.

Pieter, "Parti hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Buradaki hiç kimsenin halinden hoşnut olduğunu sanmıyorum," dedi kız.

Pierrot, onun baktığı tabloya göz ucuyla baktı. "Sanatla ilgilendiğini bilmiyordum," dedi.

"Eh," dedi kız. "İlgileniyorum."

"O zaman, bu eser çok hoşuna gitmiş olmalı."

Katarina başını iki yana salladı. "Ölü gibi görünüyor," diye cevap verdi, etraftaki diğer tablolara bakınarak. "Hepsi öyle. Führer gibi nüfuzlu birinin müzelerden daha iyi şeyler seçeceğini düşünmüştüm."

Pieter'in gözleri kızın söyledikleri karşısında dehşetle açıldı. Tablonun sağ alt köşesindeki imzayı işaret etti.

"Ah," dedi Katarina, bir an yumuşamış hatta belki biraz

korkmuştu. "Kimin yaptığı önemli değil. Yine de berbatlar."

Pieter kızın kolunu sertçe tuttu, onu koridorda çekiştirerek odasına götürdü ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Kız kolunu çekip Pieter'in elinden kurtuldu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni koruyorum," diye cevap verdi Pieter. "Burada böyle şeyler söyleyemezsin, anlamıyor musun? Başını belaya sokacaksın."

"Tabloları *onun* yaptığını bilmiyordum," dedi kız ellerini kaldırarak.

"Artık biliyorsun. Bir dahaki sefere çeneni kapalı tut Katarina, en azından neden bahsettiğini anlayana kadar. Ve beni küçümseyerek konuşmayı da bırak. Seni buraya ben davet ettim, senin gibi bir kızın asla gelemeyeceği bir yer burası. Bana biraz saygı göstermenin vakti geldi."

Kız, Pieter'e öylece baktı. Katarina kontrolü elinde tutmak için elinden geleni yapsa da, oğlan kızın gözlerinin ardındaki gitgide büyüyen korkuyu görebiliyordu. Bunun hoşuna gidip gitmediğinden emin değildi. Kız usulca, "Benimle böyle konuşma," dedi.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Pieter ve kıza doğru bir adım attı. "Sadece seni önemsediğim için söylüyorum, o kadar. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum.

"Beni tanımıyorsun bile."

"Seni yıllardır tanıyorum!"

"Beni hiç tanımıyorsun."

Pieter iç geçirdi. "Tamam, belki tanımıyorum," dedi. "Ama bunu değiştirmek isterim. Tabii bana izin verirsen."

Elini uzatıp parmağını onun yanağında gezdirince Katarina duvara doğru bir adım geri çekildi.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı Pieter, bu sözlerin ağzından çıktığına kendi bile şaşırmıştı.

"Kes şunu Pieter," dedi Katarina, çocuğun elinden kaçmaya çalışıyordu.

"Ama neden?" diye sordu Pieter, daha da yaklaştı ve kız parfümünün kokusuna boğuldu. "İşte bunu istiyorum." Kızın yüzünü tek eliyle kendine çevirip yaklaştı ve öptü.

"Bırak beni," dedi kız ve çocuğu iki eliyle itti. Pieter sendeledi, yüzünde şaşkınlıkla bir sandalyeye takılıp yere düştü.

"Ne?" diye sordu Pieter, afallamış ve kafası karışmıştı.

"Bana bir daha sakın dokunma, duydun mu?" Katarina kapıyı açtı ama odadan çıkmadı, arkasını dönüp Pieter'in yerden kalkmasını izledi. "Bu dünyada seni öpmeyi istememi sağlayacak hiçbir şey yok."

Pieter duyduklarına inanamadı ve başını iki yana salladı. "Bunun senin için ne kadar büyük bir onur olduğunu anlamıyor musun?" diye sordu. "Ne kadar önemli biri olduğumu bilmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi kız. "Führer'in dolmakalemlerine mürekkep almaya gelen kısa pantolonlu, küçük bir çocuksun. Senin önemini nasıl azımsayabilirim?"

Pieter ayağa kalktı ve Katarina'ya doğru yürürken neredeyse hırlayarak, "Ben bundan çok daha fazlasıyım," dedi. "Yalnızca sana biraz şefkat göstermeme izin vermen gerek, o kadar." Kıza tekrar uzanmaya kalkıştı ama bu sefer Katarina ona tokat attı ve parmağındaki yüzük Pieter'in yanağını kanattı.

Pieter acıyla bağırarak elini yanağına götürdü, hiddetle kıza bakarken tekrar ileri atılıp onu duvara dayadı ve gitmesine izin vermedi.

"Kim olduğunu sanıyorsun sen?" diye sordu, yüzünü kızın yüzüne bastırarak. "Beni reddedebileceğini mi düşünüyorsun. Almanya'daki kızların çoğu senin yerinde olmak için ölür."

Kızı tekrar öpmeye yeltendi ve bu sefer vücuduyla kızı o kadar sıkıştırmıştı ki, Katarina kaçamadı. Çırpınarak, Pieter'i üstünden atmaya çalışıyordu ama çocuk fazla güçlüydü. Sol eliyle kızın vücudunu okşadı, bir yandan elbisesinin altından onu elliyor, diğer yandan da sağ eliyle ağzını kapatıp onu susturuyordu. Bedeninin ağırlığı altında kızın güçsüzleşmeye başladığını hissetti, Pieter onun uzun süre karşı koyamayacağını biliyordu; ona istediği her şeyi yapabilirdi. Kafasının içindeki kısık bir ses ona durmasını söyledi. Ama daha yüksek, başka bir ses, istediğini almasını söylüyordu.

Yoktan var olmuş gibi gelen bir kuvvet Pieter'i yere düşürdü ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini yerde yüzüstü yatmış buldu. Üstüne biri oturmuş, et bıçağının keskin tarafını boğazına dayamıştı. Yutkunmaya çalıştı ama soğuk demirin tenine değdiğini hissettiği için risk almak istemedi.

"Bu zavallı kıza bir daha dokunursan," diye fısıldadı Emma, "boğazını keserim. Sonra bana ne olacağı umurumda bile değil. Anladın mı Pieter?" Çocuk hiçbir şey söylemedi, gözleri kadın ve kızın arasında hızla gezindi. "Beni anladığını söyle Pieter, söyle dedim yoksa Tanrı yardımcım olsun ki–"

"Evet, anladım," diye tısladı oğlan. Kadın ayağa kalktı; Pieter yerde kaldı, boğazının kanayıp kanamadığını kontrol etti.

Yukarı baktı, küçük düşürülmüştü, gözleri nefret doluydu. "Çok büyük bir hata yaptın, Emma," dedi sessizce.

"Şüphem yok," dedi kadın. "Ama zavallı halanın seni bu eve getirdiği gün yaptığı kadar büyük bir hata değil." Bir an suratı yumuşadı ve yerde yatan çocuğa baktı. "Sana ne oldu, Pierrot?" diye sordu. "Buraya ilk geldiğinde ne kadar tatlı bir çocuktun. Masum insanların ahlaksızlaşması bu kadar kolay mı?"

Pieter hiçbir şey söylemedi. Küfür etmek, bütün hiddetiyle Emma'nın da, Katarina'nın da üstüne çullanmak istedi ama kadının ona bakışındaki bir şey, yüzündeki acıma ve aşağılama karışımı ifade, zihninin çok gerilerindeki bir anıyı hatırlatmıştı. Katarina ağlıyordu; Pieter ona bakamadı, ikisinin de onu yalnız bırakmasını istiyordu. Gözlerinin üstünde olmasını istemiyordu artık.

Koridorda ilerleyen ayak seslerini ve Katarina'nın babasına artık gitme vaktinin geldiğini söylediğini duyunca ancak ayağa kalkabildi. Ama bu sefer partiye dönmek yerine kapıyı kapatıp yatağına uzandı, belli belirsiz titriyordu; sonra birden, nedenini bile bilmeden, ağlamaya başladı.

13

Karanlık ve Aydınlık

Ev boş ve sessizdi.

Dışarıda ise, Obersalzberg'i kaplayan ağaçlar yeni bir hayata başlıyordu. Pieter evin etrafında, bir zamanlar Blondi'ye ait olan topu pervasızca atıp tutarak geziyor ve aşağıdaki altı yıldır vahşice paramparça edilmiş dünya, yıkıcı bir savaşın daha son sancılarını göğüslerken, oğlan yaşadığı yerin sakinliğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Birkaç ay önce on altı yaşına girmişti ve Hitler Gençliği üniformasını rütbesiz bir kışla askerinin toprak grisi kıyafetleriyle değiştirmesine izin verilmişti. Ama ne zaman bir tabura atanmayı talep etse, Führer onu bir kenara itiyor ve böyle saçma tayinlerle uğraşamayacak kadar meşgul olduğunu söylüyordu. Hayatının yarısından fazlasını Berghof'ta geçirmişti ve Paris'teki çocukluk döneminden tanıdığı insanları düşünmeye çalıştığında yüzlerini ve isimlerini hatırlamakta zorlanıyordu.

Avrupa'daki Yahudilerin başına gelenlerle ilgili bazı dedikodular duymuştu. Oraya ilk geldiğinde, Beatrix halasının neden ona arkadaşı Anshel'den bahsetmemesi konusunda o

kadar ısrar ettiğini anlıyordu artık. Anshel'in hayatta olup olmadığını merak etti; acaba annesi onları güvenli bir yere kaçırmayı başarmış mıydı, acaba Dartanyan da onlarla gidebilmiş miydi?

Köpeğini düşününce elindeki topu dağdan aşağı fırlattı, topun havada yükselişini ve uzaktaki bir ağaç kümesinin kalbine saplanıp içinde kayboluşunu izledi.

Dağın tepesine uzanan yola baktığında oraya ilk geldiği geceyi hatırladı, korkmuştu ve yalnızdı; yeni evine doğru gelirken, Beatrix ile Ernst burada güvende ve mutlu olacağına dair onu ikna etmeye çalışıyorlardı. Bu hatırayı düşününce gözlerini kapatıp başını salladı; sanki onların başına gelenler ve kendisinin ihaneti unutulabilecek bir şeymiş gibi. Ama bunun, o kadar kolay olmadığını artık anlamaya başlamıştı.

Diğerleri de vardı. Berghof'taki ilk yıllarında ona sevecen davranmaktan başka bir şey yapmayan aşçı Emma'nın, Eva Braun'un partisinde Pieter'e ettiği hakaret cezasız kalmamıştı. Yaptıklarını Führer'e anlatmış, kendi yaptıklarının üstünü kapatırken, kadının söylediklerini abartmış ve onun bir hain gibi görünmesine sebep olmuştu. Emma, çantasını bile toplayamadan ertesi gün askerler tarafından götürülmüştü. Pieter nereye götürüldüğünü bilmiyordu. Arabaya götürülürken ağlamıştı. Oğlan, onu en son arabanın arka koltuğunda başı ellerinin arasında otururken görmüştü. Ange ondan kısa bir süre sonra kendi isteğiyle gitmişti. Sadece Herta kalmıştı.

Holzmann ailesi de Berchtesgaden'i terk etmeye zorlanmıştı; Katarina'nın babasına ait olan ve uzun yıllardır işlettiği kırtasiye dükkânı kapanmış ve satılmıştı. Kasabaya bir ziyareti

sırasında kırtasiyenin önünden geçene kadar, Pieter'in olanlardan haberi yoktu, dükkânın camlarında tahtalar vardı ve kapısındaki tabelada yakında bakkal olacağı yazıyordu. Yan dükkânın sahibine onlara ne olduğunu sorunca, kadın gözlerinde bir nebze korku olmadan Pieter'e bakmış, başını iki yana salladı.

"Sen şu yukarıda yaşayan çocuksun, değil mi?" diye sordu, başını dağlara doğru kaldırarak.

"Doğru, evet," diye cevap verdi Pieter.

"O zaman bunun cevabını *sen* ver," dedi kadın.

Pieter cevap veremeyecek kadar utanmış ve hiçbir şey söylemeden gitmişti. Gerçek şu ki, içi pişmanlıkla doluydu ama sırrını açabileceği kimsesi yoktu. Onda açtığı yaraya rağmen Katarina'nın kendisini dinleyeceğini ve özür dilemesine izin vereceğini ummuştu. Ona şimdiye kadar yaşadığı hayatı, gördüklerini, yaşadıklarını anlatsa, belki o zaman bir tür bağışlanmayla içini rahatlatabilirdi.

Ama bu ihtimal artık çok uzaktı.

İki ay önce, Führer Berghof'a son kez geldiğinde, bir zamanlarki halinin yalnızca bir gölgesi gibi görünüyordu. Yüce özgüveni, buyurgan gücü, kendi kaderine ve ülkesinin kaderine duyduğu mutlak inanç yok olup gitmişti. Onun yerine gelen paranoyak ve sinirli adam, titreyerek, kendi kendine mırıldanarak koridorlarda dolanıyor; en ufacık bir ses, öfkeyle köpürmesine neden oluyordu. Bir keresinde çalışma odasındaki her şeyi paramparça etmiş, bir keresinde de Pieter bir şey isteyip istemediğini sormaya geldiğinde ona elinin tersiyle tokat atmıştı. Geceleri geç saatlere kadar uyanık kalıyor,

fısıldayarak söyleniyor; generallere, İngilizlere, Amerikalılara, çöküşünden sorumlu tuttuğu herkese sövüyordu. Kendinden başka herkese...

Pieter ve Hitler, birbirlerine veda etmediler. Bir sabah, özel koruma timinden yani Schutzstaffel ordusundan bir grup asker gelmiş, Führer'le beraber çalışma odasına kapanmışlardı. Uzun tartışmalardan sonra, onunla beraber uygun adım dışarı çıkmışlardı. Hitler öfkeyle ve yüksek sesle söylenerek kendini arabanın arka koltuğuna atmış ve Kempka'ya bağırarak onu oradan götürmesini, bu dağdan sonsuza dek indirmesini söylemişti. Araba garaj yolundan çıkarken Eva arkasından koşmak zorunda kalmıştı, koşarak dağdan inerken mavi elbisesi rüzgârda dalgalandı ve tepelerin kıvrımlarında öylece gözden kayboldu. Bu, Pieter'in onu son görüşüydü.

Askerler de çok geçmeden gittiler, geriye sadece Herta kalmıştı. Pieter bir sabah onun da valizini topladığını gördü.

"Nereye gideceksin?" diye sordu, odasının kapısının eşiğinde dururken kız arkasını dönüp ona baktı ve omuzlarını silkti.

"Viyana'ya döneceğim, sanırım," dedi. "Annem hâlâ orada. En azından orada olduğunu düşünüyorum. Trenlerin çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum tabii, ama yolumu bulurum."

"Ona ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey. Buradan bir daha asla bahsetmeyeceğim, Pieter. Sen de aynısını yaparsan akıllılık edersin. Git buradan, ordular gelmeden. Daha gençsin. Kimse yaptığın korkunç şeyleri bilmek zorunda değil. Hepimizin yaptığı korkunç şeyleri."

Oğlan, bu kelimelerin kalbine saplandığını hissetti, kadın ikisine birden hüküm giydirirken onun yüzündeki sonsuz ka-

rarlılığa inanmakta zorlanıyordu. Yanından geçerken Herta'yı kolundan yakalayınca, dokuz yıl önce ilk tanıştıkları geceyi, onu küvette çıplak görecek diye duyduğu utancı hatırladı ve fısıltıyla konuştu.

"Bir gün bağışlanacak mıyız Herta?" diye sordu. "Gazeteler... daha şimdiden yazdıkları şeyler... günün birinde bağışlanacak mıyım?"

Kadın, dirseğini dikkatlice çocuğun elinden kurtardı. "Bu dağın tepesinde yapılan planları bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Führer'in çalışma odasında tartışılanları? Asla bağışlanmayacağız."

"Ama ben daha çocuktum," dedi Pieter, yalvarır gibi. "Hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey anlamıyordum."

Kadın başını iki yana salladı ve Pieter'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana bak, Pieter," dedi. "Yüzüme bak." Çocuk, gözlerinde yaşlarla başını kaldırdı. "Sakın, burada olanlardan haberin yokmuş gibi davranma. Gözlerin var, kulakların var. O odada birçok kere oturdun, not aldın. Hepsini duydun. Hepsini gördün. Hepsini biliyordun. Ayrıca sorumlu olduğun diğer şeyleri de biliyorsun." Kadın tereddüt etti ama bunların söylenmesi gerekiyordu. "Vicdanında taşıdığın ölümler. Ama henüz genç bir adamsın, daha on altı yaşındasın; olanların karmaşıklığını kabullenmek ve yaptıklarınla uzlaşmak için daha önünde yıllar var. Sadece, sakın bilmediğini söyleme." Çocuğun suratını bıraktı. "Bu işleyebileceğin en büyük suç olur."

Valizini aldı ve kapıdan çıktı. Pieter, ağaçların arasından içeri dolan güneş ışığının kadını çepeçevre sarışını izledi.

"Aşağı nasıl ineceksin?" diye sordu, arkasından seslenerek. Onu orada yalnız bırakmamasını umuyordu. "Kimse kalmadı. Seni götürecek araba yok."

"Yürürüm," deyip uzaklaştı kadın ve gözden kayboldu.

Yerel tedarikçiler, Führer'in geri dönüp de sinirini onlardan çıkarmasından korktukları için gazeteleri her gün getirmeye devam ettiler. Savaşın hâlâ kazanılabileceğine inananlar da vardı. Gerçekle yüzleşmeye hazır olanlar da. Pieter, Führer ve Eva'nın Berlin'de gizli bir sığınakta saklandıklarına dair dedikodular duymuştu kasabada; söylenenlere göre Nasyonal Sosyalist Parti'nin en önemli üyeleriyle birlikte dönmek için hazırlık yapıyor, öncekinden de güçlü şekilde gün ışığına çıkacakları ânı tasarlıyor ve mutlak zaferin planlarını yapıyorlardı. Yine inananlar da vardı, inanmayanlar da. Ama gazeteler gelmeye devam etti.

Berchtesgaden'den ayrılmaya hazırlanan son askerleri gördüğünde, Pieter onların yanına yaklaşıp nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini sordu.

"Üniforma giyiyorsun, değil mi?" dedi birisi ona tepeden tırnağa bakarak. "Neden bir kere olsun onu kullanmayı denemiyorsun?"

"Pieter savaşmaz," dedi yanındaki subay. "Sadece giyinmeyi sever."

Bunun üstüne gülmeye başladılar. Pieter onların arabayla uzaklaşmalarını izlerken, tamamen küçümsenmeden ibaret yaşamının tamamlandığını hissetti.

Dağa kısa pantolonuyla getirilen küçük çocuk, şimdi son kez yukarı çıkıyordu.

Ne yapacağını bilemeden orada kaldı. Gazeteleri okudu, Müttefik Kuvvetler'in Almanya'nın kalbine ilerleyişini günbegün takip ederken düşmanın onu almaya ne zaman geleceğini merak etti. Ay sonundan birkaç gün önce tepesinden bir İngiliz uçağı geçti, ağır bombardıman uçağı Obersalzberg'in yanına iki bomba atıp Berghof'u ıskaladı ama saçtığı moloz-lar evdeki pencerelerin çoğunu parçalamaya yetti. Pieter evin içinde, Führer'in çalışma odasında saklanıyordu. Etrafındaki camlar patlayıp da yüzlerce minik cam parçası yüzüne uçunca kendini yere bırakıp korkuyla çığlık attı. Ancak uçakların sesi duyulmaz olup kendini tekrar ayağa kalkacak kadar güvende hissettiğinde banyoya gidebildi ve aynadaki kanlı yansımasıyla karşılaştı. Günün geri kalanını yüzünden mümkün olduğunca fazla cam çıkarmaya çalışarak geçirirken, bu yaraların asla geçmeyeceğinden korktu.

Mayıs ayının 2'sinde gelen son gazetenin sürmanşeti, ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu: Führer ölmüştü. O berbat iskelet adam Goebbels de, karısı ve çocuklarıyla birlikte ölmüştü. Eva bir siyanür kapsülünü dişlemiş, Hitler başına silah dayamıştı. En kötüsüyse, siyanürün işe yarayıp yaramayacağından emin olmak için Führer'in onu test etmek istemesiydi. Eva'nın geride kalıp düşmanın eline geçerek acılar içinde kıvranması, en son isteyeceği şeydi. Onun hızlıca kurtulmasını istemişti.

Ve böylece kapsülü Blondi'nin üstünde denemişti. İşe yaramıştı, hızlı ve etkiliydi.

Pieter gazetedekileri okurken neredeyse hiçbir şey hissetmedi. Evin dışında durarak, etrafını saran doğaya baktı.

Önce aşağıdaki Berchtesgaden'e çevirdi bakışlarını, sonra da Münih'e ve Hitler Gençliği üyeleriyle ilk kez karşılaştığı tren yolculuğunu hatırladı. Ve en sonunda Paris'in olduğu yöne baktı; doğduğu şehre, her şeye sahip olduğu şehre... Ne var ki, önemli biri olma arzusu yüzünden hepsini reddetmişti. Artık Fransız olmadığını fark etti. Alman da değildi. Hiçbir şeydi. Evi yoktu, ailesi yoktu ve hak etmiyordu da.

Orada sonsuza kadar yaşamanın nasıl olacağını düşündü. Bir keşiş gibi dağ eteklerinde saklanıp ormandan bulduklarıyla hayatta kalabilirdi. Belki de bir daha insan görmesine gerek yoktu. Hepsi aşağıda hayatlarına devam etsinler, diye düşündü. Kavgalarına, savaşlarına, bombalarına, cinayetlerine devam etsinler, belki Pieter'i hepsinin dışında bırakırlardı. Bir daha asla konuşması gerekmezdi. Bir daha kimse gözlerine bakıp, yaptığı şeyleri ve dönüşmüş olduğu insanı görmezdi.

Bu, bir akşamlığına iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Sonra askerler geldi.

Mayıs'ın dördü, akşamın geç saatleriydi. Pieter garaj yolundaki çakıl taşlarıyla bir konserve kutusunu düşürmeye çalışıyordu. Obersalzberg'in sessizliğine, dağın dibinden başlayıp onun durduğu yere kadar gelen derin bir ses karıştı. Ses gitgide yükselirken, bir tabur askerin yukarı çıktığını gördü yamaçtan. Askerlerin üzerinde Alman değil, Amerikan üniforması vardı. Onu almaya geliyorlardı.

Ormana kaçmayı düşündü ama faydasızdı ve zaten gidebileceği bir yer de yoktu. Başka çaresi kalmamıştı. Onları bekleyecekti.

Tekrar eve girip oturma odasında oturdu ama askerler yaklaştıkça korkmaya başladı ve saklanacak bir yer bulmak için koridorları dolaştı. Köşede küçük bir dolap vardı, zar zor sığabileceği kadardı, ancak yine de içine girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Başının üstünden küçük bir ip sarkıyordu, ipi çekince yanan ışık dolabın içini aydınlattı. Sadece birkaç eski bez, süpürge gibi şeyler vardı ama sırtına bir şey batıyordu. Ne olduğunu görmek için elini uzattı ve öylece dolaba atılmış bir kitap bulmak onu şaşırttı, kitabın kapağını çevirip ismine baktı. *Emil ve Dedektifler*. İpi tekrar çekti ve kendini karanlığa mahkûm etti.

Sesler evi doldurmuştu, Pieter postalların odaya girdiğini duyabiliyordu. Birbirlerine onun anlamadığı bir dilde sesleniyorlar, çocuğun yatak odasına, Führer'in odasına, hizmetçilerin odalarına, bir zamanlar halası Beatrix'e ait olan odaya bakarken gülüyor, bağrışıyorlardı. Şişelerin açıldığını, mantarların patladığını duydu. Ve sonra da, ona doğru gelen bir çift postal sesi işitti.

Askerlerden biri Amerikan aksanıyla, "Burada ne var?" diye sordu ve Pieter uzanamadan dolabın kapısı açıldı, içeri dolan ışık çabucak gözlerini kamaştırdı.

Askerler haykırdı. Pieter, silahların ona doğrultulduğunu duydu ve çığlık attı. Karşısında bir anda dört, altı, on, bir düzine, koca bir bölük asker belirdi ve hepsi ellerindeki silahlarla karanlıkta saklanan çocuğa nişan aldı.

"Beni öldürmeyin," diye bağırdı Pieter, dizlerini karnına çekip bir top gibi büzülmüş, elleriyle başını korumaya çalışıyordu. O sırada dünyadaki tek dileği, hiçliğe karışarak yok olacak

kadar küçülmekti. "Lütfen beni öldürmeyin."

Ve tekrar konuşmaya fırsat bulamadan, sayamadığı kadar el karanlığın içindeki bedenine uzanıp onu tekrar aydınlığa çıkardı.

SONSÖZ

14

Evi Olmayan Çocuk

Pieter, Obersalzberg'in tepesinde, dünyadan kopuk şekilde geçirdiği o kadar yıldan sonra, yakalanmasının hemen ardından götürüldüğü Remagen yakınlarında bulunan Golden Mile kampındaki hayata alışmakta güçlük çekti. Oraya vardığında, artık savaş resmen bittiği için savaş esiri olmadığı ama "silahsızlandırılmış düşman kuvvetler" diye bilinen bir gruba mensup olduğu söylenmişti.

Sırada yanında duran bir adam, "Ne farkı var?" diye sormuştu.

"Cenevre Sözleşmeleri'ne uymamız gerekmiyor, farkı bu," dedi Amerikan gardiyanlardan biri ve ardından yere tükürüp ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı. "Yani burada önüne bir şey konulmasını bekleme, Fritz."

Yakalanan çeyrek milyon Alman askeriyle buraya kapatılan Pieter, kapıdan girerken hiç kimseyle konuşmamaya, sağır ve dilsiz olduğunu sansınlar diye sadece çocukluğundan hatırladığı işaret dili kırıntılarıyla iletişim kurmaya karar vermişti ve bu numara o kadar işe yaramıştı ki çok geçmeden onunla

konuşmak şöyle dursun, onun olduğu tarafa bile bakmaz olmuştu kimse. Sanki yok gibiydi. Ki bu, tam da olmak istediği şeydi.

Astlarının üstünde hâlâ sembolik bir otoritesi olan bazıları Pieter'den bile küçük olan Hitler Gençliği üyelerine kadar, kampın onun kaldığı bölümünde binden fazla erkek vardı. Gerçi özellikle küçük görülenler birkaç gün içinde salıverilmişti. Kaldığı barakadaki iki yüz adam, ancak dörtte birinin sığacağı karyolalarda sıkış tıkış yatıyordu. Pieter çoğunlukla geceleri duvarın dibinde, ceketini boynunun altına sıkıştırıp birkaç saat de olsa uyuyabileceği boş bir yer bulmaya çalışıyordu.

Bazı askerler, çoğunlukla yüksek rütbeli olanlar, savaş sırasında yaptıklarıyla ilgili sorguya çekiliyorlardı. Pieter, Berghof'ta ele geçirildiği için, orada yaptığı şeyler hakkında defalarca sorguya çekilmişti ama sağır numarasına devam edip bir not defterine gerçek hikâyesini yazarak, Paris'ten ayrılmak zorunda kaldığını ve halasıyla beraber yaşamaya geldiğini anlatmıştı. Yetkililer hikâyesinde bir tutarsızlık bulmak umuduyla onu farklı subaylara sorgulatmışlardı ama her zaman doğruyu söylediği için onu ele verecek bir şey yoktu.

"Peki halan?" diye sordu askerlerden biri. "Ona ne oldu? O neden Berghof'ta değildi?"

Pieter kalemi not defterine götürdü ve titreyen eline hâkim olmaya çalıştı. Öldü, yazdı sonunda ve defteri adama uzatırken gözlerine bakamadı.

Arada sırada kavgalar çıkıyordu. Adamların bazıları yenilginin karşısında hayata küsmüştü, bazılarıysa daha metanetliydi. Bir akşam, Hava Kuvvetleri'nden ve Pieter'in de tanıdığı

bir adam, Führer'i de aşağılamaktan hiç çekinmeden Nasyonal Sosyalist Parti'yi alenen suçlamaya başlayınca, Silahlı Kuvvetleri'nden bir subay adamın üstüne yürüdü, eldiveniyle yüzüne tokat atıp onu hain ilan etti ve savaşı onun gibiler yüzünden kaybettiklerini söyledi. İkisi, on dakika boyunca birbirlerini tekmeleyip yumruklayarak yerde yuvarlanırken, diğer adamlar etraflarında çember oluşturdu ve Golden Mile'ın yarattığı bezginlikten sonra bir rahatlama gibi gelen bu şiddetten keyif alarak tezahürat yaptılar. Sonunda pilot, askeri yendi ama bu sonuç baraka sakinlerini ikiye bölmüştü; üstüne üstlük iki adamın da yaraları o kadar ağırdı ki ertesi sabah ortadan kayboldular ve Pieter ikisini de bir daha hiç görmedi.

Bir akşam mutfağın yakınında dururken, etrafında hiç gardiyan olmadığını fark eden Pieter sürünerek bir somun ekmek çaldı ve onu gömleğinin içinde barakaya getirip gün boyu ufak ufak kemirerek yedi; midesi bu beklenmedik hediye karşısında gurulduyordu ama daha ancak yarısını yiyebilmişken ondan sadece birkaç yaş büyük olan yüksek rütbeli bir teğmen ne yaptığını fark etti ve yanına yaklaşıp ekmeği ondan aldı. Pieter karşı koymaya çalıştı ama adam çocuktan çok daha güçlüydü ve eninde sonunda pes edip kendinden daha kuvvetli saldırganının farkında olan tutsak bir hayvan gibi köşesine çekildi. Zihnindeki bütün düşünceleri boşaltmaya çalıştı. İstediği tek şey boşluktu. Boşluk ve hafıza kaybı.

İngiliz dilindeki gazeteler bazen barakalarda elden ele gezerdi; yazılanları anlayanlar haberleri tercüme eder, etrafına toplanan adamlara teslim olduklarından beri ülkelerinde yaşananları anlatırlardı. Pieter, mimar Albert Speer'in hapse

mahkûm edildiğini, Eva'nın partisi sırasında Berghof'un terasında onu filme alan Leni Riefenstahl'ın Nazilerin yaptıklarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia ettiğini ama yine de farklı Fransız ve Amerikan esir kamplarında tutulduğunu duymuştu. Mannheim'da Pierrot'nun eline basan, sonrasında da kolu alçıda Berghof'a gelip toplama kamplarından birinin idaresini eline alan Obersturmbannführer, Müttefik Kuvvetleri tarafından yakalanmış ve hiç karşı koymadan onlarla gitmişti. Sözde 'ilgi alanı'na inşa edilen kampı tasarlayan Bay Bischoff'un adını duymamıştı ama Auschwitz, Bergen-Belsen, Dachau, Buchenwald ve Ravensbrück kamplarının kapılarının açıldığını biliyordu. En doğuda Hırvatistan'daki Jasenovac'tan, en kuzeyde Norveç'teki Bredtvet'e ve en güneyde Sırbistan'daki Sajmište'ye kadar mahkûmların serbest bırakıldığını, mahvedilmiş evlerine dönüp anne babalarının, ağabeylerinin, ablalarının, kardeşlerinin, teyzelerinin, amcalarının ya da çocuklarının kayıplarıyla yüzleştiklerini biliyordu. Buralarda yaşananlar tüm detaylarıyla bütün dünyaya açıklanırken, Pieter hepsini dikkatle dinledi ve parçası olduğu bu zulmü anlamaya çalıştıkça daha da uyuştu. Uyuyamadığı zamanlar ki bu sık sık oluyordu, tavanı izleyip şöyle düşünüyordu: *Benim yüzümden*.

Ve sonra bir sabah salıverildi. Yaklaşık beş yüz adamla birlikte avluya çıkartıldı ve ailelerine dönebilecekleri söylendi. Adamlar şaşırmış görünüyordu, bunun bir çeşit tuzak olabileceğinden şüphelenerek kapılardan endişeyle çıktılar. Ancak iki üç kilometre uzaklaştıktan sonra rahatlamaya başladılar ve onca yılı orduda geçirdikten sonra, özgürlüğün verdiği kafa

karışıklığıyla birbirlerine bakıp düşündüler: *Şimdi ne yapacağız?*

Pieter sonraki yılların büyük bölümünü oradan oraya giderek, insanların yüzlerinde ve şehirlerin anıtlarında savaşın yok edici izlerini görerek geçirdi. Remagen'den kuzeydeki Cologne'a seyahat ettiğinde, şehrin İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin bombardımanı altında ne kadar harap olduğunu gördü. Baktığı her yerde yıkılmış binalar vardı, sokaklar geçilmez haldeydi ama Domkloster'in kalbindeki katedral uğradığı saldırılara rağmen ayaktaydı. Buradan sonra gittiği batıdaki Antwerp'in deniz kıyısı boyunca uzanan işlek limanında bir süreliğine iş buldu ve Schelde Nehri'ne bakan bir çatı katında yaşadı.

Bir arkadaş edindi, onun için nadir bir şeydi; tersanedeki diğer işçiler Pieter'in yalnızlığı sevdiğini düşünüyordu. Arkadaşı Daniel, onun yaşlarında genç bir adamdı, Pieter'in yalnızlığa duyduğu ilgiyi paylaşıyor gibiydi. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, Daniel her zaman uzun kollu gömlekler giyerdi; diğer herkes üstü çıplak çalışırken, onunla dalga geçer, bu kadar utangaç olduğu için asla sevgilisi olmayacağını söylerlerdi.

Arada sırada beraber akşam yemeği yer ya da bir şeyler içmeye giderlerdi. Daniel da Pieter gibi, savaş zamanı anılarından asla bahsetmezdi.

Bir gece, geç saatte bir barda otururlarken, Daniel o günün anne babasının otuzuncu evlilik yıldönümü olduğundan bahsetti.

"Öyle mi?" diye sordu Pieter.

"Ama ikisi de öldü," diye cevapladı Daniel sessizce.

"Üzüldüm."

Masada, ikisinin arasındaki görünmez bir izi parmağıyla ovarak "Kız kardeşlerim de," dedi, neredeyse itiraf eder gibi. "Ve erkek kardeşim de."

Pieter hiçbir şey söylemedi ama Daniel'ın neden hep uzun kollu gömlekler giydiğini hemen anladı. O kumaşların altında derisine kazınmış bir numara vardı ve Daniel ailesinin başına gelenlerin anısıyla güç bela yaşamaya çalışırken, başını her eğdiğinde o günlerin silinmez hatırasını görmek zorundaydı.

Ertesi gün Pieter işverenine bir mektup yazıp tersanedeki işinden istifa etti ve veda bile etmeden oradan ayrıldı.

Kuzeye, Amsterdam'a giden bir trene bindi. Bu şehirde mesleğini tamamen değiştirip öğretmenlik eğitimi aldı, tren istasyonunun yanındaki okulda işe girerek altı yıl burada yaşadı. Geçmişinden hiç bahsetmedi, işyerinin dışında birkaç arkadaş edinse de zamanının çoğunu odasında yalnız geçirdi.

Bir pazar günü öğleden sonra, Westerpark'ta yürüyüşe çıktı. Çaldığı kemanla onu Paris'teki çocukluğuna, babasıyla Tuileries Bahçeleri'ne gittiği o kaygısız günlere götüren bir müzisyeni dinlemek için durdu. Kalabalık, müzisyenin etrafında toplandı ve müzisyen arşesine reçine sürmek için durunca, genç bir kadın öne çıkıp adamın ters duran şapkasına birkaç madeni para attı. Geri dönerken Pieter'in olduğu tarafa baktı, göz göze geldiklerinde Pieter midesinin acıyla büküldüğünü hissetti. Onu en son gördüğünde Berghof'taki yatak odasından ağlayarak kaçıyordu, bluzunun omzu yırtılmıştı. Emma onu yere sermeden önce orayı Pieter yırtmıştı. Gözlerinde bir nebze korku olmadan Pieter'e doğru geldi ve tam karşısında

durdu; beraber geçirdikleri gençlik günlerindeki halinden çok daha güzeldi. Sanki kelimelerin bir faydası yokmuş gibi, gözlerini hiç kaçırmadan öylece Pieter'e dikti; ta ki adam utançla başını eğip yere bakana kadar. Pieter, Katarina'nın yürüyüp gitmesini umdu, hiç kıpırdamadı. Başını kaldırmaya cesaret edip tekrar kadının yüzüne baktığında, orada o kadar küçümseyici bir ifade gördü ki olduğu yerde havaya karışıp yok olmayı diledi. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve evine gitti.

O hafta bitmeden okuldaki işinden istifa etti ve uzun zamandır ertelediği o anın sonunda geldiğini anladı.

Eve dönme vakti gelmişti.

Fransa'ya döndüğünde, Pieter'in ziyaret ettiği ilk yer Orleans'daki yetimhaneydi, ama oraya vardığında binanın artık sağlam olmadığını gördü. İşgal sırasında Nazilerin eline geçmiş ve çocuklar sokağa atıldıktan sonra Alman karargâhına dönüştürülmüştü. Savaşın sona yaklaştığı kesinleşince Naziler binayı terk etmiş, giderken bir kısmını yok etmişlerdi. Ancak duvarların sağlamlığı sayesinde tamamen yıkamamışlardı. Tekrar inşa etmek pahalıya patlardı, bu yüzden bir zamanlar ailesi olmayan çocukların sığınağı olan bu binayı onarmaya kimse gönüllü olmamıştı.

Pieter, Durand kardeşlerle tanıştığı ofise girdi ve kardeşleri Jacques'ın madalyasının durduğu cam vitrini aradı ama kadınlarla birlikte o da gitmişti.

Savaş kayıtları dairesi Hugo'nun izini bulmasına yardımcı oldu. Pieter'in orada yaşadığı sırada ona zorbalık eden çocuk,

bir kahraman olarak ölmüştü. Genç adam işgal kuvvetlerine direnmiş, birkaç tehlikeli görev yönetip birçok yurttaşının hayatını kurtardıktan sonra, bir Alman komutanının ziyarete geleceği gün büyüdüğü yetimhanenin yakınlarına bomba yerleştirirken yakalanmıştı. Söylenene göre duvarın önüne geçirilip infaz mangası silahlarını ona doğrulttuğunda gözlerinin kapatılmasını reddetmiş, ölürken cellatlarının gözlerine bakmak istemişti.

Josette'in izini bulamadı. Savaşın kayıp çocuklarından biri daha, diye düşündü, kaderi asla bilinemeyecekti.

Sonunda Paris'e geldiğinde, ilk geceyi Leipzig'de yaşayan bir hanıma mektup yazarak geçirdi. Küçükken, bir Noel arifesinde olanları bütün detaylarıyla anlattı ve affedilmeyi beklemenin yersiz olduğunu bildiğini, sadece ne kadar pişman olduğunu söylemek istediğini yazdı.

Ernst'in kız kardeşinden basit, nazik bir cevap aldı. Kadın, kardeşinin Adolf Hitler kadar yüce bir adamın şoförlüğünü yapmış olmasından gurur duyduğunu ve Führer'e karşı düzenlediği suikast girişiminin ailesinin gururlu tarihinde bir leke olduğunu söyledi.

Her vatanseverin yapacağını yapmışsınız, diye yazmıştı kadın. Pieter mektubu hayretler içinde okurken, zaman değişse de bazı insanların fikirlerinin asla değişmeyeceğini fark etti.

Birkaç hafta sonra, bir akşamüstü Montmartre yakınlarında bir kitabevinin önünden geçerken kendini vitrine bakarken buldu. Roman okumayalı yıllar olmuştu, en son okuduğu roman *Emil ve Dedektifler*'di. Ama gözüne takılan bir şey içeri girip raftaki kitabı eline almasına, sonra da yazarın arka kapaktaki fotoğrafına bakmasına sebep oldu.

Roman, Anshel Bronstein tarafından yazılmıştı; küçükken alt katta oturan çocuk. Yazar olmak istediğini elbette hatırlıyordu. Tutkusunu gerçekleştirebilmişti.

Kitabı satın alıp iki günde bitirdikten sonra yayıncısının ofisine gitti ve Anshel'in eski bir arkadaşı olduğunu, onunla iletişime geçmek istediğini söyledi. Yayıncısı, yazarın adresini verirken Mösyö Bronstein'in her akşam muhtemelen evinde yazıyor olacağını söyledi.

Evi çok uzakta değildi ama Pieter oraya yavaşça, yüz yüze geleceği karşılaşmadan çekinerek gitti. Anshel'in, onun hayat hikâyesini dinleyip dinlemeyeceğinden, bütün bunları kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi ama denemek zorunda olduğunu biliyordu. Sonuçta Anshel'in mektuplarına cevap yazmayı bırakan, artık arkadaş olmadıklarını ve ona daha fazla mektup yazmamasını söyleyen oydu. Kapıyı çalarken, arkadaşının onu hatırlayıp hatırlamayacağını bile bilmiyordu.

Ama tabii ki, onu hemen tanıdım.

Genelde, çalışırken kapıma birilerinin gelmesinden hoşlanmam. Roman yazmak kolay bir şey değil. Zaman ve sabır gerektirir ve bir anlık dikkat dağınıklığı bile bütün günün çalışmalarına mal olabilir. Ve o akşamüstü, çok önemli bir sahne yazıyordum. Kesintiye uğradığım için rahatsız olmuştum ama kapımda duran, bana bakarken hafifçe titreyen adamı tanımam bir saniye bile sürmedi. Geçen yıllar ikimize de iyi davranmamıştı ama onu nerede görsem tanırdım.

Ona küçükken verdiğim adla seslenmek için, parmaklarımla sadık ve iyi kalpli köpek işareti yaptım.

O da tilki işareti yaparak, *Anshel* diye cevap verdi.

Çok uzun sürmüş gibi gelen bir zaman boyunca orada durup birbirimize baktıktan sonra geri çekilip kapıyı açtım ve onu içeri davet ettim. Çalışma odamda karşıma oturup etrafına, duvarlardaki fotoğraflara baktı. Askerler sokağımızdaki Yahudileri toplarken saklanıp, en son komşularımızın çoğuyla bir kamyona tıkılırken gördüğüm annemin fotoğrafı. Annemi yakalayan Nazilerden birine saldırıp cesareti yüzünden vurulan Pierrot'nun köpeği, benim köpeğim Dartanyan'ın fotoğrafı. Beni yanlarına alıp saklayan ve sebep olduğum bütün sorunlara rağmen beni kendi evlatları gibi gören ailenin fotoğrafı.

Uzun süre hiçbir şey demedi. Ben de o hazır olana kadar beklemeye karar verdim. En sonunda anlatacak bir hikâyesi olduğunu söyledi; kalbindeki sevgi ve iyilikle hayata başlayan ama güçle lekelenen bir çocuğun hikâyesi. Sonsuza kadar işlediği suçlarla yaşamak zorunda olan, onu seven insanlara zarar vermiş ve ona şefkatten başka bir şey göstermemiş insanların ölümüne sebep olmuş bir çocuğun hikâyesi. Adını feda eden ve onu geri kazanmak için ömrünü harcayacak bir çocuğun hikâyesi. Hatalarını telafi etme yolları arayan ve Herta adında bir hizmetçinin ona söylediklerini hiçbir zaman unutmayacak bir adamın hikâyesi. Asla ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayan, çünkü

böyle bir yalana inanmanın işleyebileceği en büyük suç olduğunu bilen bir adamın hikâyesi...

Çocukluğumuzu hatırlıyor musun? diye sordu bana. *Benim de senin gibi hikâyelerim vardı ama kelimeleri doğru düzgün kâğıda dökemezdim. Bir fikrim olurdu ama kelimeleri ancak sen bulurdun. Sen yazmış olsan da onun hâlâ benim hikâyem olduğunu söylerdin.*

Hatırlıyorum, dedim.

Yeniden çocuk olabilir miyiz sence?

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. *O kadar çok şey oldu ki, o ihtimali kaybettik,* dedim. *Ama tabii, bana Paris'ten ayrıldıktan sonra olanları anlatabilirsin. Ve sonra ne yapabileceğimize bakarız.*

"Bu hikâyeyi anlatmak biraz zaman alacak," dedi Pierrot. "Dinledikten sonra benden nefret edebilir, hatta beni öldürmek isteyebilirsin ama yine de anlatacağım. Sonra bu hikâyeyle istediğini yapabilirsin. Belki yazarsın. Ya da belki unutulmasının daha iyi olacağını düşünürsün."

Masama geçip yazdığım romanı kaldırdım. Sonuçta, Pierrot'nun hikâyesiyle karşılaştırıldığında önemsiz bir şeydi, ona daha sonra dönebilirdim önce Pierrot'nun söyleyeceklerini dinlemeliydim. Dolabımdan yeni bir defter ve dolmakalem aldıktan sonra eski dostumun yanına dönüp ömrüm boyunca sahip olduğum tek sesle, yani parmaklarımla, Pierrot'nun anlayacağını bildiğim iki basit kelime söyledim.

Haydi başlayalım.

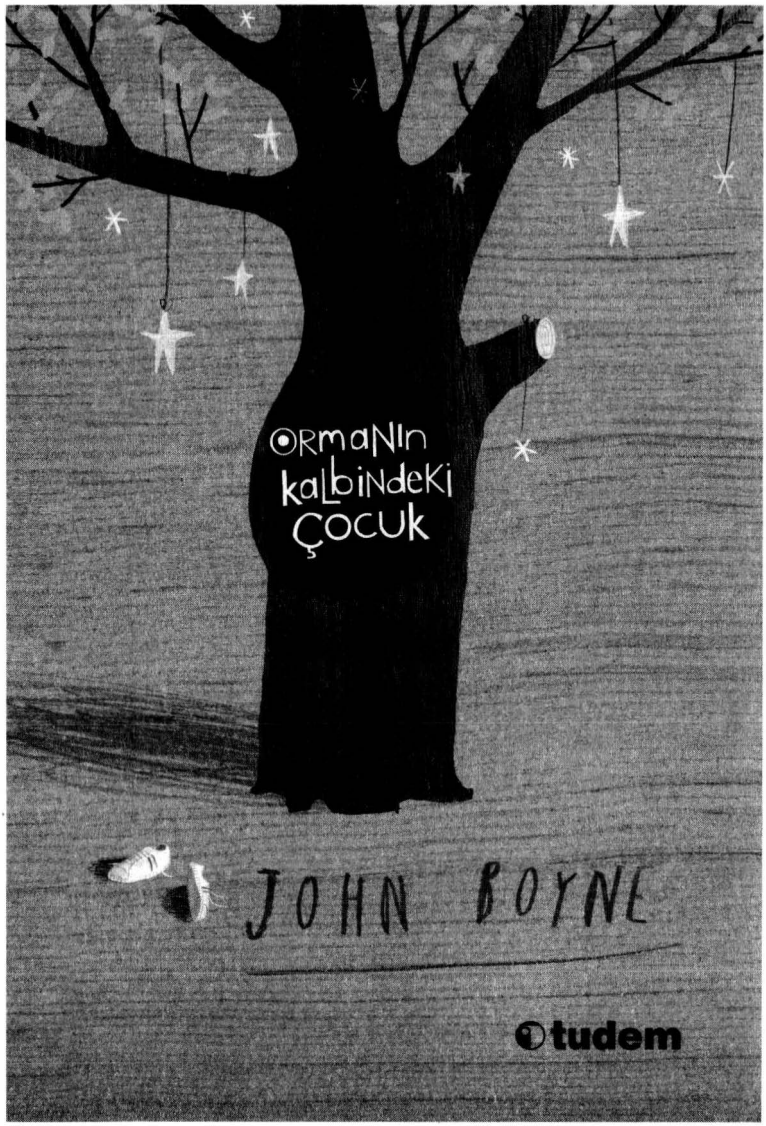
TEŞEKKÜR

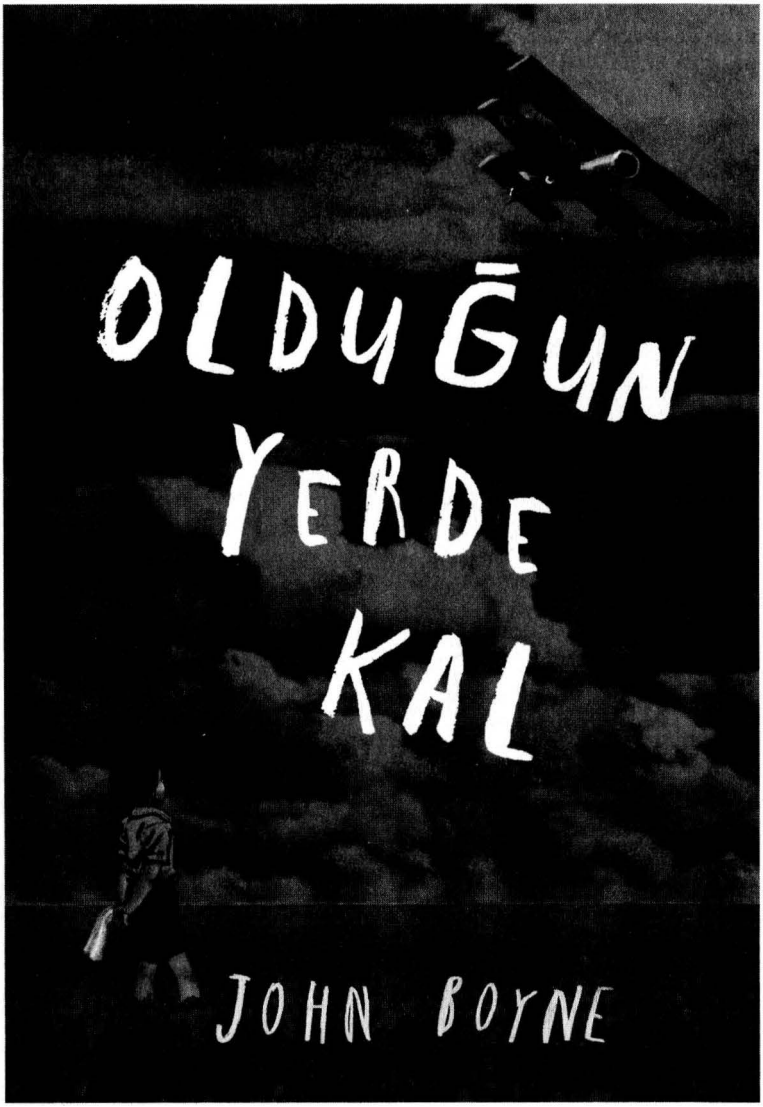
Yazdığım her roman, dünyanın dört bir yanındaki harika arkadaşlarım ve meslektaşlarımın önerileri ve destekleriyle tahmin edilemeyecek düzeyde değişiyor. Menajerlerim Simon Trewin, Eric Simonoff, Annemarie Blumenhagen ve WME'deki herkese; Random House Children's Publishers'ın Birleşik Krallık ofisindeki editörlerim Annie Eaton ve Natalie Doherty'e, Amerika'daki Henry Holt'tan Laura Godwin'e, Random House'un Kanada ofisindeki Kristin Cochrane, Martha Leonard ve harika ekibine, ayrıca dünyanın dört bir yanında romanlarımı basan herkese, eşim ve en yakın arkadaşım Con'a çok teşekkür ederim.

Bu romanın son kısmı mezun olduğum, Norwich'teki East Anglia Üniversitesi'nde, 2014 sonbaharı sırasında lisansüstü yaratıcı yazarlık dersi verdiğim sırada yazıldı.

Bana yazar olmanın ne kadar mükemmel bir şey olduğunu hatırlatan ve kurgu hakkında farklı şeyler düşünmeye zorlayan geleceğin büyük yazarlarından bazılarına; Anna Pook, Bikram Sharma, Emma Miller, Graham Rushe, Molly Morris, Rowan Whiteside, Tatiana Strauss ve Zakia Uddin'e teşekkürlerimi sunarım.

JOHN BOYNE'UN DİĞER KİTAPLARI

OLDUĞUN
YERDE
KAL
JOHN BOYNE

JOHN BOYNE'UN DİĞER KİTAPLARI

